

Giới thiệu Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang

Thể loại: Hiện đại, trinh thám, cải trang giả dạng, HE.

Số chương: 129 chương + 1 phiên ngoại

Nhân vật chính: Bàn Lỗi, Tang Cẩn

Bìa: Cá Mập chính đẹp ♥

Editor: Bọt (C1-2), Ndmot99 (C3- hết)

Nếu các bạn đã chán với những thể loại ngôn tình tổng tài hay diễn viên thì có thể chuyển qua thể loại ngôn tình đan xen trinh thám. Câu chuyện tình yêu giữa một vị đội trưởng về ngoài nghiêm nghị lạnh lùng nhưng có một trái tim ấm áp. Anh được những người anh em trong cục yêu mến phong tặng anh biệt danh: "Bàn tướng quân".

Nhưng bỗng một ngày hình ảnh một "Bàn tướng quân" anh tuần dững mảnh của họ giáo huấn người khác đã không còn nữa mà là một anh chàng bị người phụ nữ bí ẩn lấy mất trái tim.

Người chưa bao giờ đọc thơ, viết thư tình lại đi ghép vần nói câu, dù lá thư không bao giờ được gửi đi.

Người cương quyết, khó thuần lại vào vai học sinh khôn khéo.

Người ghét phòng tập thể hình lại chủ động làm huấn luyện viên riêng cho cô... Tóm lại, không nơi nào là không đuổi tới.

Có người đưa ra tổng kết sâu sắc cho hiện tượng ngược lẽ này: Đóa hoa tươi cắm trên đá, quá bất ngờ!

Sau đó, thư tình của anh bắt hạnh truyền tới tay cô.

Cô nhìn thư tình anh cố công nhào nặn, chỉ vào câu "Sông cạn đá mòn, anh đều ở bên em" rồi cười hỏi: "Nếu tới sông cũng cạn, đá cũng mòn, vậy có thể chứng minh thế giới này không có gì trường tồn vĩnh cửu, ai có thể bên ai mãi mãi?"

Đây là đạo lý cô hiểu thấu từ năm lên 10.

Anh xé nát thư tình: "Không cần mãi mãi, anh chỉ cần dùng cả đời để chứng minh: Em có anh là đủ!"

Anh đem tới tình yêu cứng rắn như đá, không gì có thể bẻ gãy. Không trường tồn mãi mãi, nhưng có thể sánh với vĩnh hằng.

Truyện này còn có tên: 《Thì Ra Vẫn Luôn Có Anh》

* Chú thích: Hoa phù tang hay còn gọi là hoa dâm bụt, mộc cận, chu cận, đại hồng hoa, phật tang. Có một số cho rằng loài hoa này vốn có tên gốc là hoa dâm bụt (hoa để dâng lên cho Bụt, tức Phật), về sau do đọc trại mà thành dâm bụt. Có ý kiến khác, dâm bụt nguyên tên là râm bụt. Râm: che bóng. Bụt: Phật. Râm Bụt là cái lọng che Phật (vì hoa có hình dạng giống cái lọng) (Nguồn: Wikipedia)

Tên nữ chính trong truyện là Tang Cẩn, chữ Cẩn cũng có nghĩa là hoa dâm bụt.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chiếc nhẫn kim cương bị mất

Trời cao xanh trong vắt.

Trên chuyến bay từ Hamburg của Đức tới thành phố Thanh An - Trung Quốc.

Bên ngoài cabin, những đám mây xa xa xếp chồng lên nhau, màu trắng như tuyết, mọi thứ dường đều như vừa được tẩy sạch, không chút tì vết.

Một vài đám mây khác biến hóa đủ loại hình dáng của động vật, bay bay trong gió, không ngừng nhảy múa

Tang Cẩn ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài tới xuất thần, cảm thấy vô cùng thú vị.

Thông báo trên máy bay lại lần nữa vang lên, thanh âm trầm thấp báo còn một tiếng nữa sẽ đáp xuống sân bay ở thành phố Thanh An.

Tang Cẩn yên lặng ngồi nghe, thu hồi tầm mắt đang lơ đãng, cúi đầu nhìn lọ sứ trắng trong tay, đáy lòng nhin không được thăm thẳm: Bà ngoại, chúng ta cuối cùng cũng về nhà rồi.

Một tiếp viên hàng không tới gần, cắt ngang suy nghĩ của cô: "Cô Tang, phiền cô thắt lại đai an toàn, tắt điện thoại, điều chỉnh thẳng ghế, máy bay đang chuẩn bị hạ cánh." Giọng nói vô cùng dịu dàng, nghe thấy thật sự thoải mái.

Tang Cẩn quay đầu, ánh mắt dừng trên thẻ công tác trước ngực, tiếp viên hàng không, Bàng Miêu.

Bàng Miêu cũng cúi người nhìn thẻ công tác của mình, cười cười: "Tôi không phải người bị thương nhất nhà, trong nhà còn có ba "Kim", ba "Hóa" và ba "Thạch"."

Tang Cẩn nghe vậy, ánh mắt tiếp tục di chuyển lên trên, đón nhận nụ cười rưng rưng của cô. Đây không phải nụ cười của một nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, nhưng trên đó vô cùng có tâm. Nụ cười của cô ấy dường như có thể xuyên qua trái tim của mỗi người.

Tang Cẩn không thể không cẩn thận nhìn kỹ cô, đường nét gương mặt tinh xảo, dáng người thướt tha, quả thật không thể thừa nhận bộ đồng phục tiếp viên hàng không này giúp cô phô diễn toàn bộ đường cong trên người.

Tang Cẩn cười tự giễu, tên cô ấy thật khó viết, nhiều nét chữ quá. Cô nhin không được mà nói câu trêu đùa: "Không phải còn ba chữ "Mộc" sao? Vừa đủ ngũ hành luôn rồi nhỉ?"

Bàng Miêu vừa định trả lời thì khoang thương gia phía trước đột nhiên truyền tới tiếng thét chói tai.

"Xin lỗi, tôi phải đi xem tình hình." Bàng Miêu ngại ngừng xin lỗi, rồi lập tức chạy tới khoang thương gia.

Tang Cẩn duỗi tay mở tấm che nắng trên cửa sổ.

Cô muốn tranh thủ một giờ cuối cùng này nghỉ ngơi. Suốt cuộc hành trình, cô chưa từng chớp mắt, trong đầu nghĩ tới sắp được trở về quê nhà xa cách 15 năm, trong lòng khó tránh kích động.

Khoang thương gia phía trước lại lại không ngừng truyền tới tiếng cãi nhau.

"Tim, nhất định phải tìm cho tôi! Một chiếc nhẫn kim cương đang yên lành sao lại biến mất? Nhất định là mấy con quỷ nghèo bên khoang phổ thông trộm nhẫn kim cương của tôi rồi." Giọng nói này quả thật quá chói tai.

Cabin vốn đang yên lặng thì lập tức trở nên xôn xao.

Tang Cẩn không mất hết cảm giác buồn ngủ, cô mở mắt, ngồi thẳng người nhìn về phía trước.

Chỗ cô ngồi chỉ cách mấy bước chân tới khoang thương gia, đưa mắt nhìn tới, tại lối vào giữa khoang doanh nhân và khoang phổ thông có một người phụ nữ trẻ tuổi đang đứng.

Cô ấy mặc một chiếc váy đen không tay áo, bó sát, dáng người cao gầy, búi tóc cột cao. Cho dù không đứng gần nhưng Tang Cẩn có thể nhìn thấy gương mặt cô ấy trang điểm vô cùng khoa trương, trên cổ, trên tay đều mang rất nhiều trang sức. Nhìn vào liền biết, đây là người có tiền!

"Cô Tang, cô trở lại về vị trí của mình, buộc chặt đai an toàn được không? Máy bay qua nửa tiếng nữa sẽ hạ cánh, cô đứng như vậy thật không an toàn." Đây là giọng nói của Bàng Miêu, dịu dàng khiêm tốn.

Bàng Miêu quay sang nói chuyện với cô gái lúc này, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt: "Cô có chắc chắn mình mang nhẫn lên máy bay không? Liệu cô có gửi vận chuyển hay không?"

Tiếng Bàng Miêu vừa dứt thì một giọng nói khác lập tức giải thích: "Chị Bàng Miêu, lúc cô ấy lên máy bay thật sự có đeo nhẫn."

"Buồn cười! Nhẫn của tôi tôi không đeo, tại sao phải nhờ vận chuyển hả? Ai biết gửi vận chuyển, hãng công ty hàng không mấy người có động tay động chân gì không? Loại chuyện này hả, tôi thấy nhiều rồi."

Cô gái mặc váy đen càng lúc càng tức giận, hai tay khoanh trước ngực, đưa mắt nhìn về khoang phổ thông: "Mau đi kiểm tra đi, tìm xem ai là trộm, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của hắn, chỉ hắn đem nhẫn trả lại cho tôi là được. Đây là nhẫn vị hôn thê của tôi đặt ở bên Đức, đối với tôi vô cùng quan trọng, tôi đã đeo nó suốt ba năm nay rồi!"

Bàng Miêu tiếp tục trấn an cô gái váy đen kia, hỏi những tình huống có thể xảy ra để cô ấy tìm lại lần nữa, liệu có phải bỏ vào trong bao hay không, hoặc là vali xách tay...

Cô gái váy đen nhất quyết phủ nhận, thái độ cực kỳ ương ngạnh, kiên trì muốn Bàng Miêu tìm người kiểm tra hành khách ở khoang phổ thông.

Hai người giằng co một hồi vẫn không thu được kết quả.

Thông báo trên cabin lại bắt đầu nhắc nhở: Máy bay sẽ hạ cánh nửa giờ sau, hành khách vui lòng sẵn sàng chuẩn bị.

Bên trong cabin mỗi lúc một loạn.

Có hành khách nghe nói muốn kiểm tra hành lý của mình, bắt đầu tức giận, bọn họ dựa vào cái gì mà hoài nghi chứ? Đa số hành khách đều tỏ thái độ kiên quyết không cho lục soát, trừ phi đưa ra giấy tờ pháp lý.

Có một số ít bộ phận người vì muốn chứng minh trong sạch mà chủ động cho tiếp viên tới kiểm tra.

Những người còn lại không tỏ thái độ gì, người thì tỏ thái độ không liên quan tới mình, hoặc là nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Tang Cần vốn định đưa mình vào loại người thứ ba, không được gây chuyện, đây là câu nói bà ngoại trước khi rời đi dặn dò cô nhiều lần nhất.

Nhưng có lẽ trên cuộc hành trình này, Bảng Miếu để lại ấn tượng quá sâu với cô, hoặc có lẽ nụ cười vừa rồi của cô ấy đã đi vào trái tim mình.

Lúc lên máy bay, nhân viên vốn không cho cô cầm lọ sứ lên máy bay, là Bảng Miếu đã ra mặt thuyết phục nên cô mới thuận lợi như vậy.

Bảng Miếu hẳn biết lọ sứ màu trắng này có ý nghĩa gì với cô nhưng không hề linh tinh nói "Nén bi thương". Nhưng câu hỏi han ân cần, cô ấy lại nói ra trong những lúc lơ đãng.

Bọn họ chỉ là người xa lạ, nhưng có thể giao tiếp với nhau như thế, trong lòng Tang Cần không thể không xúc động.

Nghĩ như vậy, Tang Cần lập tức đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng tới khoang thương gia.

"Chào cô, tôi là Tang Cần, là hành khách ở khoang phổ thông. Vừa rồi tôi có nghe cô nói muốn nhân viên điều tra hành khách phổ thông, cho nên tôi mạo muội tự đề cử mình, thay mặt hành khách khoang phổ thông cùng cô tìm lại chiếc nhẫn đã mất."

Tang Cần vừa nói vừa đưa về phía cô gái váy đen kia.

Mọi người trong khoang thương gia đều kinh ngạc nhìn cô.

Đặc biệt là cô gái mặc váy đen kia, cô ấy không ngờ lúc này sẽ xuất hiện một nhân vật như vậy. Cô ấy do dự nhưng cuối cùng vẫn đưa tay, lịch sự bắt lấy tay cô, sau đó nhanh chóng rút về.

Bảng Miếu cảm kích nhìn Tang Cần, nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi của hai người gần nhau.

Tang Cần ngồi phía sau, vô tình nhìn về phía cô gái đối diện, âm thầm quan sát, cô ấy tuy trang điểm vô cùng đậm, biểu tình tuy phần nộ nhưng lại bình tĩnh, một chút kinh hoàng cũng nhìn không ra.

Cô quan sát cô ấy, hai tay cô ấy trước sau đều khoanh lại đặt trước ngực.

Cô gái áo đen vẫn luôn trầm tư suy nghĩ, đột nhiên nhìn về phía cô: "Cô chắc chắn mình có thể đại diện toàn bộ hành khách ở khoang phổ thông chứ? Nếu cô là người công ty hàng không nhờ vả thì sao? Trên cả chuyến bay, hai người các cô nói chuyện với nhau nhiều nhất, đừng tưởng là tôi không biết."

"Hai người các cô" đó hẳn là Tang Cần và Bảng Miếu.

Bảng Miếu định lên tiếng giải thích thì bị Tang Cần ngăn lại.

"Cô Trương quan sát thật cẩn thận. Tôi mất ngủ cả đêm, cô Bảng đây cũng chỉ là làm việc theo chức trách. Máy bay này từ lúc cất cánh ở Hamburg đến giờ không có trung chuyển, khoang phổ thông có người đi qua khoang thương gia hay hành khách khoang thương gia này đi ngang khoang phổ thông, tôi đều biết. Cho nên, nếu không có ai tình nguyện đại diện khoang phổ thông tới nói chuyện với cô, vậy tôi là người thích hợp nhất."

Tang Cần vừa nói xong, những hành khách khác trên khoang thương gia bắt đầu ủng hộ.

Bảng Miếu và tiếp viên hàng không còn lại không nói chuyện, bọn họ cũng biết chỉ cần lên tiếng, cô gái áo đen sẽ cho rằng Tang Cần là người bọn họ nhờ vả.

"Được, nếu cô có thể thay mặt hành khách khoang phổ thông, vậy phiền cô lập tức đi thuyết phục bọn họ, nhẫn kim cương của tôi bị mất, nhân viên trên chuyến bay này muốn điều tra. Chỉ đơn giản thế thôi, không cần nói nhiều."

Tang Cần nghe xong khẽ cười, nhưng rất nhanh trở lại dáng vẻ nghiêm túc: "Trương tiểu thư, vì sao cô kiên trì muốn lục soát hành khách khoang phổ thông mà không kiểm tra hành khách ở khoang này chứ? Hành khách khoang thương gia không phải gần cô hơn sao? Hay là cô cảm thấy, người khoang phổ thông không nhiều tiền như hành khách khoang thương gia nên dễ dàng khi dễ?"

"Im miệng! Tôi nói vậy khi nào?" Cô gái váy đen bắt đầu thô bạo.

"Tôi cũng cảm thấy cô Trương không phải có ý này. Cô chẳng qua là muốn tìm lại nhẫn của mình, kẻ trộm đồ, sao có thể để hấn ung dung ngoài vòng pháp luật chứ? Tôi thấy cô Trương nên dùng pháp luật để bảo vệ quyền lợi của mình đi. Được rồi, vừa nãy tôi chỉ nói đùa thôi, bây giờ chúng ta quay lại chuyện chính."

Tang Cẩn đưa tay lấy ra một cuốn notebook màu đen và một cây bút từ túi xách ra. Người bên cạnh có ý giúp cô cầm lọ trắng nhưng cô từ chối, một tay ôm vào người.

"Cô Trương, phiền cô miêu tả nhẫn kim cương của mình để chúng tôi có thể đối chiếu khi điều tra." Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn cô gái đối diện.

Cô gái mặc váy đen vừa định nói chuyện, nhưng cuối cùng lại thôi: "Miêu tả thế nào? Tôi không phải nhà văn, đương nhiên là không biết dùng ngôn từ để miêu tả. Các cô cứ lục soát rồi đem lại cho tôi xem, nhẫn của tôi đương nhiên tôi có thể nhận ra. Sao cô lại nói nhảm nhiều vậy? Rốt cuộc có tìm hay không? Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, lát nữa máy bay hạ cánh, mọi người đều đi hết, đến lúc đó mấy người có muốn tìm cũng tìm không được." Cô gái đỏ quay mặt đi chỗ khác như né tránh ánh mắt của cô, hai tay vẫn khoanh lại để trước ngực.

"Đương nhiên sẽ tìm, chúng tôi tìm ra chiếc nhẫn sớm thôi. Tôi mao muội muốn hỏi một câu, cô Trương đây làm nghề gì vậy?" Tang Cẩn nhanh chóng đổi đề tài, tính cả cô gái mặc váy đen, những người trong khoang thương gia đều theo không kịp suy nghĩ của cô.

Mọi người đều rất gấp, đặc biệt là Bảng Miểu vì khoang thương gia là nơi cô ấy phụ trách, nếu xử lý việc nàt không tốt, để hành khách khiếu nại, rất có khả năng cô sẽ là người bồi thường tổn thất.

Cô gái mặc váy đen do dự một lát, liền lời: "Chỉ đơn giản ăn lương của một công ty bình thường. Mà chuyện này có liên quan gì tới chiếc nhẫn kim cương tôi bị mất hả? Vừa rồi chính cô cũng nói, không thể vì việc người vên khoang phổ thông không có tiền mà nhận định bọn họ là kẻ trộm. Cùng đạo lý đó, cô không thể vì việc tôi làm ở một bình thường mà nghĩ tôi không mua nổi nhẫn kim cương, đúng không?"

Tang Cẩn nhìn cô, cười cười: "Cô Trương thật thông minh, quan sát cẩn thận, bản lĩnh học đi đôi với hành cũng rất lợi hại."

Nói xong, cô thu dọn cuốn notebook và cây bút, đứng dậy, nhìn cô gái mặc váy đen: "Chỉ là, hiện tại tôi có thể chắc chắn 100%, nhân viên ở đây không cần lục soát hành khách khoang phổ thông. Nhẫn của cô, rất nhanh sẽ trở về."

Tang Cẩn nói xong, xoay người rời đi.

Người trong khoang thương gia đều cảm thấy khó hiểu, hai mặt nhìn nhau.

Nữ tử mặc váy đen cũng sùng sốt, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, lập tức lên, bước tới chỗ lối vào, ngăn không cho cô trở về.

"Cô chơi tôi sao? Bây giờ tôi cũng chắc chắn 100%, không cần lục soát những hành khách khác, chỉ cần lục soát chỗ của cô. Nhẫn kim cương của tôi, nhất định là cô trộm"

Cô gái kia vừa nói vừa dùng sức đẩy cô.

Tang Cẩn bị cô ta xô đẩy, trọng tâm trên người không vững nên cả nhào xuống đất, lọ trắng trong tay cô cũng theo đó rơi ra.

Tang Cẩn theo bản năng vốn định chạy tới đỡ lấy, người bên cạnh và người phía sau đều muốn giúp cô, nhưng đã không kịp. Trong khoảnh khắc đó, cả người cô ngã xuống, hai tay chống trên mặt đất, phản ứng đầu tiên của cô chính là: Không xong rồi, bà ngoại!

Cả người cô đột nhiên rét run, nước mắt thiếu chút nữa đã lăn xuống nhưng bị cô mạnh mẽ ép trở về.

"Cô Tang, cô không sao chứ?" Một tiếp viên hành khách chạy tới đỡ cô.

Tang Cẩn mở to hai mắt, lại thấy Bảng Miểu tươi cười, cũng nhìn thấy lọ trắng trong tay cô ấy.

Nói như vậy, vừa rồi là cô ấy giúp cô sao?

Bảng Miểu duỗi tay đưa lọ sứ trắng cho cô, biểu cảm vô cùng quan trọng. Cô ấy không nói gì, nhưng ánh mắt đó nói cho cô biết, đồ cô muốn bảo vệ vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Trong lòng Tang Cẩn không khỏi kích động, nhanh chóng nhận lấy lọ sứ màu trắng, gắt gao ôm vào trong ngực. Dường như cô đang sợ sẽ mất đi lần nữa, hoặc là bị người ta cướp đi, trên miệng không ngừng nói: "Cảm ơn."

"Tôi hiểu rồi, mấy việc điều tra gì đó bây giờ đều miễn hết đi. Nhẫn của tôi, nhất định đang ở trong này." Giọng nói sắc bén lại lần nữa vang lên.

Tang Cẩn quay đầu nhìn cô gái đang mặc váy đen đứng cách mình chỉ có một bước, tầm mắt nhanh chóng đưa xuống, dừng lại ngay lọ sứ cô đang ôm trong lòng.

Tang Cẩn cẩn thận quan sát tay cô ta, quả quyết phủ nhận: "Không thể nào, nhẫn của cô không thể ở trong này."

"Vậy cô mở ra cho chúng ta xem đi." Cô gái mặc váy đen nhất quyết không tha.

"Tôi nói rồi, chuyện này không có khả năng, tuyệt đối không được mở ra." Tang Cẩn khẩn trương ôm lấy lọ sứ.

"Xem đi, cái này gọi là có tật giật mình đó!" Cô ta đắc ý, từng bước tới gần Tang Tử, ngón tay chỉ vào Bảng Miểu đang đứng cạnh cô, "Còn cô nữa, là

nhân viên làm việc trên máy bay lại mở cửa sau để cô ta mang thứ này lên, rốt cuộc là vì cái gì? Còn không phải để cô ta cất giấu tang vật sao?"

Cô ta không cho Bàng Miếu bất cứ cơ hội nào chuyện nào, tiếp tục gầm rú: "Tối qua, hai người cứ lén lén lút lút nói chuyện, tôi nghi ngờ hai người các cô vốn cùng một giuộc. Nhấn chắc chắn là cô trộm, sau đó giấu vào cái lọ đựng tro cốt này. Có cô ta mở cửa sau cho cô, cô muốn mang nó xuống máy bay sẽ không bị ai ngăn cản. Nếu không phải, bây giờ cô lập tức mở ra cho tôi xem xem. Vì sao không chịu mở ra hả? Nhất định là có vấn đề."

Cô gái mặc váy đen kia càng nói càng hăng say, cứ như vừa bắt được chứng cứ duy nhất, khuôn mặt vốn dĩ vô cùng thanh tú nhưng lúc này lại nhăn nhó vì hưng phấn quá độ.

Tang Cần nhìn chằm chằm cô ta, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, từ trên người cô gái này thu hoạch tin tức.

Tiếp viên hàng không bên cạnh cũng bắt đầu khuyên Tang Cần, khuyên cô mở lọ sứ ra để chứng minh trong sạch.

Ngay cả Bàng Miếu cũng có chút dao động, cẩn thận dò hỏi cô liệu có nên mở ra hay không.

Nhưng trước sau, Tang Cần vẫn đứng bất động.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Người phụ nữ bí ẩn

Không khí trong cabin căng thẳng tới cực điểm, chỉ cần chạm nhẹ một cái, toàn bộ sẽ vỡ vụn ra.

Tang Cần im lặng một hồi mới xoay người, nói nhỏ mấy câu bên tai Bàng Miếu.

Bàng Miếu gật đầu không ngừng, chờ cô nói xong liền nhanh chóng rời khỏi khoang thương gia.

Cô gái mặc áo đen muốn ngăn Bàng Miếu lại, bắt đầu chửi bậy. Cô ta mắng Bàng Miếu cấu kết với hành khách lấy cắp nhẫn kim cương, cuối cùng còn uy hiếp, nếu thật sự không kiểm tra khoang phổ thông, cô ta sẽ kêu hãng hàng không cho cuốn gói tất cả.

Những người khác không biết hai người vừa thương lượng cái gì, tiếp theo định làm ra sao, ai nấy chỉ đành ở yên tại chỗ nhìn cô gái kia chửi bậy.

Tang Cần định trở về vị trí của mình nhưng cũng bị cô ta ngăn lại. Bất đắc dĩ, cô dứt khoát ngồi lại vị trí vừa rồi.

Máy bay đã bắt đầu hạ cánh, tiếp viên chỉ đành rời đi giúp đỡ những hành khách còn lại.

Cô gái mặc váy đen kia đột nhiên bị bỏ lơ thì tức giận tới phát điên. Cô ta tuyên bố muốn tới khoang điều khiển tìm cơ trưởng phân xử, còn định báo cáo toàn bộ tiếp viên chậm trễ hành khách. Cô ta chạy tới cửa khoang phổ thông, trong đầu đột nhiên nhớ tới gì đó, chạy về, chỉ tay vào Tang Cần mắng cô không biết xấu hổ, lấy trộm nhẫn kim cương còn muốn chống chế.

Máy bay cuối cùng cũng đáp xuống mặt đất.

Tiếp viên hàng không bắt đầu mỉm cười vui vẻ đưa tiễn hành khách, tất cả mọi thứ đều diễn ra đúng quy trình, không hề vì việc cô gái mặc váy đen mất nhẫn kim cương quấy nhiễu.

Việc làm mọi người cảm thấy bất ngờ chính là cô gái kia đột nhiên bình tĩnh lại, quay về vị trí của mình nhìn từng hành khách rời đi, lâu lâu nhìn qua Tang Cần, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Cuối cùng, tất cả hành khách đều đã xuống máy bay, trên khoang thương gia chỉ còn hai cô gái và nhân viên làm việc trên máy bay.

Cơ trưởng và hai tiếp viên hàng không khác bước vào nhắc nhở bọn họ máy bay đã tiếp đất an toàn, bọn họ có thể xuống máy bay.

"Mấy người tưởng có thể qua loa xử lý vậy sao? Đừng mơ! Nhẫn kim cương của tôi bị mất trên máy bay của mấy người, chắc chắn là ai đó không biết xấu hổ đã trộm đi. Vừa rồi máy bay chưa hạ cánh, mọi người đều ở đây, tôi kêu mấy người kiểm tra, mấy người lại không chịu. Bây giờ, mấy người tự nghĩ cách đi, hoặc là tìm nhẫn kim cương về cho tôi, hoặc là tự mấy người bồi thường."

Cô gái mặc váy đen bắt chéo hai chân, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Trong lòng Tang Cần thờ dài một tiếng, cô chắc chắn cô gái kia không hề có ý tốt, bây giờ chỉ có thể chờ Bàng Miếu xác nhận một việc.

"Cô Trương, lúc cô mua vé máy bay, nếu cô cũng ký bảo hiểm tài sản thì công ty sẽ bồi thường cho cô..."

Cơ trưởng còn chưa nói xong thì đã bị một người cắt ngang: "Không cần, có gì thì kêu cô ta tới cục cảnh sát nói chuyện đi." Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng của Bàng Miếu.

Lời vừa dứt, phía cửa đột nhiên xuất hiện ba người. Bàng Miếu dẫn hai cảnh sát tới, đưa tay chỉ vào cô gái mặc váy đen: "Chính là cô gái này."

Hai cảnh sát phía sau cô lập tức đi tới trước mặt cô ta, đưa ra chứng cứ: "Chào cô, chúng tôi đã có chứng cứ nghi ngờ cô có liên quan tới việc lừa đảo nữ trang, mời cô theo chúng tôi tới cục cảnh sát phối hợp điều tra."

Cảnh sát nói xong, áp giải cô gái mặc váy đen kia rời đi.

"Nghi ngờ? Các anh dựa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Chứng cứ đâu? Người các anh nên bắt phải là kẻ trộm cắp chứ? Buông tôi ra!"

"Nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, cô tới cục cảnh sát chờ đi." Bàng Miếu bạo gan nói chuyện, cô nhìn lâu lắm rồi, lúc này, cô cảm thấy thật sự thông khoái.

Tang Căn cười nhìn cô ta: "Tiểu thư, xin hỏi cô họ gì? Cô chắc chắn mình họ Trương sao? Còn nữa, cô dùng ngón tay nào đeo nhẫn vậy? Người đeo nhẫn ba năm chắc chắn sẽ để lại dấu vết đeo nhẫn, vì sao các ngón tay của cô đều bình thường như vậy?"

Cô gái kia vốn dĩ còn rất kích động nhưng nghe cô hỏi mấy câu, trong nháy mắt nhìn trái cà tím héo xuống.

"Còn nữa, lọ sứ trắng này của tôi không thể tùy ý mở ra, nguyên nhân thì chắc cô cũng rõ. Tôi nói rồi, khả năng quan sát của cô rất tốt, bản lĩnh học đi đôi với hành lại vô cùng lợi hại. Cô cũng là người thông minh, tôi tin nếu cô đem ưu điểm của mình đặt vào chuyện khác, cô nhất định sẽ trở thành một nghệ nhân vô cùng xuất sắc."

Cô gái mặc váy đen căng lớn đôi mắt, tựa hồ không tin những chuyện đang diễn ra. Thời gian hai người nói chuyện chưa đến một giờ, vì sao cô ta lại biết nhiều việc của mình như vậy?

Đây cũng là nghi vấn trong lòng Bàng Miếu.

Cảnh sát lập tức giải người mang đi.

Tang Căn quay trở về chỗ ngồi của mình, thu dọn hành lý, chuẩn bị rời đi.

Bàng Miếu đưa cô ra ngoài, nhìn không được mà hỏi: "Cô Tang, cô có thể nói cho tôi biết, cô làm thế nào biết cô ta không làm mất nhẫn kim cương, tất cả đều do cô tạo tự biến tự diễn được không? Cô thậm chí còn biết cô ta có đồng loa ở sân bay Hamburg nữa. Chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng, công ty chúng tôi có vấn đề, vậy mà chính chúng tôi cũng không nhận ra."

"Kỹ xảo lừa đảo kiểu này tính ra cũng không xem là cao minh gì, đặc biệt là cô gái tự cho mình là đúng kia. Cô ta không biết toàn bộ quá trình của mình có quá nhiều chỗ hở. Nếu đúng như cô ta nói, mất nhẫn kim cương, nữ trang quý giá như vậy, cô ta hẳn sớm đã phát hiện, vì sao phải tới tới thời điểm máy bay hạ cánh mới nói chứ? Cho dù cô ta nhất thời sơ sẩy, phát hiện muộn, nhưng nếu thật sự mất nhẫn kim cương, cô ta chắc chắn sẽ đau lòng, nôn nóng, thậm chí là hoảng loạn, đây mới là phản ứng của một người bình thường mất đồ quý giá, nhưng cô ta hoàn toàn không có. Cô ta thì ngược lại, vô cùng bình tĩnh, ngay cả phần nộ cũng thể hiện ra ngoài."

Ý nghĩa của loại biểu tình này, đối với người như Tang Căn từng học chương trình tâm lý học tội phạm, thực sự là quá dễ để suy đoán.

"Cô ta làm mất nhẫn lại không kêu chúng ta đi tìm lại trực tiếp kêu lục soát khoang phổ thông, mục đích rõ ràng như vậy giống như cô ta đã biết nơi giấu ở đâu rồi vậy."

"Cô ta đương nhiên biết nhẫn cất giấu ở đâu. Mục đích thật sự của nàng ta không phải điều tra khoang phổ thông. Nàng ta rõ ràng biết điều tra như vậy không hợp pháp, huống hồ khoang phổ thông có nhiều hành khách như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, các tiếp viên hàng không không có khả năng xoay sở. Cô ta dùng khả năng của mình quan sát mọi người, bắt lấy nhược điểm. Cô ta biết lọ sứ này của tôi không thể mở ra, lại nhất quyết yêu cầu tôi làm vậy. Không mở, vậy tội danh sẽ đặt lên đầu của tôi."

Tang Căn không thể không thừa nhận, cô không thể che giấu mà bộc lộ tình cảm này, đây cũng chính là lý do để cô gái mặc váy đen kia nắm lấy nhược điểm.

"Nói như vậy, ngay từ đầu, mục đích thật sự của cô ta kỳ thật là mượn chuyện lấy cớ điều tra, kéo dài thời gian sao? Cho dù chúng ta có thể lục soát được hay không cũng không phải vấn đề. Chờ máy bay hạ cánh, hành khách đều rời đi hết, cô ta có thể lấy cớ không tìm được nhẫn kim cương là vì chúng ta không chịu điều tra. Hành khách đã xuống máy bay, chúng ta nếu muốn đuổi theo đương nhiên là không thể. Trong thời gian ngắn như vậy, tiếp viên hàng không càng khó tìm được thứ mà cô ta gọi là nhẫn kim cương. Cuối cùng, chúng ta chỉ có thể bồi thường cho cô ta. Chuyện như vậy công ty hàng không quả thật đã gặp nhiều lần, nhưng lần nào cũng phải ngâm bồ hòn làm ngọt."

Bàng Miếu nhớ tới thì liền tức giận bất bình, cô nhìn Tang Căn, ánh mắt tràn ngập cảm kích: "Cô ta chắc chắn không nghĩ tới, kỹ xảo như vậy sẽ bị cô nhìn thấu. Cho nên cô ta then quá hóa giận, đem mục tiêu dời tới cô, hại cô bị cô ta đẩy ngã, thiếu chút nữa còn bị bị oan."

Tầm mắt hai người đều dừng trên lọ sứ trong tay Tang Căn.

Tang Căn hoảng hốt một hồi liền an ủi Bàng Miếu không cần để ý, cô chắc chắn sẽ không để cô gái kia thực hiện.

Bàng Miếu vẫn còn chút nghi ngờ: "Cô Tang, tôi đã hỏi qua đồng nghiệp, bọn họ nói lúc cô gái kia lên máy bay quả thật có mang nhẫn, hơn nữa, nhân viên an ninh cũng có thể chứng minh. Vì sao nhẫn kim cương lại không thấy đâu? Cô không có chứng cứ, cũng không tiếp xúc với cô ta nhưng chúng tôi, sao có thể chắc chắn cô ta đang nói dối chứ?"

Tang Cẩn mỉm cười: "Tìm chứng cứ là công việc của cảnh sát, tôi không có năng lực lớn như vậy. Chẳng qua, vấn đề mấu chốt chính là điểm cô vừa nói, nhẫn lên máy bay lại không cánh mà bay sao? Thời điểm tôi nghe cô ta mạnh mẽ yêu cầu điều tra khoang phổ thông, trực giác đã mách bảo, cô ta nhất định đã giấu nhẫn đi, nhưng chiếc nhẫn đó là gì. Mấy cô có thể tìm trên máy bay, hẳn sẽ tìm được. Cho dù nhẫn kim cương thật đã qua công an ninh, nhưng trước khi lên máy bay có thể bị đánh tráo, như vậy chứng tỏ có người hợp mưu với cô ta. Có thể để cô ta mang nhẫn giả lên máy bay, lại không bị ai phát hiện thì chỉ có thể là nhân viên ở đây. Cho nên, tôi mới kêu cô đi chứng thực."

Tang Cẩn lúc đầu chỉ đặt ra giả thiết như vậy, nhưng dần dần cô càng tin đây là sự thật.

"Bởi vì nghi ngờ nên tôi mới có ý lấy thân phận đại diện khoang phổ thông tới can thiệp với cô ta, hi vọng tìm ra một chút manh mối chứng minh suy đoán của mình. Thời điểm tôi với cô ta bắt tay, tôi để ý tay cô ta vô cùng thô ráp, thậm chí có vết chai rất dày, đây tuyệt đối không phải bàn tay của người làm công ty ăn lương bình thường. Tôi hỏi cô ta làm nghề gì, cô ta lại nói làm cho công ty bình thường, một mặt cố giấu tay mình đi. Tôi yêu cầu cô ta miêu tả nhẫn kim cương, một chữ cô ta cũng không nói được. Tôi đoán cô ta không phải không biết, mà là cố ý không nói, bởi vì cô ta sợ mình vừa nói ra sẽ để lộ cô ta thực chất rất am hiểu về nữ trang."

"Nói gì vậy, cô ta thật sự là nghệ nhân làm nữ trang sao?"

"Tám chín phần là vậy, tôi đã từng thấy bàn tay của thợ làm nữ trang, quan cảm với tay cô ta có mấy phần tương đồng." Tang Cẩn nhớ lại tình hình lúc đó, nhin không được bật cười, "Kể nói dối lúc nào cũng sẽ chột dạ. Lúc đó trong lòng cô ta nhất định rất khẩn trương nên không hề phát hiện, tôi hết lần này đến lần khác gọi cô ta là cô Trương, cô ta vẫn cam chịu. Trên thực tế, có quý mới biết cô ta họ Trương hay Lý, chính cô ta phản ứng như vậy đã để lộ lỗ hổng quá lớn."

Bàng Miếu trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng nhin không được mà cười thành tiếng, cười xong lại bắt đầu cảm ơn: "Cô Tang, thật sự rất cảm ơn cô, may mà lần này không cô, nếu không chắc tôi chết rồi. Cô có thể để lại cách liên lạc không? Có một người nhất định rất muốn gặp cô."

Tang Cẩn vừa định đồng ý, nhưng lời vừa tới miệng lại phải nuốt về. Bà ngoại từng dặn dò, không được để bất kỳ ai biết cô đã trở về, xong việc phải lập tức trở về Hamburg.

Cuối cùng, Tang Cẩn chỉ đành khéo léo từ chối.

Bàng Miếu cảm nhận được cô đang cảnh giác với mình, dù sao bọn họ cũng chỉ mới gặp mặt lần đầu. Nghĩ như vậy, cô không khỏi muốn nhìn kỹ cô ấy thêm vào lần.

Tang Cẩn mặc áo sơ mi đỏ và váy dài, cả người toát ra sự thanh lịch và bí ẩn. Tóc cô dài tới eo, dường như màu đen đó khiến người ta vừa thấy đã muốn vuốt tay chạm vào. Làn da của cô trơn bóng như ngọc, trắng nõn như tuyết.

Vẻ đẹp của cô không chỉ đơn giản dừng ở ngũ quan tinh xảo, mà trên đó toát ra vẻ đẹp độc nhất vô nhị. Cô rất bình thường, thậm chí có chút khiêm tốn, vô cùng an tĩnh, nhưng chỉ cần mỉm cười, loại cảm giác mà cô mang lại khiến người ta bất giác nhìn cô, thậm chí là muốn tới gần.

Bàng Miếu không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả vẻ đẹp của cô, nhưng ấn tượng sâu nhất hẳn là đôi mắt đó.

Đôi mắt đó trong suốt, vừa nhìn một lần sẽ khiến người ta liên tưởng tới đêm hè đầy sao, sâu thẳm, nhân nhả mà tươi sáng, lộ ra sự cơ trí và thông minh. Nhưng nhìn kỹ, đáy mắt hình như đang ẩn chứa một tia ưu thương.

Bàng Miếu chỉ có thể kết luận, cô là người có câu chuyện xưa.

Bàng Miếu tuy cảm thấy rất tiếc nhưng cũng không ép buộc cô, hai người cứ như vậy chia tay ở cổng.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngọc thạch hình hoa dâm bụt

Tang Cẩn lấy hành lý, rời khỏi sân bay.

Ánh nắng hôm nay vô cùng chan hòa, trời cao xanh thẳm, thỉnh thoảng có vài con gió thổi tới tạo cho người ta cảm giác mát lạnh, lướt qua gương mặt mềm mại như tơ tằm, cảm giác cơ phần giống với tay bà ngoại.

Tâm tình của cô thật sự không tồi. Ngồi trên máy bay như khúc nhạc dạo đầu vậy, khúc nhạc đó từ từ đưa nàng trở về quê nhà xa cách mười lăm năm,

nghĩ tới thật sự rất có ý nghĩa. Mặc dù trải qua bao nhiêu thăng trầm nhưng cuối cùng, nàng vẫn đưa bà ngoại về tới quê hương của mình.

Tang Cẩn cúi đầu nhìn lọ sứ trắng trong tay, trên mặt hiện lên nụ cười thư thái.

Trước cổng có một chiếc taxi dừng lại.

Cô chạy tới, nhanh chóng lên xe, nơi muốn tới là đại học Thanh An.

Dọc đường đi, cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng, thành phố này, so với thời điểm cô rời đi đã có sự thay đổi.

Trong trí nhớ của mình, đường lớn gồ ghề lồi lõm, mọi người chen chúc nhau đi trên con đường đó, lâu lâu sẽ có một chiếc máy bay vọt qua thoi tung bụi bân dưới đất.

Còn hiện tại, con đường rộng lớn sạch sẽ, xe chạy trên đường vô cùng ổn định, hoàn toàn không hề có cảm giác xóc nảy. Hai bên đường phố trồng rất nhiều cây xanh. Lại nhìn ra xa xa, tất cả đều là những tòa cao tầng nằm san sát. Mọi thứ đều trông vô cùng hiện đại.

Nhưng cô vẫn nhớ tới phố cổ trong hồi ức của mình, nơi có bố mẹ, có em trai, có bà ngoại. Mười lăm năm trước, trong nhà chỉ còn lại cô và bà ngoại, hai người phải rời xa quê hương. Lúc này, cô đã trở về, nhưng chỉ còn một mình cô.

Tang Cẩn đắm chìm trong ký ức của mình cho đến khi tài xế nói với cô, đã tới đại học Thanh An, cô mới hoàn hồn.

Cô thanh toán tiền rồi xuống xe. Điều làm cô kinh ngạc là tài xế cũng xuống xe, giúp cô lấy hành lý từ cốp xe xuống, mới rời đi. Chỉ một chi tiết nhỏ này lại khiến cô cảm thấy thật ấm áp. Nghe được giọng nói ở quê nhà cũng khiến cô cảm thấy quen thuộc, thân thiết.

Tang Cẩn kéo hành lý đi vào cánh cửa trường đại học. Cô lấy ra thư mời cùng tài liệu đưa cho bảo vệ xem qua.

Bảo vệ thấy giấy tờ ghi cô là giáo viên từ Đức về nước, ánh mắt không khỏi nhìn cô vài giây, có lẽ do cách ăn mặc, cử chỉ cùng lời nói vô cùng khiêm tốn nên đặc biệt nhiệt tình. Bảo vệ kiên nhẫn chỉ cho cô đường đi tới học viện ngoại ngữ thế nào, nơi ở dành cho giáo viên ở đâu, thậm chí ngay cả căn tin, thư viện cũng từ từ nói rõ.

Trong lòng Tang Cẩn vô cùng biết ơn, trước khi rời đi còn để lại một hộp chocolate. Bảo vệ từ chối vài lần, cuối cùng vẫn đồng ý nhận lấy.

Tang Cẩn theo sự hướng dẫn của bảo vệ rất nhanh đã tìm được học viện ngoại ngữ. Bên trong có nhân viên trực ban, cô xử lý xong thủ tục rồi một mình đi tới chung cư dành cho giáo viên.

Một tuần nữa trường học mới khai giảng nên lúc này, khuôn viên không có ai. Cô cô tình tới đây trước để làm quen với môi trường này nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất chính là, sắp xếp cho bà ngoại.

Về vấn đề này, hiện tại, cô cũng chưa biết phải giải quyết như thế nào.

Cô đến tòa chung cư trường học sắp xếp cho mình, Phù Tang uyển, đã là buổi tối.

Cái tên này không khỏi làm cô kinh ngạc, sao lại trùng hợp như vậy? Tên của cô hình như giống với tòa chung cư cô ở.

Tang Cẩn ở trên tầng cao nhất của chung cư. Đi lên tầng cao nhất, ở cuối hành lang chính là phòng của cô. Cô bước vào, lập tức ngồi trên ghế sofa, đưa mắt nhìn cách sắp xếp của căn phòng.

Ở đây có hai phòng ngủ và một phòng khách, tuy không tính là lớn nhưng một người ở lại rất vừa vặn. Căn phòng sạch sẽ, ánh sáng từ bắc đến nam đều rất tốt. Chỉ là, cô cảm giác có chút thiếu thiếu, có lẽ phải mua thêm ít đồ dùng trong nhà. Trong đầu bắt đầu tính toán nên mua thứ gì.

Tang Cẩn ngồi trên ghế sofa một lúc lâu rồi đứng dậy, dạo quanh toàn bộ chung cư một lần, cuối cùng đi tới ban công.

Trời đêm hôm nay vô cùng trong vắt, ánh trăng từ từ lên cao giống như một chiếc khay bạc khổng lồ chiếu sáng một vùng đen tối.

Phía sau chung cư có một bồn hoa, xa xa là một vùng được bóng cây che phủ.

Khắp nơi yên tĩnh, yên tĩnh đến làm trái tim người ta hoảng loạn.

Tang Cẩn đứng một lúc rồi quay về phòng, ăn uống chút gì đó đơn giản, liền bắt đầu sửa sang hành lý.

Cô mở hành lý ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc chuông gió. Đây là vật mẹ cô để lại, tất cả những thứ liên quan tới người nhà cô chỉ còn lại thứ này.

Tang Cẩn cẩn thận cầm lên, "Leng keng, đang đang, leng keng, đang đang..."

Trong đầu cô bỗng dưng hiện lên bóng dáng của một người phụ nữ xinh đẹp, bên tai phảng phất nghe được giọng nói dịu dàng của bà ấy, giống như thanh âm ngọt ngào của chuông gió này vậy.

Mẹ cô rất thích chuông gió, cho nên tên cô và em trai cũng có liên quan tới chuông gió. Cô và em trai đều theo họ mẹ là Đinh, lúc nhỏ cô được gọi là Đinh Đinh, còn em trai là Đinh Đang.

Khi nhỏ cô rất ghét cái tên này, trong đầu cảm thấy nó thật ấu trĩ, nhưng lúc này, cô lại rất thích, cái tên đó dường như kêu vô cùng thuận miệng, lại tạo cảm giác vui vẻ.

Vấn đề là, cái tên Đinh Đinh là, mười lăm năm trước đã trở thành cảm kị, cô của hiện tại cũng không thể sử dụng nó.

Tang Căn định treo chuông gió lên nhưng lại nhớ tới lời bà ngoại, chuông gió không may mắn nên vẫn luôn không có cô treo lên. Cuối cùng, cô vẫn đành từ bỏ.

Cô đặt chuông gió về trong vali, tầm mắt lại bỗng dừng nhìn tới chiếc hộp hình tròn bên cạnh.

Tang Căn mở hộp ra, lấy một hộp gấm nhỏ bên trong, tiếp tục mở. Đó là một khối ngọc thạch, bên trên điêu khắc một đóa hoa. Bà ngoại từng nói, đóa hoa trên miếng ngọc thạch này là hoa dâm bụt.

Bên trong hộp tròn lớn có tổng cộng 15 chiếc hộp nhỏ, bên trong mỗi hộp nhỏ đều đựng một khối ngọc thạch, lớn lớn bé bé, hình dáng màu sắc đều khác nhau. Bên trên mỗi miếng ngọc thạch đều điêu khắc một loài hoa, tất cả đều là hoa dâm bụt, chỉ là chủng loại không giống nhau.

Đây là món đồ trong thời gian cô và bà ngoại sống ở Đức 15 năm, sinh nhật mỗi năm của cô đều nhận được.

Nhưng cho đến hiện tại, cô vẫn không biết, những miếng ngọc thạch khắc hoa dâm bụt này, rốt cuộc là ai đã gửi cho cô.

Tang Căn nhìn hộp gấm này, cả người đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Cô vội đóng lại hộp tròn, đặt lại vào trong vali, sau đó lấy ra mấy món quần áo và dụng cụ cần thiết rồi đóng vali hành lý lại, nhanh chóng đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong, Tang Căn đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng phải làm vào ngày mai. Cô không tiếp tục dọn hành lý, cũng không muốn ăn, lập tức bò lên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Cô có chút lạ giường, nhưng có lẽ vì đường xá mệt mỏi, không bao lâu, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Những cơn ác mộng cô hay mơ tới, hôm nay cũng không xuất hiện.

Hôm sau, tia nắng ban mai đầu tiên vừa chiếu vào, Tang Căn là tỉnh dậy.

Cô vừa rời giường, ánh mắt lại nhìn tới lọ sứ trắng đặt trên đầu tủ, trong lòng bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cô nên làm thế nào để đưa bà nội trở về phần mộ của Đinh gia đây? Biện động 15 năm trước không liên quan trực tiếp tới bà ngoại, cho nên, suy nghĩ một hồi, cô quyết định làm theo các thủ tục bình thường.

Tang Căn bằng tốc độ nhanh nhất vệ sinh cá nhân, sau đó một tô mì, ăn uống đơn giản. Ăn xong, cô liền mang bà ngoại vội vàng rời khỏi. Nơi cô muốn tới chính là nơi cô từng sinh sống 10 năm lúc nhỏ, đảo Thanh An.

Đi tới công trường, bảo vệ rất nhiệt tình chào đón cô. Cô cũng vui vẻ chào hỏi, sau đó tạm biệt. Đến đường lớn, cô nhanh chóng bắt taxi.

Cô nói ra nơi muốn tới, tài xế liền hỏi một câu: "Cô có vợ không? Nếu không vợ thì chúng ta đi cầu Thanh Ninh, không đi cầu mới Thanh An."

"Sao vậy? Cầu Tân Thanh An không phải là con đường chính nối thành phố Thanh An và đảo Thanh An sao?" Tang Căn không khỏi ngạc nhiên, cô đã xem bản đồ mới nhất của thành phố, hơn nữa cô đã từng sống ở nơi này, đương nhiên vô cùng quen thuộc."

"Cây cầu đó không may mắn đâu. Mặc dù cầu Tân Thanh An là biểu tượng cho thành phố này, nhưng bình thường mọi người đều không đi, nếu có thể thì luôn tránh nó." Tài xế nhiệt tình giải thích với cô.

"Cô là giáo viên đại học Thanh An sao? Giáo viên trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, vừa gặp đã biết từ nơi khác tới. Chắc cô không biết, cây cầu kia đã xảy ra rất nhiều tai nạn, thậm chí còn có cái gì gọi là Sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt nữa. Những người có khúc mắc trong lòng đều chạy tới đó tự tử. Đúng rồi, bên cạnh cây cầu đó có một cây cầu cũ, năm xưa, mới ngày đầu tiên đưa vào sử dụng đã sập, thương vong vô số. Ngay cả kiến trúc sư công trình Đinh Vũ Kiều cũng từ cây cầu đó nhảy xuống tự tử, nghe đâu trước khi chết ông ta đã giết sạch gia đình của mình. Một nhà năm người, haizz, thật là đáng sợ."

Tang Căn nghe tài xế kể chuyện, cả người không khỏi lạnh lẽo, cánh tay ôm lọ sứ trắng bỗng nhiên run run. Tin đồn này cô đã từng nghe, nhưng mỗi lần như vậy cô đều cảm thấy phẫn nộ, bị thương.

Cô rất muốn phản bác, rất muốn nói với tài xế việc đó không phải sự thật, bỏ cô nhất định không phải người như vậy.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không nói gì cả, chỉ yên lặng ngồi nghe tài xế tiếp tục kể về cây cầu kia. Tài xế không đi qua cầu Thanh An, vòng một đoạn thật xa để đi qua cầu Thanh Ninh.

Tang Căn tới nơi, lúc này vẫn còn sớm, chưa tới 9 giờ.

Cô hỏi tài xế vấn đề của mình nên làm thế nào. Tài xế kêu cô nên trực tiếp đi tìm người trong nhà, nhưng gia đình họ Đinh đã không còn ai nên cô chỉ đành đi tìm trưởng thôn.

Tới văn phòng ủy, cô đem chuyện của mình nói cho nhân viên, bọn họ nói lại rằng, trưởng thôn đang tiếp khách quan trọng, kêu cô ngồi chờ.

Kết quả, cô ngồi đợi cả nửa ngày cũng không thấy ai cả. Mỗi lần cô hỏi phải chờ bao lâu, bọn họ đều trả lời không biết.

Tang Căn biết bọn họ chỉ trả lời qua loa với mình. Cô thừa cơ cửa văn phòng của trưởng thôn mở, trực tiếp đi vào.

"Chào trưởng thôn, bà ngoại của tôi từng là người dân sống ở đây, bây giờ bà ấy muốn lá rụng về cội, đây là điều hợp tình hợp lý, hy vọng trưởng thôn có thể dành chút ít thời gian giúp tôi xử lý. Tôi sẽ vô cùng biết ơn ông."

Tang Căn nhanh chóng trực tiếp trình bày vấn đề của mình.

Bên trong văn phòng có hai người ngồi.

Người đưa lưng về phía cô mặc đồng phục cảnh sát màu xanh, trên đầu còn đội mũ nên cô không nhìn thấy mặt của anh, chỉ nhìn được khuôn cằm. Đường nét vô cùng đặc biệt mang cho người ta cảm giác thoải mái thanh tân, không hề có bất kỳ tạp niệm nào. Làn da anh ta màu nâu của lúa mì, trông đặc biệt khỏe mạnh dưới ánh mặt trời.

Tang Căn nhìn dáng ngồi của anh ta, cánh tay to rộng vững chắc, hơn nữa chỉ là một chàng trai trẻ tuổi, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

Đối diện anh ta, cũng đang đối diện Tang Căn là một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, hói đầu, một bụng bia đang châm trà cho chàng trai trẻ tuổi. Rót trà xong, ông ta mới nhìn về phía Tang Căn, trên dưới đánh giá cô, ánh mắt cuối cùng cũng dừng trên lọ sứ trắng.

"Người như cô, dựa vào đâu tôi phải giúp xử lý loại việc vặt vãnh này hả? Còn nữa, thôn Thanh An sớm đã không còn, bây giờ chỉ có trấn Thanh An, chẳng lẽ một chút cô cũng không biết sao? Người bên ngoài đâu, chẳng lẽ đều chết hết rồi hả?" Thôn trưởng, à không, thị trưởng hướng ra phía cửa kêu to.

Ông ta hét xong liền quay đầu nhìn người đối diện, ngữ khí lập tức thay đổi: "Cảnh sát Bằng, thật ngại quá, tôi lập tức kêu cô ta đi ngay. Ngài muốn biết gì, tôi đều sẽ khai hết, nửa lời cũng không gian dối. Ngài tuyệt đối đừng khách khí nha."

Lần đầu tiên Tang Căn thấy một con tắc kè hoa biến sắc nhanh như vậy, trong lòng không khỏi tức giận. Cô vừa định phản bác thì bên ngoài có bảo vệ xông vào, kéo cô đi ra.

"Đề cô ấy nói hết đã." Cảnh sát Bằng theo lời của thị trưởng đột nhiên lên tiếng. Giọng nói anh ta không lớn, nhưng vô cùng có khí phách, bên trong có một loại lực uy hiếp khiến người ta không có cách nào từ chối. Nhưng, Tang Căn nghe xong lại cảm thấy khó hiểu, anh ta trẻ tuổi như vậy, dựa vào cái gì mà có ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến như thế?

Người trong phòng đều bị sốc, đồng loạt nhìn về phía anh ta.

"Được, được, vậy thì nghe theo cảnh sát Bằng." Thôn trưởng nhìn anh ta cười cười, sau đó nhìn Tang Căn, tươi cười trên mặt lập tức biến mất, không chút kiên nhẫn mà hỏi: "Cô nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?"

Tang Căn còn chưa lên tiếng đã bị một giọng nói cắt ngang.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nghi vấn trùng trùng

Không khí trong phòng dường như bị vẩn đục, không gió, rất kín.

Tang Căn nghe những lời nhân viên bên cạnh vừa nói, không khỏi sửng sốt. Cô không tin anh ta, truy hỏi lại: "Anh vừa nói cái gì?"

Nhân viên lập tức lặp lại lời mình vừa nói: "Trấn trưởng Lý, chúng tôi vừa xác minh, bà ngoại của cô gái này, Đinh Mai, vào 15 năm trước đã có thông báo tử vong, bệnh viện còn đưa ra được giấy chứng tử. Lúc đó, bà ấy đã được an táng ở phần mộ tổ tiên Đinh gia. Lúc này sao lại có một Đinh Mai nữa chứ?"

"Sao có thể..." Tang Căn vẫn không tin, giọng nói đột nhiên nhỏ lại.

Trong đầu cô bỗng nhiên văng vẳng lời tài xế vừa nói lúc nãy: Nghe nói trước khi ông ta chết đã giết sạch gia đình của mình. Một nhà năm người...

Cả nhà cô, bà ngoại, bố, mẹ, em trai, tính cả cô mới vừa đủ năm người. Nói như vậy, trong mắt người ngoài, tất cả bọn họ đều chết rồi sao?

"Đinh Mai là bà ngoại cô, vậy cô là con gái của Đinh Vũ Kiều và Đinh Tình Xu sao?" Trần trường Lý đã không còn mặt kiên nhẫn như vừa nãy, ngược lại, ông ta tỏ ra kinh ngạc, vội vàng xác thật lời nhân viên vừa nói.

Tang Căn lập tức cảnh giác: "Không phải, tôi họ Tang. Có lẽ là do tôi nhầm lẫn, xin lỗi, quý rầy các vị rồi." Nói xong, cô xoay người, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Cô chạy một mạch ra ngoài, đến khi không còn thấy văn phòng ủy ban của thị trấn kia, chắc chắn không có ai đuổi theo, cô mới dừng lại, không ngừng thở dốc.

Tang Căn hoàn toàn không ngờ lại gặp tình huống như vậy.

Khó trách trước khi bà ngoại mất luôn dặn dò cô, nhất định không được về nước, nói cô cứ mãi mãi sống ở Hamburg đi. Thì ra bên trong ẩn chứa nhiều bí mật chưa thấy ánh sáng như vậy.

Bố cô rõ ràng tên Tang Vũ Kiều, vì sao lại trở thành Đinh Vũ Kiều chứ?

Cô và em trai theo họ mẹ vì dựa theo quan niệm truyền thống, bố cô xem như tới nhà họ Đinh làm rể. Nhưng như thế cũng đâu tới mức sửa thành họ Đinh, ít nhất là trước khi cô và bà ngoại rời đi, ông vẫn còn mang họ Tang.

Bà ngoại cô chỉ mới qua đời nửa năm trước ở Hamburg, vì sao thời gian từ vong lại biến thành 15 năm trước chứ?

Cô rõ ràng vẫn còn sống, vì sao cũng bị liệt vào danh sách từ vong linh tinh kia? Bà ngoại luôn nói với cô, mười lăm năm trước vì sự cố sụp cầu Thanh An nên bố mẹ và em trai cô mới mất, vì sao bây giờ lại có tin đồn khó nghe như vậy?

Cô chắc chắn, những việc này đều phát sinh sau khi cô và bà ngoại rời khỏi Trung Quốc. Họ đi rồi, ai sẽ ở đây làm mấy việc này đây? Bọn họ rốt cuộc vì sao phải như vậy?

Trong đầu Tang Căn chất đầy nghi vấn.

Đột nhiên cảm giác có người phía sau tới gần, cô lập tức bỏ chạy. Dựa vào ký ức lúc nhỏ, cô chạy vòng vào hẻm nhỏ, chạy một hồi mới dám dừng lại. Quay đầu nhìn, cũng may, người theo dõi đã bị cô vứt lại.

Tang Căn không dám ở đây lâu, vội vàng bắt taxi trở về đại học Thanh An.

Trở về chung cư, cô bắt đầu vắt óc suy nghĩ, nhưng chuyện trước mắt vẫn là sắp xếp cho bà ngoại thật tốt.

Quyết định về nước lúc này vốn dĩ ban đầu cô còn do dự, cho nên chỉ tìm một công việc qua loa làm nơi dừng chân.

Nhưng hiện tại, cô nhất định phải gỡ bỏ toàn bộ bản khoản thì mới có thể đưa bà ngoại về phần mộ tổ tiên.

Trên đường trở về Tang Căn có mua một chút đồ ăn. Cô ngồi trên sofa, vừa ăn vừa dùng máy tính tìm kiếm tư liệu. Tìm cả nửa ngày, tất cả tin tức đều giống hệt lời tài xế ban ngày nói.

Cô thật sự có thể tìm ra chân tướng bằng cách này sao?

Đột nhiên nghĩ tới một nơi, Tang Căn lập tức đóng máy tính lại. Hộp cơm còn chưa ăn xong, cô cũng thẳng tay ném vào sọt rác, vào phòng tắm tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tang Căn tới thẳng cục cảnh sát của thành phố Thanh An.

Tới nơi, cô nói dối mình là tiểu thuyết gia viết truyện về tội phạm, hiện tại muốn tìm tài liệu tham khảo để viết sách mới, hy vọng có thể được bọn họ hỗ trợ.

Loại chuyện này theo ý kiến của cô vô cùng hợp tình hợp lý, bọn họ hẳn sẽ không từ chối.

Kết quả, thời điểm cô đưa ra yêu cầu với nhân viên công tác thì bên cạnh truyền tới giọng nói: "Đây là chuyện không có khả năng."

Trái tim Tang Căn hỗn loạn, giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy?

Cô xoay người nhìn người tới, thân hình cao lớn, trên người mặc chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, quần tây màu đen, cả người toát ra cảm giác anh khí. Anh ta đi ngang qua cô vào căn phòng đối diện.

Phía sau anh ta có hai người, một nam một nữ.

"Boss, hôm qua tên trấn trưởng kia nói thế nào? Có phải lại thổi phồng vụ sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt không?"

"Cậu thôi đi, Chu Tiểu Vạn! Cái gì là sát thủ liên hoàn chứ, có phải xem TV nhiều quá rồi không?"

"Tôi đâu có, nhất định là tên trấn trường kia xem nhiều mới đúng."

"..."

Cánh cửa đóng lại, tiếng nói chuyện cũng theo đó mà biến mất.

Tang Cần không khỏi tức giận, anh ta là ai hả? Dựa vào đâu mà ngắt lời người ta như vậy? Còn nói không có khả năng, thật không dễ cô vào mắt!

"Cô cũng nghe rồi đó, Bằng tướng quân của chúng tôi đã nói chuyện này không thể, chúng tôi cũng không thể giúp được gì. Cô vẫn là về trước đi." Nhân viên bên cạnh đột nhiên lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tang Cần quay đầu nhìn cô nhân viên: "Tướng quân? Cô nói cái gì? Anh ta không phải thượng đế, cũng không phải thần, với lại tôi tới đây cũng coi như tuyên truyền miễn phí cho mấy cô rồi còn gì."

"Anh ấy là đội trưởng đội cảnh sát ở đây, mặc dù không nói ra nhưng trên dưới nơi này, anh ấy chính là nhân vật trung tâm, ngay cả cục trưởng cũng rất nghe anh ấy. Việc này cũng khó trách, cho dù là án tử nhưng rơi vào tay anh ấy thì cũng được phá, người như vậy, đương nhiên là thần của chúng tôi. Hơn nữa, người ta lại như nam thần, đẹp trai như vậy!"

Tang Cần nhìn cô gái si ngốc trước mặt, cả người nổi hết da gà. Cô thầm suy nghĩ, làm thế nào thể thuyết phục vị thần truyền thuyết này, biết việc không có khả năng thành có khả năng đây?

Cửa phòng đối diện lại mở ra, một nam một nữ vừa rời ra ngoài. Bọn họ vừa rời khỏi, Tang Cần liền chạy nhanh tới, gõ cửa. Bên trong truyền tới tiếng mời vào, cô lập tức đẩy cửa, vào trong.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là giá sách sát tường, trên đó xếp ngay ngắn đủ loại sách lớn bé.

Trên tường còn treo mấy bức thư pháp, còn cả bức tranh thủy mặc, ngoài ra, cò thường cũng nhiều không ít.

Văn phòng tuy lớn nhưng bên trong bày biện vô cùng gọn gàng, không hề có vật phẩm nào dư thừa, toàn bộ đều sạch sẽ thoải mái. Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, đúng lúc dừng ngay trên bàn làm việc.

Người ngồi trước bàn tựa lưng vào ghế, chuyên chú xem tài liệu trong tay.

Tang Cần đứng từ xa nhìn anh. Cô lập tức cảm nhận được, người đàn ông này, bề ngoài chắc chắn vô cùng lạnh lùng. Cô do dự một hồi, tuy không tự nguyện nhưng vẫn căng da đầu tới trước, đứng yên.

Khuôn mặt anh bị tài liệu trong tay che lại, cho nên cô vẫn chưa thể nhìn thấy anh trông như thế nào.

"Đội trưởng Bằng, chào anh. Tôi là Tang Cần, là tác giả tự do, hiện tại tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết lấy đề tài về tội phạm, hy vọng quý cục có thể giúp đỡ. Liệu quý cục có thể cho tôi mượn một số hồ sơ vụ án..."

"Không được, vừa tôi không phải tôi đã nói rồi sao? Hiện tại tôi rất bận, không muốn lãng phí thời gian của mình. Thuận tiện nhắc cô luôn một câu, cục cảnh sát không phải nơi tốt đẹp để tới, cô không phải tội phạm, cũng không phải nhân viên. Nếu cô có ý đồ xấu gì, tốt nhất là lập tức biến đi."

Giọng nói anh ta lạnh lẽo nhưng vô cùng nam tính, từ lúc bắt đầu nói chuyện, anh ta như một cơn gió rất dễ đi vào trái tim, ung dung tự tại.

Nhất thời, Tang Cần bị đắm chìm trong giọng nói đó nên không cẩn thận nghe kỹ nội dung. Đến lúc hoàn hồn, cô mới nhận ra, giọng nói hay như vậy lại bật ra mấy lời khó nghe như thế, anh ta thật phí phạm của quý trời ban.

Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với một người thậm chí không thèm ngẩng đầu nhìn cô.

Cô tức giận đến mức muốn tiến lên, túm lấy áo anh ta, chỉ thẳng vào mặt, đáp lễ một câu: "Đầu óc của anh có bị hỏng không hả?"

Đương nhiên, đó chỉ là tưởng tượng.

Hiện thực là, cô gắng gượng ra nụ cười thật tươi, lời nói vô cùng khiêm nhường: "Đội trưởng Bằng, tôi biết anh rất bận, nhưng việc này cũng không cần anh động một ngón tay vào mà. Anh chỉ cần nói hai chữ "Có thể" là được."

"Không thể! Nếu cô không lập tức đi, vậy để tôi kêu người tiễn cô."

Anh ta xoay người cầm lấy điện thoại, gọi người vào, kêu đem người không liên quan mời ra ngoài, còn nghiêm khắc trách mắng, còn nói trong ngoài cục cảnh sát về sau phải bảo vệ nghiêm ngặt, nếu ai rời bỏ nhiệm vụ, xử theo luật.

Trong nháy mắt có người đi vào, "mời" cô ra ngoài. Cô muốn vào trong lần nữa, nhưng đã là chuyện không thể.

Tang Cẩn tức giận tới nghiêng rặng, cô thật hối hận vừa rồi bản thân khách khí như vậy. Sớm biết sẽ bị đuổi ra ngoài, cô đã trực tiếp làm theo suy nghĩ của mình rồi.

Cô đứng trước cửa cục cảnh sát, tới lui lui, xoay người rồi dừng lại, đứng chờ người bên trong đi ra. Kết quả, cô chờ tới trời tối vẫn không thấy anh ta đâu.

Cô đương nhiên không biết, có người vẫn luôn đứng trên lầu ba, thông qua cửa sổ quan sát hành động của cô.

Trong lúc vô tình Bàng Lỗi mới phát hiện, cô gái buổi sáng bị anh đuổi đi vẫn đứng chờ trước cửa cục cảnh sát.

Anh đương nhiên biết cô không phải tiểu thuyết gia nhưng hẳn cô không biết, hôm qua cô tới văn phòng của trấn trưởng trấn Thanh An, anh cũng có mặt. Anh không từ chính diện nhìn cô, nhưng buổi sáng vừa nghe giọng nói đó anh liền nhận ra. Chỉ là anh không biết, vì sao cô lại tới cục cảnh sát muốn tìm hồ sơ, vì sao phải nói dối?

"Boss, tình hình đại khái là như vậy. Tháng này đã có ba vụ mất tích, tất cả đều là nữ sinh đại học."

Phía sau có người cắt ngang ý nghĩ của anh: "Những vụ mất tích đều có một điểm giống nhau, nơi cuối cùng nạn nhân xuất hiện đều để lại hoa dâm bụt. Tại sao vậy?"

Bàng Lỗi xoay người quay về bàn làm việc, xem sơ qua tài liệu rồi đóng lại, không trả lời: "Tiểu Vạn, cậu để ý người phụ nữ ở ngoài kia, đừng để cô ấy biết, mình đang bị theo dõi."

"..." Chu Tiểu Vạn ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạnh lùng đối diện.

Chu Tiểu Vạn không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ, cục đá thật sự đã nở hoa rồi sao? Trong đầu bọn họ suốt ngày chỉ có tội phạm, bắt đầu từ khi nào lại chú ý tới phụ nữ chứ?

"Đây là nhiệm vụ của cậu, tôi không muốn nghe có người báo án thứ tư trong tháng này nữa." Bàng Lỗi lập tức phá vỡ mộng đẹp của Chu Tiểu Vạn.

Chu Tiểu Vạn nhận lệnh, nhanh chóng rời đi.

Bàng Lỗi lần nữa đứng dậy, đi tới cửa sổ, nhưng bên ngoài đã không còn ai nữa.

Tang Cẩn đợi cả ngày ngoài cửa cục cảnh sát vẫn không thấy người, cuối cùng, cô quyết định trở về trường trước, suy nghĩ cách khác.

Buổi tối, cô kiểm tra lại tư liệu, xem qua rất nhiều trang web, cuối cùng dừng lại trước màn hình máy tính, hình ảnh của một cây cầu...

Cô nhìn chăm chăm hồi lâu, trong đầu lóe lên một suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nguy hiểm dưới cầu

Hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về phía tây.

Dòng sông nhuộm một màu hồng, mỗi lúc một rực lên như ngọn lửa bùng cháy.

Tang Cẩn đứng dưới cầu nhìn mặt sông, nước sông cùng hoàng hôn hòa lẫn chiếu tới khiến cả khuôn mặt cũng bùng đỏ. Cô xoay người nhìn gầm cầu bên dưới, bên trong vô cùng u ám.

Cô quay đầu nhìn tảng đá khổng lồ bên cạnh, bên trên có khắc bốn chữ, Thanh An Đại Kiều. Bốn chữ này phải xoay người 90 độ mới có thể đọc ra. Cô thầm đoán, khối đá này vốn dĩ phải đặt ở trên cầu nhưng khi cầu bị sập đã lăn xuống đây.

Tang Cẩn biết cây cầu bị bỏ hoang này vốn có tên Thanh An, ngày đầu tiên đưa vào sử dụng thì liền bị sập. Về sau, thành phố cho xây dựng một cây cầu mới bên cạnh, lấy tên Tân Thanh An.

Tang Cẩn đã kiểm tra tư liệu suốt ba ngày, đem những chuyện liên quan tới cây cầu xưa này đọc kỹ. Xem xong, trong lòng cô đột nhiên có một loại cảm xúc vô cùng mãnh liệt, không ngừng thôi thúc bản thân tới đây điều tra.

Hiện tại, nơi này đã trở thành cấm địa của thành phố Thanh An, bình thường có rất ít người lui tới, nhưng càng như thế, cô càng cảm thấy có vấn đề.

Bên trong cây cầu này rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

Tang Cẩn tiến vào gầm cầu. Bên trong khắp nơi mọc đầy cỏ dại, đất đá chất loạn thành đống. Cô đi một vòng cũng không phát hiện ra có gì bất thường.

Cô thất vọng, xoay người định trở về thì phát hiện phía sau có bóng người đang đi nhanh về phía cô. Người tới mặc đồ màu đen, còn đội một chiếc mũ thật lớn che cả khuôn mặt, từ xa, cô chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm.

Có người theo dõi cô sao?

Tang Cẩn hoảng sợ, lập tức chạy về phía trước. Cô chạy, người mặc đồ đen phía sau cũng chạy theo. Quả nhiên, hướng chạy là về phía cô.

Cô chạy nhanh tới không gian giữa hai cây trụ, bên trong càng lúc càng tối, cô do dự vài giây, cuối cùng quẹo phải tiến vào bóng đêm.

Tang Cẩn tiếp tục chạy, người phía sau, tốc độ đương nhiên nhanh hơn cô. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, cô dường như đã có thể nghe được tiếng hít thở hỗn hển của đối phương.

Hai vai cô đột nhiên bị người phía sau tóm lấy. Trái tim cô chợt lạnh lẽo, lúc này, có phải cô chết chắc rồi không?

Cánh tay giữ bả vai cô đột nhiên đưa xuống, giống như động phải thứ gì, không khỏi chấn động, lập tức buông lỏng.

Cổ tay đột nhiên bị ai đó bắt lấy, cả người quay một vòng đụng phải người phía sau.

Tang Cẩn vô cùng chóng mặt, lúc bị lôi kéo cô theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại. Cô dựa vào người phía sau, cảm giác khó chịu từ từ tan đi. Cô lập tức nhận ra, người vừa rồi sắp đuổi tới thì đột nhiên xuất hiện một người khác cứu cô.

Bằng trực giác, cô có thể nhận ra đây là cơ thể của một người đàn ông. Người đàn ông này toát ra hơi thở vô cùng dễ chịu, dường như có thể xua đuổi toàn bộ u ám trong những nơi tối tăm.

Cô muốn né tránh, nhưng bên tai lại truyền tới giọng nói trầm thấp lạnh thấu xương: "Không muốn chết thì đừng lộn xộn."

Trái tim Tang Cẩn loạn nhịp, là giọng nói đó sao?

Cô không dám lộn xộn nữa. Phía sau lại truyền tới tiếng bùm bùm, hẳn là tiếng đánh nhau của anh ta và người tới, nhưng âm thanh đó kéo dài không bao lâu thì dừng lại.

Tang Cẩn bị anh ta kéo về phía trước.

Bọn họ tới một nơi sáng hơn, cô mới bị đẩy ra. Cô nhanh chóng xoay người, chỉ cần nhìn bóng lưng thôi cũng có thể nhận ra người đàn ông đó.

Một tay Bằng Lỗi chống lên trụ cầu, một tay buông lỏng.

"Đội trưởng Bằng, là anh sao?" Tang Cẩn tiến lên, vừa đi hai bước thì bước chân dừng lại, tầm mắt dừng trên bãi chất lỏng màu đỏ bên cạnh anh ta.

Anh ta buông lỏng tay, máu đỏ không ngừng nhỏ giọt chảy xuống. Cô theo bản năng giơ tay che miệng, bất ép bản thân không được hét lớn.

Bằng Lỗi nghiêng đầu nhìn cô: "Cô thật đúng là không sợ chết, nơi nào cũng dám xông loạn."

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, anh đã gặp cô từ văn phòng trấn trưởng, tới cục cảnh sát, hiện tại lại là cái nơi quái quỷ này. Cô gái này thật sự khiến anh thay đổi cách nhìn về phụ nữ.

Bằng Lỗi vốn định tiếp tục trách cô thì thấy cô vén váy. "Roẹt" một tiếng, cô nhanh chóng xé được một miếng vải lớn, vội vàng giúp anh quấn vài vòng tại nơi bị thương.

Anh nhìn miếng vải trắng trên tay, tầm mắt lại di chuyển tới người cô, cẩn thận lướt từ trên đi xuống, cuối cùng dừng ngay chiếc váy.

Cô mặc một chiếc váy dài, hơn nữa, lại là váy rời.

Bằng Lỗi mơ hồ nhớ lại, hôm đó anh tới trấn Thanh An điều tra vụ án, lần đầu gặp cô ở văn phòng trấn trưởng. Cô cũng mặc loại váy này, bên trên bó sát vòng eo, phía dưới loe rộng.

Lúc đó anh quay đầu chỉ kịp nhìn bóng lưng của cô, trong đầu bỗng dựng hiện lên loại trang phục Audrey Hepburn (1) từng mặc trong bộ phim Roman Holiday (2). Chỉ khác là, Audrey Hepburn búi tóc cao, còn cô thả tóc dài tới tận eo.

(1) Audrey Hepburn (1929-1993) là nữ diễn viên người Anh, biểu tượng của điện ảnh và thời trang, hoạt động trong thời kỳ hoàng kim của Hollywood. Bà xếp ở vị trí thứ 3 trong danh sách những huyền thoại vĩ đại nhất lịch sử chiếu bóng Hoa Kỳ do Viện phim Mỹ bình chọn và được vinh danh tại Đại lộ danh vọng Hollywood.

(2) Roman Holiday (1953) là bộ phim hài lãng mạn, năm 1999 được Thư viện quốc hội Mỹ chọn bảo tồn trong Viện lưu trữ phim quốc gia Mỹ bởi "tính lịch sử, văn hóa và thẩm mỹ".

Cô tới cục cảnh sát, anh vốn không định tính toán với cô, nhưng thời điểm Chu Tiểu Vạn mời cô rời đi, anh lại bất giác đưa mắt nhìn theo bóng lưng đó.

Bàng Lỗi không biết vì sao lại có ấn tượng sâu đậm như vậy, có lẽ bởi vì hiếm gặp chẳng?

Những người phụ nữ bên cạnh anh rất ít khi mặc váy, hơn nữa những cô gái trẻ bây giờ chỉ mặc toàn váy ngắn. Còn váy cô mặc, lần nào cũng là váy dài.

Lần đầu là màu lam nhạt, lần thứ hai là màu vàng cam, còn hiện tại lại là màu trắng.

Lúc này, váy trắng của cô bị xé một mảng lớn, bên dưới lộ ra đôi chân thon dài, làn da trắng nõn.

Bàng Lỗi vội dúi tầm mắt, cũng may sắc trời đã dần tối, anh cũng nhìn không rõ. Trong người anh đột nhiên cảm thấy nóng bức, không biết có phải là vì vừa đánh nhau hay không, hay là bởi vì đây là lần đầu anh gần gũi phụ nữ?

Tang Cẩn vẫn chuyên chú giúp anh băng bó vết thương, băng bó xong, cô vẫn cầm lấy tay anh, cẩn thận xem lại một lần, lúc chắc chắn không còn máu chảy nữa thì mới thờ phào nhẹ nhõm, thăm thĩ: "Mong là không cắt trúng động mạch. Chỉ là, tôi đưa anh tới bệnh viện kiểm tra cho chắc."

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, mặc dù lúc này rất tối nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ, khuôn mặt này quả thật anh tuấn. Điều làm cô kinh ngạc nhất chính là đôi mắt anh ta khẽ động, hình như có chút khó chịu. Cô tưởng anh bị thương nên không thoải mái, hỏi lại lần nữa: "Chúng ta tới bệnh viện đi."

Bàng Lỗi nhanh chóng hoàn hồn, đứng thẳng người dậy, dứt khoát phủ nhận: "Không cần, về sau không được chạy tới nơi này nữa." Giọng nói vẫn tạo khoảng cách với người đối diện.

Nói xong, anh ta lập tức xoay người rời khỏi chân cầu.

Tang Cẩn nhìn theo bóng lưng anh rời đi, tuy cô không thích phong cách nói chuyện này, nhưng dù sao người ta cũng vừa cứu mình, cô vẫn nên nói lời cảm ơn. Vì thế, cô lập tức đuổi theo.

Hai người một trước một sau, rất nhanh đã bước lên cầu.

Người đàn ông đi trước, cô gái sau. Hai người đi dọc theo cây cầu, từ đầu cầu này tới đầu cầu bên kia.

Lúc này Tang Cẩn mới phát hiện, trên cầu hình như rất an tĩnh, nếu không cẩn thận quan sát, căn bản không thể nhận ra. Một đầu cầu đã sập tới biến dạng. Cũng may không phải giữa cầu, nếu không cô thật không thể tưởng tượng, thời điểm khai thông cây cầu sẽ có loại tình huống như thế nào xảy ra.

Hoàng hôn dần dần chìm vào đêm, trời cũng đã tối, sương khói bao phủ quanh đường chân trời.

Tang Cẩn đi theo sau anh, hai người chỉ đi, không hề nói chuyện. Mãi cho đến lúc đi tới phía cây cầu bị sập rồi quay trở lại hướng về nội thành, cô nhìn anh bắt taxi, không khỏi gọi anh một tiếng: "Đội trưởng Bàng, cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi mời anh ăn cơm để cảm ơn, được không?"

Bàng Lỗi dừng bước, xoay người nhìn cô, tầm mắt lại dừng ngay chỗ bị rách trên váy.

Tang Cẩn theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn, lúc này cô mới nhận ra bộ dáng của mình cũng thật quái lạ. Cô không nói hai lời, trực tiếp xé rách làn váy phất còn lại, nhìn như vậy sẽ giống thiết kế đặc biệt của váy ngắn, không có gì khác thường.

Bàng Lỗi bị sốc trước hành động của cô, cô vốn dĩ chỉ để lộ một chân, hiện tại lại thành lộ cả hai đùi.

Cô gái như vậy, cách suy nghĩ kỳ lạ như vậy, đây là lần đầu tiên anh gặp.

Tang Cẩn không hề để ý, đem miếng vải vừa xé quần lên tay vài vòng, lại tiếp tục hỏi: "Đội trưởng Bàng, chuyện ăn cơm cứ quyết định vậy đi, khi nào thì anh có thời gian?"

Cô xử lý xong chiếc váy liền ngẩng đầu nhìn anh, chờ anh trả lời.

Nhưng sao mặt anh ta đỏ bừng như vậy?

Tang Cẩn có chút kinh ngạc, lại cúi đầu nhìn xuống chân mình, bật cười thành tiếng: "Đừng nói với tôi đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy chân phụ nữ nha? Ngoài đường người tới lui lui nhiều chân như vậy, chẳng lẽ anh chưa từng thấy sao?"

Sắc mặt Bàng Lỗi trầm xuống, vẻ mặt không vui, như thể anh vừa bị người ta phát hiện bí mật che giấu trong lòng. Anh hắng giọng, chuyển sang đề tài khác: "Chuyện mời cơm này, miễn đi, tôi không thích. Còn nữa, cô đừng hi vọng tới cục cảnh sát tìm hồ sơ gì đó. Cái gì là tiểu thuyết viết về tội phạm hả? Cô có biết vì mấy cuốn tiểu thuyết đó mà đám tội phạm ngày càng nhiều thủ đoạn hơn không? Do mấy người như cô mới khiến cảnh sát gặp nhiều rắc rối trong lúc phá án như vậy."

Tang Cẩn không ngờ anh ta lại có thành kiến sâu với thể loại tiểu thuyết này như thế, khó trách lần đầu cô tới cục cảnh sát đã bị anh ta ném thẳng ra ngoài.

"Đội trưởng Bàng, anh nói như vậy có phải quá phiến diện hay không? Dựa theo cách nói của anh, về sau phải cấm mọi người viết tiểu thuyết về tội

phạm, không được thổi phồng FBI thì tỷ lệ phạm tội của nước Mỹ sẽ giảm xuống, thậm chí là không còn nữa sao? Tội phạm có thể học được thủ đoạn giết người từ tiểu thuyết, nhưng người bình thường xem qua cũng có thể học được cách bảo vệ chính mình. Còn nữa, vì sao tiểu thuyết về tội phạm lại có những thủ đoạn giết người ly kỳ như vậy, là vì đa số đều lấy từ thực tế đó."

Nói tới đây, trong đầu Tang Căn đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, không khỏi vui vẻ, tiếp tục phản bác anh: "Tiểu thuyết là một loại hình nghệ thuật, mà nghệ thuật thì bắt nguồn từ cuộc sống. Có lẽ sẽ có những tiểu thuyết gia vô trách nhiệm với tác phẩm của mình, nhưng tôi chắc chắn không phải. Vì thế, tôi mới hy vọng được các anh giúp đỡ. Nếu đội trưởng Bằng vẫn kiên quyết không đồng ý, vậy tôi chỉ đành nói bừa viết bậy. Theo cách anh vừa nói, nếu xảy ra hậu quả gì, trách nhiệm không nằm ở tôi, mà là ở chính anh!"

Bằng Lỗi nhìn cô, đôi mắt đen như mực, khuôn mặt tuấn tú không hề để lộ một tia cảm xúc. Sau một lúc lâu, anh mới lấy lại bình tĩnh, đáp: "Những lời cô nói, tôi không đồng ý. Biện pháp tốt nhất chính là cô không viết, như thế không ai phải chịu trách nhiệm. Còn nữa, đừng tưởng dùng kế khích tướng với tôi."

"..." Vui vẻ trong chốc lát của Tang Căn lập tức bị anh ta dập tắt. Cô thật sự không tìm ra cách phản bác anh ta. Chờ cô hoàn hồn, người đàn ông đó đã rời khỏi.

Có một chiếc taxi dừng bên cạnh, là anh ta trước lúc rời đi bắt giúp cô.

Tang Căn bắt lực, chỉ đành lên taxi trở về chung cư của mình.

Bằng Lỗi!

Đây là cái tên lúc cô tới văn phòng của anh thấy trên bảng hướng dẫn. Cái tên như cục đá vậy, quả nhiên là ngoan cố.

Tang Căn bắt đầu cảm thấy đau đầu, cô nên làm gì để thuyết phục tảng đá này đây?

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lâu ngày gặp lại

Về nước được một tuần, Tang Căn chỉ lo sắp xếp chuyện của bà ngoại, nhưng kết quả vẫn chưa xong.

Cuối cùng cô quyết định, trước hết phải làm việc ổn định ở đại học Thanh An, sau đó mới nghĩ cách sắp xếp cho bà ngoại, rồi từ từ điều tra bí ẩn của nhà họ Đinh 15 năm trước.

Trường học đã khai giảng, Tang Căn chỉ đành gác tất cả qua một bên, bắt đầu công việc của mình.

Tang Căn vốn tưởng rằng làm giảng viên đại học sẽ vô cùng nhàn hạ, mỗi ngày sau khi hết tiết sẽ có rất nhiều thời gian dành cho riêng mình. Nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Chuyên ngành của cô thật ra là thiết kế kiến trúc, trong thời gian làm nghiên cứu sinh cô có học thêm một khóa tâm lý học. Cô sống ở Đức 15 năm, cho nên phải sử dụng tiếng Đức trong công việc. Lúc đầu cô chỉ là vô tình nhìn thấy tin khoa ngoại ngữ của đại học Thanh An tìm giảng viên ngôn ngữ trên mạng, cho nên thử sức nộp hồ sơ vào đây, nào ngờ vừa nộp liền trúng.

Đại khái vì bối cảnh như vậy, ngoại trừ dạy cho sinh viên tiếng Anh cô còn dạy thêm tiếng Đức, hơn nữa trong thời gian giảng dạy có thể kiêm luôn chức cố vấn tâm lý cho sinh viên. Điều càng làm cô không ngờ nhất chính là, trường đại học Thanh An này và viện thiết kế lúc trước cô từng công tác có các chương trình liên kết với nhau.

Mới một tháng, cô đã cảm thấy cả người gần như kiệt sức. Thời gian tới cục cảnh sát càng không có, không còn cách nào tìm hiểu vụ án năm xưa, bà ngoại chỉ có thể tiếp tục ở lại với cô.

Một tháng này, cô không hề đi tìm những người mình quen biết lúc nhỏ, cũng không có ai chủ động liên lạc với cô. Có lẽ vì cô biến mất quá lâu, cho nên mọi người đều nghĩ cô đã không còn tồn tại.

Có một người, trong lúc lơ đãng cô sẽ thường nghĩ tới. Nhớ tới người này, cô lại bất giác nhớ về tình hình ngày đó của 15 năm trước. Là anh tiễn cô và bà ngoại đi, còn dặn dò mấy lần, sau này không được trở về nơi này nữa. 15 năm, bọn họ không hề có bất kỳ liên lạc nào, liệu anh có phải đã quên một người như cô rồi không?

Tang Căn do dự, suốt một tháng nay vẫn lưỡng lự không biết có nên đi tìm hay không. Cuối cùng, cô chỉ đành xử lý giống việc của bà ngoại, tạm gác qua một bên.

Tối thứ sáu, lúc tan tầm, cô từ văn phòng đi ra, vừa tới cửa đã thấy trên quảng trường nhỏ có một chiếc xe màu đen đỗ, bên cạnh là một người đàn ông.

Tang Cẩn nhìn anh, tuy khoảng cách rất xa nhưng cô vẫn nhận ra anh là ai. Cô muốn chạy tới, hét lên một tiếng "Chú Mẫn", đây cũng là việc cô thường làm lúc cô 10 tuổi. Nhưng lúc này, cô đứng bất động, một tiếng cũng không kêu ra, chỉ lẳng lẳng đứng nhìn, có lẽ bởi vì trong lòng cô quá nhiều kích động.

"Đình Đình..." Cuối cùng, anh vẫn là người lên tiếng trước, nhưng vừa gọi tên cô, anh lập tức sửa lại, "Tang Cẩn."

Anh bước nhanh về phía cô, trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người đã được kéo lại gần.

Tang Cẩn ngẩng đầu nhìn anh. Lòng mảy dãi rậm, ánh mắt trầm ổn. Khuôn mặt anh không thay đổi nhiều, vẫn cứ anh tuấn như vậy, nhưng lúc này làn da không còn trắng như trước kia, bên trên ẩn chứa một tia thương cảm.

"Thành Uy..." Tang Cẩn đã không còn kêu "Chú Mẫn" ngọt ngào như trước kia, trực tiếp gọi tên của anh.

Thật ra Mẫn Thành Uy chỉ hơn cô 6 tuổi, thời điểm tới nhà nhận bố cô làm thầy cũng mới 16, nhưng vì dáng người cao lớn, lại sớm trưởng thành, nên từ nhỏ cô đã thích gọi anh là chú Mẫn.

"Trở về khi nào vậy? Không phải đã nói em đừng về sao? Vì sao không nghe lời bà ngoại?" Khuôn mặt tươi cười của Mẫn Thành Uy đột nhiên trở nên âm trầm, giọng nói cũng vô cùng sắc bén, hoàn toàn không hề nghe ra một chút đùa giỡn, càng không nghe ra kích động và vui sướng khi lâu ngày gặp lại.

Tang Cẩn không khỏi thất vọng, cô còn tưởng anh sẽ kích động giống cô, chờ mong gặp lại. Xem ra, quyết định không đi tìm anh của cô là đúng. Lúc này, anh hẳn đã có cuộc sống của riêng mình.

Cô không giải thích chuyện của bà ngoại, đổi chủ đề khác: "Cùng dùng cơm đi, em mời anh tới căn tin của trường, coi như để anh trải nghiệm cảm giác của sinh viên. À!"

Cô còn chưa nói xong, cổ tay đã bị bắt lấy, cả người bị anh lôi về phía trước. Bước chân của anh rất dài, cô gần như phải chạy theo mới đuổi kịp tốc độ.

Tang Cẩn bị anh ấn vào trong xe, ngồi cạnh ghế lái.

Anh trở về vị trí điều khiển của mình, khởi động xe, vừa lái vừa nói chuyện: "Cơm nước xong, anh đưa em tới sân bay, lập tức trở về Hamburg. Công việc ở trường anh sẽ xử lý."

"Em không muốn về, em muốn ở lại." Cô ương bướng đáp trả anh, nghiêm túc cự tuyệt.

Mẫn Thành Uy không nói chuyện nữa, tập trung lái xe.

Tang Cẩn cũng bắt đầu im lặng. Trái tim cô dường như chưa xốt, tình huống gặp lại như vậy không phải là điều cô muốn. Cô rời khỏi Trung Quốc 15 năm, trở về mới 1 tháng, bọn họ vừa gặp mặt anh đã bắt cô đi. Chuyện như vậy, cô thật sự không thể lý giải.

Dọc đường, bầu không khí trong xe có chút ngột ngạt.

Xe ngừng trước cửa tiệm cơm xa hoa ở trung tâm thành phố. Có người mở cửa giúp họ, giúp bọn họ đậu xe, cũng rất nhanh có người chào đón bọn họ đi vào. Bọn họ một trước một sau vào trong, vào một căn phòng, người phục vụ lập tức giúp bọn họ đóng cửa, không cùng theo vào.

"Đình Đình..." Mẫn Thành Uy bỗng nhiên gọi cô một tiếng.

Lần nữa nghe lại cái tên quen thuộc này nằm là ngoài ý muốn, cô xoay người, lập tức bị anh kéo về phía trước, cả người ngã vào cái ôm áp áp của anh.

Cô không khỏi sững sờ, vừa rồi không phải anh muốn đuổi cô đi sao? Tại sao trong nháy mắt anh lại kích động như vậy? Cô rất muốn hỏi, nhưng lại không có cách nào nói chuyện, bởi vì anh ôm cô quá chặt.

Lưng Mẫn Thành Uy dựa vào cửa, vòng tay ôm lấy cô, giờ khắc này, anh đã không còn khống chế được kích động trong lòng, mặc kệ có phù hợp hay không, anh chỉ muốn ôm cô như vậy.

Tang Cẩn từng tuổi này, ngoại trừ bà ngoại, cô rất ít khi gần gũi với người khác, đặc biệt là đàn ông. Cô thật sự không quen nên dùng sức muốn tránh đi. Anh cũng cảm nhận được, cuối cùng cũng buông lỏng tay. Cô lập tức lui một bước, duy trì khoảng cách với anh.

"Thành Uy, chúng ta gọi món trước đi, em đói bụng rồi. Hôm nay em đứng lớp cả ngày, hiện tại cô họng đã muốn bốc khói rồi đó." Tang Cẩn đi về phía bàn ăn, tìm một vị trí ngồi xuống, không ngừng kêu đói. Cô chỉ muốn hóa giải bầu không khí xấu hổ lúc này mà thôi.

Mẫn Thành Uy vẫn dựa vào cửa, nhìn theo bóng lưng của cô. Hôm nay cô mặc váy dài màu vàng cam bó chặt vòng em thon thả. Tóc cô dài, người cũng cao hơn, nhưng cô vẫn gầy như vậy, mặc dù cô đã thay đổi ít nhiều, nhưng thật sự là xinh đẹp hơn lúc trước.

Tâm trí anh không ngừng so sánh thời điểm cô 10 tuổi với cô của lúc này.

Cô lại gọi anh một tiếng "Thành Uy", kêu anh qua ngồi rồi gọi món.

Mãn Thành Uy giật môi: "Vì sao không gọi là chú nữa?" Lúc này ở cổng đại học, cô cũng kêu anh như vậy, anh nghe dường như không được quen tai. Chỉ là lúc đó, anh nhìn không hỏi cô vì sao.

Trên thực tế, chính anh cũng không nói rõ hai cách xưng hô này khác nhau điều gì.

Cô không trả lời, cúi đầu nhìn thực đơn trong tay.

Ánh mắt anh cũng dừng trên thực đơn, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ đưa mắt nhìn cô.

Mãn Thành Uy ngồi đối diện Tang Căn, trong lúc vô tình lại thấy mặt cô ửng hồng.

Gương mặt này của cô gần giống với ký ức của anh, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt to cùng lông mi dài như cánh bướm một trên một dưới lấp lánh. Tuy cô không thay đổi quá nhiều, nhưng trên người lại toát ra một mùi vị khó mà miêu tả.

Mùi vị của phụ nữ!

Trong lòng Mãn Thành Uy cảm thấy vui vẻ, nhưng rốt cuộc vì sao thì không thể dùng từ ngữ thích hợp để giải thích.

Tang Căn xem xong thực đơn, ấn chuông gọi phục vụ vào. Gọi món xong, nhân viên phục vụ rời đi, trong phòng lại trở nên yên lặng.

Không còn thực đơn để nhìn, Tang Căn chỉ có thể bắt đầu nói đông nói tây với anh, cô kể về cuộc sống 15 năm qua ở Đức cùng bà ngoại, còn cả công việc hiện tại trong nước...

Anh không nói nhiều, chỉ lắng lắng ngồi nghe cô kể, lâu lâu mới chen vào một hai câu.

Phục vụ mang món lên, bọn họ vừa ăn, vừa tiếp tục trò chuyện.

Tang Căn cố tình khéo léo tránh trả lời vấn đề vì sao không gọi anh là "Chú Mãn". Đại khái là vì, trong quá trình trưởng thành của một thiếu nữ sẽ có đoạn thời gian đắm chìm vào giấc mộng cổ tích.

Cô vẫn còn nhớ, lúc nhỏ, cô rất thích nghe mẹ mình kể chuyện "Ông chú chân dài" (1), đúng lúc Mãn Thành Uy bước vào thế giới của cô, cô liền mang hình tượng "Ông chú chân dài" gắn lên người anh. Vì vậy, cô vẫn luôn gọi anh là chú, mặc em trai cô gọi là anh.

(1) Ông chú chân dài: tên khác là Trường thối thối thối, là cuốn tiểu thuyết ngôn tình của tác giả Mạn Mạn Hà Kỳ Đa, kể về cuộc sống của hào môn thế gia, cưới trước yêu sau

Bí mật này chỉ có cô và mẹ biết, bây giờ chỉ còn lại mình cô. Cô cũng không định đem bí mật này nói với người khác. Bởi vì cô chắc chắn, đây chỉ là giấc mộng thời thơ ấu của cô.

"Nói như vậy, người luôn từ chối kế hoạch của viện thiết kế, để công trình của bọn anh thuận lợi mở rộng là em sao?" Mãn Thành Uy nhìn cô.

Anh đã ăn xong, buông thìa trong tay, dùng khăn giấy lau miệng.

Tang Căn cười cười: "Em cũng không ngờ, thì ra sếp của công ty bất động sản Mãn Thành Tứ Quý là anh. Lúc đó em nhìn tên công ty liền nghĩ tới hai người, một là anh, hai là..."

"Mau ăn chút canh đi, để lạnh không ngon." Mãn Thành Uy cắt ngang lời cô, một tay đưa chén canh tới trước.

Tang Căn không khỏi cảm thấy kỳ lạ, vì sao anh lại giống như không thích nhắc tới tên người khác vậy? Anh chắc chắn có chỗ nào đó không tiện nói ra, dù sao anh của hiện tại đã hoàn toàn khác trước. Cô cũng không hỏi nhiều, nhận lấy chén canh trong tay anh, nói tiếng "Cảm ơn" rồi bắt đầu dùng.

Bữa cơm này kéo dài hai giờ.

Sau khi rời khỏi tiệm cơm, Mãn Thành Uy đưa cô về đại học Thanh An, lúc xe dừng trong sân chung cư đã là 10 giờ.

Tang Căn chào tạm biệt anh, vừa định mở cửa xuống xe thì phía sau truyền tới giọng nói: "Tang Căn, em thật sự không muốn trở về sao? Em thật sự nhẫn tâm để bà ngoại một mình ở Đức hả?" Mãn Thành Uy nhìn theo bóng lưng cô, hỏi.

Vấn đề này, anh đã tự hỏi mình suốt buổi tối.

Tang Căn quay người nhìn anh, trầm tư một lát, hỏi lại: "Vì sao anh lại không muốn em về nước? Là bởi vì trong mắt người ngoài, bao gồm em và bà ngoại, năm người cả nhà họ Đinh đều chết rồi sao?"

Cô không đợi anh lên tiếng, tự mình trả lời: "Năm trước bà ngoại đi rồi, em tới thôn Thanh An, bây giờ là trấn Thanh An, bọn họ đều nói bà ngoại đã mất 15 năm trước. Tại sao vậy?"

"Bà ngoại đi rồi?" Mãn Thành Uy lặp lại bốn chữ, hình như không tin, sau một lúc lâu mới thào thào dài, "Nếu em muốn ở lại, vậy thì ở lại đi, nhưng đừng

trở về trấn Thanh An, cũng đừng để ai biết lúc trước em tên Đinh Đình, về sau anh cũng sẽ không gọi em như vậy nữa. Hôm nay là do anh quá kích động."

Nghe anh đồng ý cho cô ở lại, trên mặt Tang Căn lộ ra tươi cười: "Anh về sớm đi, lần sau em sẽ mời anh ăn cơm, gọi thêm cả chị Hiểu Duyệt."

Mãn Hiểu Duyệt là em gái anh, đương nhiên không thể xem như người ngoài.

Anh lại kiên quyết phản đối: "Nếu không có việc gì thì em đừng đi tìm em ấy. Em ấy hiện tại vẫn vậy, một đồng vắn đề bỏ quanh." Anh vừa nói vừa xuống xe, vòng qua bên kia giúp cô mở cửa.

Tang Căn định hỏi Mãn Hiểu Duyệt xảy ra chuyện gì, nhưng anh đã lên xe.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Trong lòng Tang Căn vẫn tồn đọng quá nhiều nghi vấn, nhưng hiện tại chỉ đành lên lầu trước.

Cô về chung cư, tắm rửa xong thì thấy vẫn còn sớm, hơn nửa ngày mai lại là cuối tuần, cô mở máy tính, kiểm tra lại chương trình học của một vài câu lạc bộ thể hình. Cô cảm thấy thể lực của mình hình như mỗi ngày một kém, muốn tìm một nơi để luyện tập.

Tang Căn nhanh chóng đọc xong tài liệu, tắt máy tính, trở lại phòng ngủ, lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Cô nằm trên giường, nhắm hai mắt, trong đầu lại hiện lên một số hình ảnh, dưới cầu Thanh An, cánh tay đầy máu, cả khuôn mặt anh tuấn cùng ánh mắt lạnh lùng kia.

Không biết, tên đàn ông ngoan cố như đá kia, cánh tay đã khỏi hay... Cô đang suy nghĩ gì vậy?

Cô nhanh chóng xua tan suy nghĩ này, trong đầu lại nhớ tới cảnh ăn cơm cùng Mãn Thành Uy tối nay.

Nhưng tên đàn ông ngoan cố kia, anh ta cao quý tới vậy sao? Cô chủ động mời anh ta bữa cơm, anh ta vừa mở miệng đã từ chối, còn hiểu lầm lòng tốt của cô.

Tang Căn nghĩ đến tên đàn ông đó, trong bụng không khỏi tức giận. Kết quả, nó còn ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô. Cô bắt đầu đếm cừu, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bà mẹ ranh ma tập kích

Hôm nay trời quang mây tạnh, vạn dặm không mây.

Bàng Lỗi lái chiếc xe việt dã màu đen phóng nhanh từ sân bay về cục cảnh sát, thỉnh thoảng còn nâng tay nhìn đồng hồ.

"Lỗi lỗi, xem ra thành phố Thanh An gần đây không yên ổn nhì, em bắt buộc phải vội vàng như thế sao? Nếu để bà Trâu biết, nhất định sẽ khóc tới hôn mê mất." Ngồi cạnh ghế lái, Bàng Miêu lại bắt đầu trêu chọc.

"Gọi Bàng Lỗi đi! Mẹ ở đây một tháng còn chưa đủ sao? Một tháng nay em không làm được gì cả." Bàng Lỗi nhớ tới liền nổi giận.

Ba mẹ anh đã di cư sang Mỹ, bọn họ lúc nào cũng muốn anh đi theo. Anh liền tìm cơ hội không thích làm việc ở Mỹ rồi trốn về thành phố Thanh An, nhưng bọn họ vẫn kiên quyết phản đối chuyện anh làm cảnh sát, nguyên nhân, Bàng Lỗi không cần suy nghĩ cũng biết. Anh giấu bọn họ 4 năm, nhưng 1 năm nay mẹ anh đã bắt đầu nghi ngờ, dùng một phát trở về kiểm tra.

"Lần này em lại định tìm công việc gì hả? Huấn luyện viên thể hình sao? Đường đường là đội trưởng đội cảnh sát lại trốn trong phòng tập thể hình làm huấn luyện viên, em nói xem nên đề cập dưới biết, bọn họ sẽ có phản ứng gì nhì?" Bàng Miêu càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, tuy trong lòng có chút không vui.

Cô biết em trai của mình là người có rất năng lực, chỉ mới 4 năm, nó từ một cảnh sát bình thường đã leo lên tới vị trí này, dường như trở thành nòng cốt của cục cảnh sát. Con người ưu tú như thế, nếu không để nó đi làm chuyện nó muốn thì thật lãng phí.

Nhưng ba mẹ cô lại lo lắng nên kiên quyết phản đối việc con cháu họ Bàng làm cái nghề nguy hiểm như cảnh sát. Người em trai này lại vô cùng hiếu thuận nên lúc nào cũng phải che giấu.

Bàng Miêu bị kẹp ở giữa, thật sự vô cùng mệt mỏi. Chỉ là lần này thật sự là lần nghiêm trọng nhất, mẹ cô - bà Trâu Nhã Mai về nước, kiên quyết ở lại

một tháng. Kết quả, một tháng nay ngay cả cô cũng không thể đi công tác bên ngoài.

"Lỗi Lỗi, chị đột nhiên nhớ tới một người, là một cô gái, vô cùng đặc biệt. Em mà gặp cô ấy, nhất định sẽ rất thích." Bàng Miếu đột nhiên nhớ lại chuyến bay từ Hamburg về thành phố Thanh An một tháng trước, vô tình gặp được một "Nữ Holmes."

"Chị thôi đi. Tí em thả chị ngã tư phía trước, đi mấy bước là về tới nhà. Sau đó chị nhanh chóng thu dọn rồi về chỗ chị đi." Bàng Lỗi chỉ có thể hiểu rằng Bàng Miếu đang muốn giới thiệu phụ nữ cho anh.

Bàng Lỗi ghét nhất là mấy chuyện ứng phó phụ nữ thế này. Một mình mẹ đã đủ phiền lăm rồi, nếu còn thêm một người, anh sẽ điên mất.

Bàng Miếu phớt lờ, vẫn tiếp tục kể chuyện trên máy bay hôm đó, "Nữ Holmes" trong lòng cô đã giải quyết âm mưu của cô gái mặc váy đen kia thế nào.

Bàng Lỗi nghe xong, chỉ đáp một câu: "Một chút thông minh có gì để khoe khoang? Phá án dựa vào chứng cứ chứ không phải khua môi múa mép. Xuống xe đi!" Anh nhanh chóng bẻ tay lái, dừng xe ngay cạnh ngã tư.

Bàng Miếu muốn tiếp tục phản bác nhưng thấy anh lại nhìn đồng hồ, chỉ đành nhin xuống, mở cửa xuống xe. Nhìn chiếc xe rời đi, cô mới xoay người về nhà Bàng Lỗi.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ cho đến khi tới chung cư, đang định lấy chìa khóa thì cửa tự động mở ra.

"Miếu Miếu, con vừa từ sân bay về sao?" Người đi ra tươi cười đón cô, khuôn mặt đoan trang, búi tóc gọn gàng, trên người mặc chiếc váy mỏng toát ra sự thanh lịch cao quý.

Đây không phải mẹ cô sao? Bọn họ vừa rồi không phải đưa bà ra sân bay, còn tận mắt nhìn bà vào cửa an ninh sao?

Bàng Miếu nhìn mẹ mình, ngạc nhiên hỏi: "Mẹ, không phải mẹ về Mỹ rồi hả? Cần thận coi chừng ba tìm đi người phụ nữ khác đó bây giờ!" Bàng Miếu nắm tay dắt bà vào phòng, trong đầu suy nghĩ biện pháp đưa bà lên máy bay nữa.

Trâu Nhã Mai lại đẩy cô ra ngoài: "Mẹ mất nhân rồi, muốn tới cục cảnh sát báo án. Đi, con đi với mẹ."

Bàng Miếu không biết mẹ mình rốt cuộc mất nhân thật hay giả, thậm chí, hiện tại cô cũng không biết liệu bà đã biết chuyện Bàng Lỗi luôn che giấu hay chưa. Vì sao lại kiên quyết muốn tới cục cảnh sát như vậy?

Cô muốn lên lút gọi điện thoại, hoặc là nhắn tin mật báo cho Bàng Lỗi, kết quả, di động lại bị bà giật lấy, nói là phải gọi điện cho ông chồng ở Mỹ, mà di động của mình lại không mang theo.

Đầu óc Bàng Miếu bắt đầu choáng váng, trong lòng thầm kêu Bàng Lỗi, lần này em chết chắc rồi!

Cuối cùng, Bàng Miếu bị mẹ mình túm tới cục cảnh sát.

Trâu Nhã Mai vừa tới cục cảnh sát đã chạy thẳng tới phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Bàng Miếu có kéo thế nào cũng kéo không được, nhân viên làm việc cũng không dám ngăn cản, bởi vì tất cả mọi người đều biết, người phụ nữ này, lúc trước là thị trưởng phu nhân, mà hiện tại là mẹ của lão đại bọn họ.

Khoảnh khắc Trâu Nhã Mai đẩy cửa văn phòng, Bàng Miếu lập tức dùng tay che mặt, hai mắt nhắm lại không dám nhìn thăm trạng chuẩn bị xảy ra.

"Bà tới đây là muốn báo án hay cần giúp đỡ gì ạ? Mà cho dù thế nào cũng xin mời bà xuống lầu một, ở đây cảnh sát đang họp giải quyết một vụ án."

Bàng Miếu hoảng sợ, giọng nói này, cho dù xa lạ thì ngữ khí cũng ương ngạnh giống hệt em trai cô, nhưng đương nhiên không phải nó.

Cô vừa mở mắt đã thấy, quả nhiên, người ngồi trên bàn làm việc trước mặt là cấp dưới của Bàng Lỗi, Chu Tiểu Vạn, bên cạnh anh ta là một nữ cảnh sát, hai người hình như đang thảo luận công việc.

Bàng Miếu nhìn Trâu Nhã Mai, bà rõ ràng đang rất ngạc nhiên, nhưng trong nháy mắt đã lộ ra nụ cười lịch sự: "Được, cảm ơn anh. Chắc tôi đi nhầm nơi rồi, tuổi lớn mà, có những chuyện không nhớ được. Đã quấy rầy, thật xin lỗi."

Trâu Nhã Mai nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

"Mẹ, không phải mẹ muốn báo án sao? Con theo mẹ xuống lầu lấy lời khai."

"Không cần, mẹ muốn đi tập thể hình. Chúng ta đến trung tâm của Lỗi Lỗi đi, mẹ đã tra xong địa chỉ, nếu con rảnh cũng có thể cùng đi." Trâu Nhã Mai vô cùng bình tĩnh.

Trông mặt Bàng Miếu thiếu chút nữa đã rơi xuống, vị thái thái này, hai lần đều chỉ thẳng mục đích, đây rốt cuộc là có ý gì?

Bàng Miếu cuối cùng cũng bị sự bình tĩnh và thông minh của mẹ mình thuyết phục, trái tim vừa được bình tĩnh lại phải treo lên lần nữa.

Bàng Lỗi đưa cô tới ngã tư, bây giờ bọn họ lại đang ở cục cảnh sát, thời gian căn bản không đủ để nó di chuyển từ cục cảnh sát tới trung tâm tập thể hình. Trừ phi nó đã sớm đoán được, thu xếp mọi thứ trước.

Trâu Nhã Mai đột nhiên lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của cô: "Đường đường là một thượng úy lại chạy tới phòng tập thể hình làm huấn luyện viên, cái này gọi là gì hả? Dùng dao mổ trâu giết gà sao?"

Bàng Miếu bật cười, trong lòng không khỏi nghi hoặc, mẹ chỉ là đang bắt mồi chuyện Bàng Lỗi giấu bà, hay là không hài lòng với vị trí mà anh đang có được? Cô nhin cảm xúc trong lòng xuống, cười mím: "Mẹ, nghề nghiệp không phân biệt đất rẻ sang hèn. Hơn nữa, cuộc sống bây giờ đã hiện đại, ý thức của mỗi người ngày một nâng cao, huấn luyện viên thể hình đương nhiên là một nghề đầy hứa hẹn."

Trâu Nhã Mai không thêm đề ý, tiếp tục giục tài xế chạy nhanh hơn.

.....

Trung tâm thành phố, trong một phòng tập thể hình.

Nhân viên dẫn Tang Cẩn tham quan toàn bộ một lần. Cô thật sự rất vừa ý, ở đây dụng cụ đầy đủ, hơn nữa điều quan trọng nhất là, huấn luyện viên đều rất nhiệt tình. Nhân viên mời cô trải nghiệm thử một lần, cô cũng vui vẻ đồng ý. Vừa lúc trên đường tới đây, cô có ghé qua cửa hàng đồ dùng thể thao mua 2 bộ.

Cô đang do dự không biết có nên đi thay quần áo hay không, dù gì bình thường quần áo mới mua, cô đều giặt sạch rồi mới mặc. Trong đầu còn đang suy nghĩ, cô tay đột nhiên bị nắm lấy, cả người bị kéo ra sau.

"Nằm xuống, đừng cử động, nghe theo hướng dẫn của tôi." Một giọng nói quen thuộc nhưng có chút xa lạ bỗng vang lên bên tai.

Tang Cẩn còn chưa kịp phản ứng đã bị ấn ngã xuống đệm.

Cô nhìn người đàn ông ngồi xổm mặc bộ đồ huấn luyện màu lam, trên cổ tay có mang dây đeo, dưới gối có mang bảo hộ.

Bàng Lỗi, sao lại là anh ta?

Tang Cẩn không khỏi nghi ngờ, lúc này, anh ta hẳn phải ở cục cảnh sát mới đúng, vì sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh ta vừa ở cục cảnh sát làm đội trưởng đội hình sự, vừa ở đây làm huấn luyện viên thể hình kiếm thêm thu nhập sao?

"Phiền phức, buông tôi ra!" Tang Cẩn đột nhiên cảm thấy bên hông nóng lên, hai tay anh ấn đã ấn giữ eo cô.

Anh ta lại dịu dàng nói: "Bây giờ chúng ta bắt đầu bài tập Sit Up (1). Tư thế này đúng rồi, người nằm ngửa ra, hai chân khép lại, tay nâng lên, lợi dụng sức co của cơ bụng đưa hai tay về trước bắt lấy hai chân, cúi đầu, giữ nguyên tư thế đó."

(1) Sit up: một dạng bài tập gập cơ bụng

Anh ta ngồi xuống giống hệt đang hướng dẫn, hai tay giúp cô giữ chân lại, sau đó một tay giữ lấy tay cô, một tay đặt lên bụng. Trong thời gian ngắn ngủi, tay anh ta đã quét qua đùi, cánh tay và bụng của cô.

Tang Cẩn nằm trên đệm nhìn anh, trợn mắt há mồm, trong đầu cũng quên mất tiếp theo nên làm cái gì.

Bàng Lỗi đưa mắt nhìn hai người đang tới gần, không cần nhìn anh cũng biết đó là ai. Thấy cô gái lại nằm bất động, anh rời lên, trực tiếp luồn tay xuống khe hở giữa tấm đệm và sống lưng cô, nâng cô ngồi dậy.

Tang Cẩn vừa ngồi thẳng người, bên tai đã nghe tiếng anh nói nhỏ: "Mau tập đi, cô không tập thì tới đây làm gì?" Nói xong, anh lập tức đẩy cô nằm xuống.

Tang Cẩn lắc vai muốn né tránh bàn tay đang đặt sau lưng cô, trong nháy mắt vô tình nhìn thấy hai người đang đứng trên lối đi bên trái cách đó không xa, hình như đang thì thầm gì đó.

"Mẹ, mẹ xem, Lỗi Lỗi nhìn chuyên nghiệp chưa kìa. Bây giờ thì mẹ tin rồi chứ?"

"Ừ, nó cũng coi như là chuyên nghiệp đấy. Nhưng cô gái kia sao kỳ kỳ vậy, đã tới phòng tập còn mặc váy hay sao? Có phải nó tìm đại một người tới để lừa mẹ không?"

"Mẹ, sao có thể chứ? Trước giờ Lỗi Lỗi đâu biết nói dối. Nói không chừng bọn họ có quan hệ gì đó riêng tư nên không để ý nhiều quy tắc như vậy. Chúng ta đi nhanh thôi, đừng làm phiền Lỗi Lỗi nữa."

"Con gấp gấp làm gì? Mẹ đây rất rảnh, dù sao ông già ở nhà một mình cũng cảm thấy thoải mái."

"..."

Từ cuộc nói chuyện đó Tang Cẩn có thể biết bọn họ là mẹ con, nhưng không rõ bọn họ là ai, cùng tên đàn ông vô cớ gây chuyện trước mặt này có quan

hệ gì? Chẳng lẽ là mẹ vợ và vợ tới kiểm tra khoản thu nhập ngoài giờ của anh ta sao?

Hiện tại anh ta làm cảnh sát, tiền lương tuy không ít nhưng dù gì nghề đó cũng vô cùng nguy hiểm. Mẹ vợ này phản đối bọn họ đến với nhau nên mới ép anh ta tới phòng tập thể thao kiêm luôn chức huấn luyện viên này sao?

Nghĩ tới đây, cô không khỏi đồng tình. Vậy thì cô tạm thời nhận vai "học viên" của anh cũng không phải không thể. Nói không chừng cô còn thúc đẩy được một mối lương duyên tốt.

Chẳng qua... Trong đầu Tang Cần đột nhiên lóe lên một chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cùng anh diễn kịch

Tang Cần bắt đầu phối hợp với anh, tiếp tục gấp bụng.

Cô vừa nằm xuống, định ngồi dậy liền bị anh ngăn cản.

"Tư thế này cô làm sai rồi, không cần ôm đầu đầu, tập như vậy cô sẽ dùng sức nâng đầu lên, dễ làm cơ bắp ở cổ bị tổn thương. Phương pháp đúng là khoanh hai tay ôm trước ngực, hoặc là để bên sườn tai, lúc ngồi dậy phải dùng lực ở bụng, không phải cánh tay."

Trong lúc rảnh rỗi Tang Cần cũng sẽ gấp bụng nhưng lần nào cũng làm theo tư thế bản thân cảm thấy thoải mái.

Anh đã nói như vậy, cô đương nhiên sẽ làm theo hướng dẫn của anh. Cô cũng sẽ không quên mượn cơ hội làm "học viên" này uy hiếp anh một lần.

"Tiếp tục, dừng dừng lại, một phút gấp 60 cái." Bàng Lỗi lấy cách nói chuyện với cấp dưới giao nhiệm vụ cho cô, sau đó đứng dậy, đi về phía hai "cột điện" cách đó khoảng 400m.

"Lỗi Lỗi, con không cần tiếp tục hướng dẫn cô ấy sao? Mẹ không phải cô ý tới quấy rầy con đâu, cô gái kia đáng người nhìn không tệ, hẳn sau này có thể..."

Mẹ?

Tang Cần nghe cách xưng hô này xong thì đầu óc bắt đầu lú lẫn, bọn họ đã là quan hệ mẹ vợ với con rể rồi sao? Vậy anh ta chạy tới đây kiêm chức huấn luyện viên thể hình để làm gì?

Cô không dừng, vẫn tiếp tục gấp bụng, làm người tốt thì phải làm tới cùng. Lúc gấp lại, cô nhất định sẽ cho anh ta biết "lợi hại" của cô.

Bàng Lỗi không nói gì, hai tay đặt lên vai Trâu Nhã Mai, xoay người bà đẩy ra ngoài. Bàng Miêu cũng theo sát phía sau bọn họ.

Mãi cho đến lúc vào thang máy, Bàng Lỗi mới lấy chiếc nhẫn trong túi ra, trực tiếp đeo lên tay Trâu Nhã Mai: "Bà Trâu, nhẫn này là ông già tặng cho bà, bình thường bà coi như tâm can bảo bối, trước nay chưa từng gỡ xuống. Sao hôm nay nó lại nằm trên xe của con vậy?"

Trâu Nhã Mai quay đầu nhìn anh, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng nhưng sau đó bắt đầu biện bạch: "Cái này, là mẹ cố ý đẩy, mẹ tưởng hai đứa hợp lại lừa mẹ, cho nên muốn xác nhận một chút."

"Mất nào của mẹ thấy con lừa mẹ hả? Bây giờ xác nhận xong rồi, mẹ mau chóng trở về với ba đi."

Thang máy vừa dừng, Bàng Lỗi liền đẩy mẹ mình đi ra.

Trước cửa trung tâm tập thể hình đã có một chiếc xe đang đỗ, đứng cạnh đó là một người đàn ông mặc đồ huấn luyện viên thể hình. Vừa thấy bọn họ, anh ta liền mở cửa xe, một mặt chào hỏi nhiệt tình với Trâu Nhã Mai, một mặt tự giới thiệu mình là đồng nghiệp của Bàng Lỗi, cũng là anh em tốt của anh, nghe nói bà muốn lên máy bay nên giúp mang hành lý tới.

Trâu Nhã Mai nhìn hành lý của mình, tuy không vui nhưng cũng không còn lý do phản bác. Trong lòng mặc dù vẫn còn nghi vấn, nhưng, chẳng lẽ là bà đã hiểu lầm nó? Nó thật sự là một huấn luyện viên thể hình sao?

Bàng Miêu ở bên cạnh tiếp tục thêm mắm thêm muối, đại khái đều là chứng cứ có sức thuyết phục, Bàng Lỗi thật sự là huấn luyện viên thể hình.

Ba người lên xe, chiếc xe khởi động, lần nữa chạy tới sân bay, người lái vẫn là Bàng Lỗi.

Bàng Miêu và Trâu Nhã Mai ngồi ghé sau, hai mẹ con tiếp tục trò chuyện.

Tới sân bay, Bàng Lỗi tự mình giúp Trâu Nhã Mai gửi hành lý, sau đó đổi thẻ lên máy bay. Chị em hai người đưa bà tới trạm kiểm soát an ninh, sau đó theo luôn tới cổng lên máy bay.

Trâu Nhã Mai đột nhiên nắm lấy tay Bàng Lỗi: "Con trai, con thật sự không lừa mẹ chứ? Huấn luyện viên thể hình thì huấn luyện viên thể hình, cho dù con làm nghề gì, cho dù không kiếm được tiền cũng không sao, chỉ cần con không làm cảnh sát là được. Mẹ hy vọng con bình an, đừng giống Bàng Hâm..." Giọng bà đột nhiên run run, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

Bàng Lỗi xoay người nhìn bà, thấy hai mắt bà đều đỏ, kiềm lòng không được mà ôm bà thật chặt: "Mẹ, mẹ yên tâm, mạng con rất dai, đương nhiên sẽ bình an vô sự. Mặc dù anh ấy còn nhiều chuyện chưa làm xong, nhưng chuyện quan trọng nhất là, bà Trâu thích nhiều người náo nhiệt, anh sẽ sinh cho bà một tá cháu trai, một tá cháu gái, đội bóng nam nữ đều có đủ."

Bàng Miếu đứng bên cạnh "Xi" một tiếng: "Bát tự còn chưa xem đã tính tới kế hoạch sinh đội bóng rồi hả?"

Trâu Nhã Mai cũng cười, một tay lau khô nước mắt: "Mẹ thấy con làm huấn luyện viên cũng tốt, ít nhất cũng được tiếp xúc với nhiều cô gái. Lỗi Lỗi, mẹ chờ đội bóng của con."

Trâu Nhã Mai nhớ lại cảnh ở phòng tập lúc nãy, trong lòng tràn ngập vui sướng. Đây là lần đầu bà tận mắt thấy con trai mình gần gũi phụ nữ như vậy, hơn nữa, bọn họ còn tiếp xúc tay chân. Giờ phút này, bà cảm thấy con trai mình làm huấn luyện viên thể hình cũng tốt.

Loa thông báo vang lên, máy bay tới nước Mỹ chuẩn bị cất cánh.

Trâu Nhã Mai cuối cùng cũng miễn cưỡng vào cửa, vừa đi còn quay đầu nhìn lại.

Bàng Lỗi và Bàng Miếu đứng tại chỗ vẫy tay tạm biệt, nhìn theo bóng lưng bà dần dần biến mất trên hành lang. Mãi đến khi máy bay cất cánh, chị em hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàng Miếu đã không còn nhìn được bắt đầu truy hỏi, từ lúc nào thì anh biết bà Trâu giờ trở như vậy?

"Không phải chị cũng thấy rồi sao? Thế này mới gọi là đưa tiễn. Cho dù là người đưa hay người bị đưa đi đều sẽ có phản ứng thế này. Buổi sáng, bà ấy hoàn toàn không có hành động quyến luyến tạm biệt người thân." Nói xong, Bàng Lỗi xoay người, nhanh chóng rời đi.

Chân anh dài, bước chân đương nhiên sẽ rất lớn, Bàng Miếu phải chạy theo mới có thể đuổi kịp. Đuổi lên xe, cô mới có cơ hội hỏi tiếp: "Ý của em là, buổi sáng lúc đưa mẹ tới sân bay em đã biết suy nghĩ của mẹ? Vậy sao em không nói với chị sớm? Dọa chị hôn vía đều bay cả!" Bàng Miếu tức giận giờ tay muốn đánh, nhưng tay vừa chạm tới người anh lại biến thành một cái vỗ nhẹ.

"Không còn cách nào khác, nếu không để chị cùng diễn vở kịch này, mẹ sẽ không yên tâm." Bàng Lỗi vừa nói vừa khởi động xe.

Bàng Miếu quay đầu nhìn chàng trai đang chuyên chú lái xe bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú trước sau vẫn lạnh lẽo như vậy. Cô nhớ lại những lời anh vừa nói, không khỏi bật cười: "Thật giống, quá giống, ngay cả câu từ cũng giống nhau như vậy, đáng tiếc chị không có cơ hội giới thiệu hai người quen nhau."

Bàng Miếu lại nghĩ tới việc đã chứng kiến trên máy bay, trong đầu hiện lên hình bóng cô gái mặc áo màu đỏ, nhìn không được câu chuyện kể lại "Nữ Holmes" kia đã giải quyết chuyện chiếc nhẫn kim cương kia bị mất thế nào.

Đề tài này, Bàng Lỗi căn bản không có hứng thú, anh phớt lờ, tiếp tục tăng tốc, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng trở về cục cảnh sát.

Bàng Miếu kể xong đột nhiên cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Lỗi Lỗi, làm sao em biết kế hoạch của mẹ? Thấy chiếc nhẫn của mẹ trên xe, em liền biết suy nghĩ của mẹ sao? Mấy chuyện này có liên quan tới chiếc nhẫn hả?"

Bàng Lỗi dừng xe ở ngã tư: "Điểm mấu chốt là chiếc nhẫn đó, kết hợp với phản ứng không bình thường của mẹ thì đương nhiên có thể đoán ra mẹ muốn làm gì. Nếu mẹ thật sự muốn về Mỹ, không phải sẽ lái nhái nửa ngày, kêu em không được làm cảnh sát, nước mắt nước mũi như vừa rồi sao?"

"Đúng a, quả thật là thế. Buổi sáng chúng ta chỉ mới đưa mẹ tới cửa kiểm tra an ninh mà mẹ đã giục chúng ta quay về. Lúc trước mẹ ước gì chúng ta có thể theo mẹ tới Mỹ, tốt nhất là sống ở đó đừng trở về mà có thái độ như thế thì thật lạ. Nhưng mà, em cũng nên đi gặp bọn họ đi, Bàng Hâm không quan tâm ai cả, cả ngày chỉ gọi tên em."

"..." Chủ đề nặng nề này làm không khí trong xe trầm xuống.

Bàng Lỗi sống tới 26 tuổi chưa từng nói dối lần nào, chỉ có lần này anh gạt mẹ nói anh không làm cảnh sát, hơn nữa còn nói dối suốt 4 năm.

Đã rất nhiều lần anh muốn nói với bà sự thật, bởi vì cảm giác này anh thật sự cảm thấy khó chịu.

Chỉ là mỗi lần anh định nói thì trong đầu lại nhớ tới tình cảnh Bàng Hâm xảy ra chuyện, ba mẹ đau khổ như thế nào. Anh cũng cảm nhận được cảm giác đau đớn như vậy.

Bàng Miếu tiếp tục nói chuyện nhưng anh không nghe, ngay cả khi cô xuống xe anh cũng không hay biết. Mãi đến khi tiếng chuông di động vang lên cắt ngang suy nghĩ của anh, anh mới hoàn hồn. Nghe xong, anh lập tức lái xe quay về cục cảnh sát.

Tới nơi, Bàng Lỗi nhanh chóng thay bộ đồ huấn luyện viên thể hình ra, bằng tốc độ nhanh nhất trở về phòng làm việc, vừa đẩy cửa đã thấy bóng lưng quen thuộc. Anh nhanh chóng lùi một bước rồi đóng cửa lại, sau đó quay đầu nhìn người theo sau: "Cô ta sao lại ở đây? Không phải tôi đã nói rồi sao, cô ta xin cái gì cũng không duyệt."

Chu Tiểu Vạn vò đầu: "Đội trưởng, chuyện này đâu liên quan tới em! Cô ấy nói anh là huấn luyện viên của cô ấy nên cô ấy tới đây bàn bạc kế hoạch tập thể hình với anh. Hôm nay không phải anh tới trung tâm thể hình gì gì đó sao, em sợ cô ấy nói bậy nên chỉ đành để cô ấy vào ngồi chờ."

Bàng Lỗi lập tức hiểu rõ tình hình, anh kêu Chu Tiểu Vạn đi làm việc trước, chuẩn bị tài liệu về vụ án để thảo luận. Anh lần nữa đẩy cửa vào rồi nhanh chóng đóng lại, trở về bàn làm việc, ngồi nhìn người phụ nữ đối diện.

Vừa nghe tiếng mở cửa đầu tiên, Tang Căn đã biết, người cô chờ cuối cùng cũng trở về.

Hai người nhìn nhau, lại không nói chuyện.

Trong đầu Tang Căn bỗng nhiên nhớ lại thời điểm ở trung tâm thể hình, cánh tay anh ta sờ soạng mấy chỗ trên người cô, lúc đó cô không thấy gì. Dù sao ở phòng tập, huấn luyện viên nam, học viên nữ, trong quá trình luyện tập có tiếp xúc như vậy cũng rất bình thường.

Tới nơi này rồi, cô mới phát hiện cả người không được tự nhiên, trên mặt còn không ngừng nóng rát. Đặc biệt là lúc này, khi hai người ngồi đối diện nhau, cô lại đột nhiên cảm thấy có áp lực đè nặng lên trái tim mình.

May là, anh ta chủ động lên tiếng trước, phá tan bầu không khí bế tắc này: "Nói đi, cô muốn hỏi báo cái gì. Ngoại trừ việc xem hồ sơ, những chuyện ăn chơi khác, chỉ cần tôi làm được thì không thành vấn đề gì."

Tang Căn sợ hãi, lập tức phản bác: "Trừ việc xem hồ sơ, những chuyện ăn chơi gì đó tôi đều không cần. Đội trưởng Bàng, à không, huấn luyện viên Bàng, hôm nay tôi giúp anh, anh nhất định phải đồng ý yêu cầu này của tôi, nếu không..."

"Nếu không thế nào?" Ánh mắt anh lập tức trở nên lạnh lẽo, ngữ khí cũng đầy lên cao.

Tang Căn nhoen miệng cười: "Nếu đề cấp dưới và đồng nghiệp của anh biết, Bàng tướng quân mà bọn họ tôn kính, nhân vật được tôn thờ như thần, người được trên dưới cực cảnh sát ngưỡng mộ lại lén lút chạy tới trung tâm thể hình làm huấn luyện viên, anh cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ thế nào?"

"Cô uy hiếp tôi?" Bàng Lỗi cẩn thận đánh giá Tang Căn.

Cô gái này thoát nhìn thật sự không tồi, thậm chí có thể nói là xinh đẹp. Gương mặt tươi sáng cùng làn da trắng nõn, đường nét độc đáo và tính tế khiến người vừa nhìn liền nhìn không được mà nhìn tiếp lần hai. Vấn đề là, đầu óc cô ấy có phải chứa quá nhiều suy nghĩ kỳ lạ hay không?

Bàng Lỗi kéo ghế lại gần bàn làm việc, cầm tài liệu lên, bắt đầu lật xem, thuận miệng nói: "Cô ra ngoài trước đi, chờ cô nghỉ kỹ rồi có thể trực tiếp kêu Chu Tiểu Vạn đi mua, dùng thẻ của tôi thanh toán."

"..." Tang Căn bị anh làm cho nghẹn lời xém chút nữa đã phun ra máu, bắt đầu nổi giận: "Tôi muốn khiếu nại anh! Đường đường là cảnh sát nhân dân mà dám bỏ bê nhiệm vụ, lợi dụng thời gian làm việc đi tìm khoản thu nhập bên ngoài. Anh yêu tiền như vậy thì nên đổi qua nghề kinh doanh đi, anh không xứng làm cảnh sát."

Bàng Lỗi ngẩng đầu nhìn cô, một từ cũng không nói, trực tiếp lấy điện thoại trên bàn gọi người vào tiễn khách.

Rất nhanh, Tang Căn đã bị "mời" ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vấn đề vẫn chưa giải quyết

Đêm nay, ánh trăng mờ hồ.

Tang Căn dựa vào cột điện trước cửa cục cảnh sát, ngẩng đầu nhìn sao.

Nhớ lại tình hình buổi sáng, cô cứ tưởng tình cờ gặp được cảnh sát nhân dân kiêm chức huấn luyện viên thể hình thì sẽ bắt được thóp, mượn cớ ép Bàng Lỗi đồng ý cho mình vào cục cảnh sát tìm một ít hồ sơ.

Kết quả, cô chỉ uống công vui về một hỏi.

Tang Căn đưa ra kết luận, muốn thuyết phục người đàn ông ngoan cố như đá này còn khó hơn lên trời.

Chớp mắt đã một tháng trời qua, chuyện của cô một chút tiến triển cũng không có. Bà ngoại vẫn còn theo cô, lòng cô không khỏi nóng như lửa đốt. Mặc dù lòng tự trọng là không thể mất, nhưng hết lần này tới lần khác bị người ta từ chối như vậy, cô vẫn không thể không cắn răng tiếp tục kiên trì.

Cửa sắt cục cảnh sát đột nhiên mở, một chiếc xe việt dã màu đen từ bên trong chạy tới.

Tang Cần nhanh chóng phóng ra, giang hai tay chắn ngay trước xe.

"Bíp!" Tiếng phanh khẩn cấp chói tai cắt ngang màn đêm yên tĩnh.

Cô lập tức lui lại mấy bước, lúc xe sắp dừng, đầu xe dường như sắp tông vào cô. May mà cô lui lại đúng lúc, nếu không, bản thân sớm đã thành quỷ đi đầu thai rồi.

Bởi vì phanh xe quá gấp, theo quán tính, cả người ngồi trên ghế điều khiển giống như sắp nhào tới tay lái.

Hai tay Bàn Lỗi nắm chặt, nhanh chóng ngồi thẳng lưng, lúc ngẩng đầu đã thấy người phụ nữ chắn ngay trước mặt.

Thân hình nhỏ bé kia đứng yên bất động, chiếc váy màu đỏ cho dù đang trong bóng đêm cũng đặc biệt bắt mắt. Gió lạnh thổi tới làm tà váy bay qua một bên, mái tóc dài của cô cũng bị gió thổi tới, dường như che gần hết gương mặt nhỏ xinh của cô.

Bàn Lỗi vốn dĩ rất tức giận, nhưng trong nháy mắt đã bị thứ gì kiềm lại, tuy nhiên đó là cái gì, chính anh cũng không giải thích rõ.

Vì sao cô phải kiên trì muốn xem hồ sơ như vậy? Hơn nữa lại là những vụ chưa được phá? Chẳng lẽ thật sự bị anh đoán đúng rồi sao?

Mặc dù trong bụng vẫn đầy nghi vấn nhưng Bàn Lỗi vẫn mở cửa sổ xe, lộ đầu ra ngoài nhìn cô gái phía trước, khẽ quát: "Lên xe!"

Trong lòng Tang Cần không khỏi vui vẻ, khoe miệng cong lên, nhanh chóng chạy tới bên phía ghế phụ lái, bằng tốc độ nhanh nhất mở cửa, lên xe rồi đóng lại.

"Tôi cho cô một phút để tóm tắt ý tưởng sáng tác của mình. Nếu không hợp lý, vậy phiền cô sau này cách xa cục cảnh sát 10km. Nếu cô lại chặn đầu xe, xảy ra chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm." Bàn Lỗi vừa lái xe vừa nói, giọng điệu trước sau vẫn lạnh lẽo như vậy, bên trong còn nghe ra một tia phẫn nộ.

"Đội trưởng Bàn, một phút đủ sao? Tôi mời anh ăn cơm, lần trước anh cứu tôi, cánh tay còn bị thương, anh xem, vết thương còn chưa lành đây này!" Tang Cần đưa mắt nhìn tay anh, "Tôi nhất định phải cảm ơn anh. Lúc ăn cơm, tôi sẽ từ từ tóm tắt ý tưởng của mình cho anh nghe."

Giọng điệu của Tang Cần vô cùng chân thành, bên trong cố gắng che giấu hoảng loạn, cô nào có cái gì gọi là tóm tắt ý tưởng sáng tác chứ?

"Còn 40 giây." Người đàn ông bên cạnh bắt đầu đếm ngược.

Lúc này Tang Cần mới phát hiện, những gì mình vừa nói hoàn toàn là lãng phí thời gian, cô nhìn không được thăm mắng: Vì sao lại giống đàn gảy tai trâu vậy?

"35 giây."

"Được, tôi nói! Nữ chính 10 tuổi may mắn thoát khỏi một vụ thảm sát, lần đó mọi người trong nhà đều bị giết cả. Sau khi lang thang 15 năm bên ngoài, cô ấy trở về điều tra sự thật. Sau đó cô gặp lại thanh mai trúc mã của mình, trong quá trình phá án, bọn họ cuối cùng cũng được bên nhau. Toàn bộ câu chuyện chia làm 3 phần, phần đầu là công bố án treo, phần tiếp theo là quá trình tìm kiếm manh mối, kết thúc là án được phá, bọn họ kết hôn, từ đó sống hạnh phúc bên nhau."

Tang Cần nói xong liền nâng tay xem đồng hồ, vừa đúng 35 giây!

Khoe môi cô cong lên, trong thời gian ngắn mà có thể bịa ra câu chuyện hoàn chỉnh như vậy, cho dù trong đó có một phần là cuộc sống của cô nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng tự hào. Chỉ là, nào đâu ra thanh mai trúc mã chứ? Chẳng qua không còn cách nào khác, cô mới sử dụng từ này mà thôi.

Chiếc xe đột nhiên dừng lại.

"Cô viết tiểu thuyết về tội phạm hay truyện cổ tích hả? Kết cấu ba phần, nghe chẳng khác nào học sinh tiểu học viết văn. Đây là tóm tắt nhằm chán nhất, ấu trĩ nhất mà tôi từng nghe. Tôi khuyên cô nhân lúc còn sớm thì dừng bút đi, đừng lãng phí cuộc đời của mình nữa."

Mục đích của Bàn Lỗi rõ ràng là dập tắt suy nghĩ muốn xem hồ sơ của cô, để cô cách cục cảnh sát càng xa càng tốt. Vì vậy, anh mới lựa chọn những lời tàn nhẫn để nói ra như vậy.

Tang Cần quay đầu nhìn anh, một chút cũng không nhìn ra anh đang đùa giỡn, trong tức khắc thậm chí quá hóa giận: "Tôi lãng phí cuộc đời, tốt xấu gì đó cũng là cuộc đời của tôi. Còn anh đang lãng phí cái gì hả? Thứ anh đang lãng phí chính là đồng thuế, là tiền mồ hôi nước mắt của chúng tôi đấy! Anh là cảnh sát, nhận tiền của người dân lại không chịu làm việc. Cảnh sát không ra cảnh sát, còn chạy tới làm huấn luyện viên thể hình. Tôi thấy nên nói anh là một bên ăn cơm trong chén, bên kia đã chạy cướp lấy nồi thì đúng hơn."

Cô không đợi anh giải thích, tiếp tục: "Nếu anh không đồng ý, tôi nhất định sẽ khiếu nại anh. Cục cảnh sát này anh mất nhắm mắt mở tha cho nhanh như

vậy, tôi sẽ đi khiếu nại lên cấp trên của mấy anh." Nếu được, cô sẽ đem chuyện này nói lên Liên Hiệp Quốc, lỗi anh ta từ vị trí đội trưởng đội cảnh sát thành phố Thanh An xuống.

Cô không biết bản thân vì sao lại tức giận như vậy, tất cả giống như những gì bản thân đã nhìn nhận mười mấy năm qua tức nước vỡ bờ, toàn bộ tràn ra, không thể khống chế.

Bàng Lỗi quan sát cô gái bình tĩnh này suốt một tháng, lúc này lại đột nhiên biến thành một người phụ nữ hung dữ. Anh trước sau chưa từng có ý cắt ngang lời cô.

Cô dừng một lát, lại tiếp tục: "Còn nữa, nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đi nói với mẹ vợ anh, để bà ấy biết con rể tương lai của mình là hạng người thế nào. Tôi thấy anh mới là đứa con rể ngoan cố nhất, bạc bẽo nhất, độc mồm độc miệng nhất đây! Tôi sẽ khuyên bà ấy nhân lúc còn sớm thì tránh xa anh ra, giữ con gái mình lại rồi gả cho người đàn ông tốt hơn. Bà ấy gả con gái cho anh, chắc chắn là lãng phí cả đời."

Tang Cần nói xong, lập tức xoay người, đẩy cửa xe chuẩn bị đi xuống.

Cửa còn chưa mở, một bàn tay to lớn phủ lên cánh tay đang đặt trên chốt xe của cô, không cho cô xuống.

Thân hình cao lớn của anh bỗng dựng ép cô dón vào một góc.

Cô hoảng sợ, nhanh chóng xoay người lại đụng phải cánh tay đang giữ chặt cửa xe của người đàn ông.

Lúc này, trước mặt cô là một gương mặt vô cùng anh tuấn cách cô rất gần, dường như sắp chạm tới mặt của cô.

Trong xe không bật đèn, lúc này cô chỉ có thể nương theo ánh đèn bên ngoài. Tang Cần nhìn đôi mắt của anh, rất tối, hình như so với bóng đêm ngoài kia còn tối hơn.

"Nói rất hay, cũng rất sâu sắc, rốt cuộc cô cũng để tôi nhìn ra một chút kỹ năng cơ bản của nhà văn rồi đây." Anh cuối cùng cũng nói chuyện nhưng đôi mắt đột nhiên trở nên sắc bén: "Vì sao cô lại muốn xem tài liệu hả? Vì sao phải nói dối, nhà văn viết tiểu thuyết về tội phạm gì chứ? Cô rốt cuộc là ai?"

Nói xong, anh buông cánh tay giữ cửa xe, ngồi thẳng người dậy, hai tay đặt lên tay lái, ánh mắt nhìn ra xa xăm: "Trả lời mấy vấn đề này, nếu nói thật, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại." Giọng nói trước sau vẫn lạnh lẽo như vậy.

Tang Cần bắt đầu do dự, liệu cô có nên nói sự thật với anh hay không?

Trong đầu đột nhiên nhớ tới bà ngoại, bà ngoại từng dặn cô đừng tin cảnh sát, tất cả mọi chuyện đều bị bọn họ sắp đặt. Nếu không phải vì bọn cảnh sát ngu ngốc này, bố cô cũng không rơi vào kết cục bi thảm như vậy!

"Tôi là nhà văn viết tiểu thuyết về tội phạm đó, nếu anh không tin, tôi sẽ nghĩ cách khác." Nói xong, Tang Cần nhanh chóng xuống xe, bắt một chiếc taxi bên đường rồi đi lên.

Tang Cần trở về chung cư của mình, trong lòng vẫn thấp tha thấp thỏm. Tên Bàng Lỗi này, hình như anh ta đã nghi ngờ thân phận của cô, chẳng lẽ anh ta đã điều tra cô sao? Cô thật sự không giống nhà văn chút nào hả?

Con đường đi tìm hồ sơ mấy vụ án treo này của cô, lại bị phá hỏng.

Nhất thời Tang Cần không thể nghĩ ra cách nào khác, chỉ đành uể oải ngồi trước máy tính, tùy tiện lướt web. Trong lúc vô tình cô nhìn thấy tin tức liên quan tới vụ án mất tích, sóng lưng lập tức ngồi thẳng dậy.

Cô nhanh chóng xem hết bài báo, một nữ sinh đại học mất tích trên đường từ trường về nhà. Bài báo còn đặc biệt nhắc tới, nơi cuối cùng nạn nhân xuất hiện rải đầy cánh hoa dâm bụt.

Tang Cần nhìn, sóng lưng càng lúc càng lạnh. Cô nhớ mang máng rằng, tháng trước hình như cũng từng đọc qua bài báo gần giống như vậy, người mất tích đều là nữ sinh, nhưng tin tức tìm thấy nạn nhân thì không có.

Cảnh sát ở đây quả thật đều là thùng cơm, chuyện nên làm thì không làm, chỉ biết chạy tới phòng tập thể hình tìm khoản thu nhập thêm.

Trong lòng Tang Cần lại đột nhiên tức giận, tất cả suy nghĩ nhờ vả cảnh sát cũng lập tức bị gạt bỏ.

Cô tắt máy tính, kiểm tra lịch dạy của mình. Thứ hai, thứ ba, thứ tư, sáng chiều cô đều có tiết, sáng mai có một tiết tiếng Đức cô còn chưa soạn bài. Trước kia cô luôn cho rằng chỉ có sinh viên khoa ngoại ngữ mới học tiếng Đức, nào ngờ nhiều sinh viên ngành khác cũng tự nguyện đi ngành ngôn ngữ như vậy.

Tang Cần thu dọn cảm xúc của mình, bắt đầu soạn bài, tới 11 giờ mới đi tắm rồi lên giường đi ngủ.

Hôm sau lại là một ngày bận rộn.

Buổi sáng có tiết tiếng Đức, Tang Cần là người đầu tiên vào phòng học. Theo kinh nghiệm trong một tháng vừa rồi, trước giờ học sẽ có sinh viên tới hỏi cô mấy vấn đề về phát âm, ngữ pháp.

Kết quả, hôm nay không có ai tới.

Cô đứng trên bục giảng gần 15 phút, không khỏi xấu hổ.

Tang Cẩn cảm thấy, giảng viên và sinh viên nước bình thường rất ít giao lưu với nhau. Điểm này khác hẳn với môi trường bên Đức.

Lúc ở Đức, cô rất thích bầu không khí trong trường học, giảng viên và sinh viên đều có thể tự do tranh luận về những vấn đề được học.

Nhưng trong nước, chỉ mới một tháng ngắn ngủi, cô đã cảm thấy đa số sinh viên đều đang ngại ngùng, chưa được cởi mở với giảng viên. Vấn đề này cũng đúng thôi, sinh viên chỉ cần nghĩ cách làm sao hoàn thành chương trình học, việc lấy thêm bằng cấp liệu có cần thiết cho lúc sinh việc làm sau khi tốt nghiệp hay không... Sinh viên ở các trường cao đẳng và đại học đều là những thiếu niên độ tuổi hai mươi, vốn dĩ đều phải tràn đầy tuổi xuân, nhưng đa phần bọn họ đều chịu áp lực từ gia đình, sức ép của xã hội, ai nấy đều mang trong đầu suy nghĩ phải trưởng thành thật nhanh.

Tang Cẩn nhìn sinh viên bên dưới, ai bận việc nấy, mãi đến khi tiếng chuông vang lên, cô mới thu lại suy nghĩ.

Tiếng chuông ngừng, Tang Cẩn bắt đầu điểm danh. Điểm danh xong cô mới phát hiện, mọi người đều có mặt đầy đủ, chỉ có một nữ sinh tên Đàm Tuyết Thiển hôm nay không tới. Lúc này cô mới nhận ra, vì sao hôm nay lại không có ai tới sớm hỏi bài mình, bởi vì những lần trước đều là nữ sinh đó tới hỏi.

Nữ sinh này tuy học ngành phát thanh nhưng lại rất thích ngoại ngữ, mỗi lần tới lớp đều ngồi bàn đầu. Hôm nay vì sao cô ấy lại trốn tiết chứ?

Trong lòng Tang Cẩn mặc dù có rất nhiều nghi vấn nhưng chỉ đành giảng bài trước.

Hết tiết, Tang Cẩn vội vàng thu dọn, nhanh chóng chạy tới viện ngoại ngữ. Cô muốn tới đó tìm một ít tài liệu, buổi chiều còn có tiết cần dùng.

Tới nơi, cô không về phòng giảng viên mà trực tiếp lên lầu hai, vào phòng cất tài liệu. Đang đi lên cầu thang, cô đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, trên người mặc áo đầm màu cà phê, dáng người hơi mập, đang từ lầu ba chạy xuống.

Tang Cẩn liền chủ động chào hỏi: "Cô Phó? Cô tới đây lúc nào vậy, cô tới đây tìm giáo sư Phó sao?"

Tang Cẩn là người mới tới nên được học viện phân cho một giáo sư có thâm niên hướng dẫn. Vị giáo sư đó tên Phó Sơn Nhạc, là chủ nhiệm khoa tiếng anh, ông ấy rất quan tâm cô, còn thường xuyên mời cô tới nhà dùng bữa. Cho nên, người phụ nữ này, Trầm Ngâm Khiết, cô đã gặp qua.

"Tiểu Cẩn, không phải em đang có tiết sao? Cô vừa tới, lại đột nhiên nhớ trong nhà có chuyện nên phải về trước. Nếu em có rảnh thì tới nhà dùng cơm nha." Trầm Ngâm Khiết vừa nói, vừa tiếp tục xuống lầu, hình như là rất gấp gáp.

Tang Cẩn không trả lời vấn đề của bà, chỉ yên lặng đứng nhìn bóng lưng đó rời đi.

Lúc này, cô chỉ đành xoay người lên lầu tìm tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Giác mơ của thiếu nữ

Tang Cẩn tới phòng tài liệu ở lầu hai, dạo qua một vòng liền tìm được thứ mình cần.

Cô lập tức làm theo các bước mượn sách, kết quả quản lý lại nói sách này không còn xuất bản nữa, cho nên không thể để cô mang về. Cô muốn sao chép lại, đúng lúc máy photocopy bị hỏng. Bất đắc dĩ, cô chỉ đành ngồi lại chép tay.

Nội dung cần dùng không ít, chờ đến lúc cô chép xong đã là 12 giờ.

Tang Cẩn dừng bút, nâng tay nhìn đồng hồ. Tiết chiều bắt đầu lúc 13 giờ, bây giờ cô đi ăn cơm, nếu còn kịp có thể nghỉ trưa nửa tiếng.

Thứ hai là ngày mệt mỏi nhất, đặc biệt là thời gian làm việc và nghỉ ngơi ở đại học Thanh An, tiết tấu vô cùng dồn dập. Buổi sáng giảng bài hai tiết 90 phút, buổi chiều cũng vậy, nhưng buổi chiều, các giảng viên thường cho vào tiết sớm để 16h30 được về. Cứ như vậy, giữa sáng và chiều chỉ có 1 tiếng rảnh rỗi.

Tang Cẩn vừa rời khỏi phòng mượn sách đã gặp Đàm Tuyết Thiển ngay cầu thang.

Tại sao sáng nay cô ấy lại không lên lớp?

Đầu tóc Đàm Tuyết Thiển có chút rối loạn, ánh mắt lại khờ dại, cô ấy nhìn cô, không trả lời, ngược lại như cầu xin cô: "Cô Tang, cô có thời gian không?"

Em có mấy lời liệu có thể nói với cô không?"

Giọng cô ấy khàn khàn, thậm chí có thể nói là rất khó nghe, hình như vừa chịu kích thích nào đó rất lớn.

Tang Cẩn nâng tay nhìn đồng hồ, sau đó mới hỏi: "Buổi tối được không? Buổi tối cô trực ở phòng cổ vấn tâm lý, em có thể trực tiếp tới tìm cô."

Đàm Tuyết Thiên dùng sức lắc đầu, dường như đã sắp khóc lên: "Em sợ không đợi được đến tối, cô ơi, vừa rồi em muốn nhảy từ sân thượng xuống. Nhưng em sợ..."

"Em đi với cô." Tang Cẩn bị ánh mắt của nữ sinh này dọa, trực tiếp kéo cô ấy xuống lầu, rời khỏi viện ngôn ngữ.

Bọn họ vừa ra ngoài không lâu thì tiếng chuông tan học đã vang lên, rất nhanh, toàn bộ sinh viên liền thay nhau ủa ra.

Có một nam sinh do chạy quá nhanh, có lẽ là muốn đi ăn cơm trưa nên vô tình va vào Đàm Tuyết Thiên. Bước chân cô ấy lao đảo, thiếu chút nữa đã té xuống đất.

Tang Cẩn chỉ đành kéo cô ấy tới góc tường, cô có thể cảm nhận được, cánh tay nữ sinh này đang không ngừng run rẩy.

Một tay cô nắm lấy tay Đàm Tuyết Thiên, một tay cản những người bên cạnh. Trong lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng cao lớn trong đám người kia, áo sơ mi trắng quần tây đen, trên vai đang mang túi xách.

Tang Cẩn vừa nhìn đã nhận ra, người đó là giáo sư Phó Sơn Nhạc.

Cô lập tức vẫy tay với ông: "Giáo sư Phó, là em, Tang Cẩn. Em có chuyện muốn nói với thầy, chiều nay em có tiết nhưng lại có việc bận đột xuất, liệu em có thể chuyển sang tối mai được không?" Đàm Tuyết Thiên còn đang ở đây, cô không thể chen qua dòng người, chỉ đứng từ xa nói chuyện.

Cô không phải là giảng viên lâu năm, cho nên làm gì cũng phải nói qua với hướng dẫn của mình, hơn nữa việc này cũng coi như là tôn trọng với người bề trên.

Giọng của Tang Cẩn rất lớn, cho nên những người đi qua đều đưa mắt nhìn về các cô.

Phó Sơn Nhạc chắc cũng đã nghe được, ông dừng bước, xoay người nhìn cô, gật đầu: "Bên thầy thì không sao, em tới phòng giáo vụ nhờ bọn họ sắp xếp là được." Nói xong, ông liền xoay người rời đi.

Tang Cẩn lập tức gọi điện tới phòng giáo vụ, nói rõ sự việc muốn đổi tiết.

Sắp xếp xong mọi chuyện, cô mới nhìn về phía nữ sinh bên cạnh, cười khê: "Tuyết Thiên, chúng ta đi ăn cơm thôi, cô mời em."

Đàm Tuyết Thiên vẫn chưa hoàn hồn, vẻ mặt không tin nhìn cô: "Cô Tang, phải là em mời cô mới đúng, em không biết cô còn có tiết, nếu không em cũng không đưa ra thỉnh cầu như vậy." Giọng nói của nữ sinh càng lúc càng nhỏ.

"Hiện tại em vẫn là sinh viên, chờ em đi làm rồi hãy mời lại cô. Hôm nay cô mời em. Cô vừa về nước cũng không bạn bè, cho nên, em chính là người bạn nữ đầu tiên của cô." Tang Cẩn vừa nói, vừa kéo cô ấy tới khu bán đồ ăn ngoài trường.

Về nước, người đầu tiên mời cô đi ăn là Mãn Thanh Uy, cho nên, cô mới nói Đàm Tuyết Thiên là bạn nữ đầu tiên của cô, cách nói như vậy hẳn là không sai.

Đàm Tuyết Thiên đi theo cô, dọc đường vô cùng im lặng, nhưng cảm xúc đã không còn hoảng loạn như lúc ở trên cầu thang.

Tang Cẩn hỏi cô ấy muốn ăn gì, cô ấy nói muốn ăn cay.

Hai người đi tới khu bán đồ ăn gần trường học, dọc đường đi qua mấy quán cơm, cuối cùng họ dừng lại trước một quán Tứ Xuyên chuyên về món cay.

Hai người chọn vị trí gần cửa sổ, lập tức có phục vụ tới hỏi bọn họ muốn dùng món nào.

Tang Cẩn không quen ăn cay nên chọn một cà chua xào trứng, một đĩa rau và một tô canh. Gọi xong, cô đột nhiên cảm thấy hơi thanh đạm, hơn nữa lại sợ Đàm Tuyết Thiên ngại ngừng nên gọi thêm một đĩa cánh gà ướp muối ớt.

"Cô Tang, cô cũng thích ăn cánh gà ướp muối ớt sao? Em cũng thích món này. Em có thể gọi thêm một đĩa cá hầm cải chua không?" Đàm Tuyết Thiên cầm thực đơn, vừa xem vừa hỏi.

"Đương nhiên là được. Em thích ăn gì thì cứ gọi món đó. Quán này cô chưa tới lần nào, nếu em thấy ngon thì cứ gọi."

Đàm Tuyết Thiên cũng không khách khí, liền gọi một cá hầm cải chua, lại thêm một đĩa thịt bò xào cà chua.

Tang Cẩn không khỏi nghi ngờ, hai cô gái như các nhìn vào đều không mập liệu có thể ăn hết nhiều đó thức ăn sao?

Đồ ăn được đem lên, hai người vừa ăn vừa trò chuyện. Cô ăn một chén cơm, rồi thêm một chén canh. Còn Đàm Tuyết Thiên, thân hình cô ấy nhìn vào

giống như người chỉ ăn nửa chén, nhưng một đĩa cánh gà trong nháy mắt đã biến mất, đĩa cá hầm cải chua và thịt bò xào cà chua cũng vui bất tàm chín phần.

Tang Căn nhìn sinh viên của mình có thể ăn được như vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Cô Tang, cô nói thử xem, em nên nghe lời mẹ đến đài truyền hình làm việc, hay kiên trì với ước mơ của mình, đi làm nghiên cứu sinh ngành tiếng Anh?" Đàm Tuyết Thiên cuối cùng cũng buông đũa, hỏi lại cô.

Cả quá trình ăn cơm, cô ấy dường như đều nhắc tới chuyện này.

Đàm Tuyết Thiên có một người chị sinh đôi, cái gì cũng giỏi hơn cô, còn cô làm gì cũng không tốt, ngay cả công việc cũng phải nhờ người nhà ra mặt sắp xếp.

Lúc thi đại học, cô không thích ngành phát thanh, nhưng mẹ cô lại muốn cô học ngành đó, hy vọng cô sau này có thể phát triển theo hướng nghệ sĩ, hơn nữa còn phải thành danh, phải nổi bật.

Kết quả, bốn năm trong môi trường đại học của Đàm Tuyết Thiên đều chưa từng thật sự khiến cô ấy vui vẻ.

Cô thích ngôn ngữ, muốn làm phiên dịch viên, nhưng mẹ cô lại cảm thấy ngành đó vừa khổ lại không kiếm được tiền.

Tang Căn không biết hôm nay cô ấy kích động như vậy có phải do tranh cãi với mẹ mình hay không, cho nên, trong nhất thời cô không biết phải trả lời thế nào.

"Tuyết Thiên, lựa chọn này liên quan tới tương lai của em, cô không thể giúp em quyết định. Cô chỉ có thể nói, nếu là cô, cô sẽ suy xét cả hai, bố mẹ... Nếu cách giải thích của bà ngoại cô hợp lý, cô sẽ nghe theo, cũng sẽ cố gắng cân bằng yêu thích của mình và ý kiến của bà ngoại. Chỉ là, tình hình của cô đơn giản hơn em, mọi ý kiến của cô bà ngoại cô đều tôn trọng."

Đàm Tuyết Thiên buồn bã: "Nếu em có một bà ngoại như vậy thì thật tốt. Cô Tang, cô không biết đâu, mẹ em luôn cảm thấy suy nghĩ của mình là đúng, nguyện vọng của em bà ấy chưa từng lắng tai nghe. Bà ấy luôn so sánh em với chị gái, cả ngày mắng em làm bà mất mặt. Bà ấy nói chuyên ngành em đang học khác xa như vậy, chắc chắn sẽ không thi đậu vào hệ nghiên cứu tiếng Anh. Nhưng càng như thế, em càng muốn chứng minh cho bà ấy xem! Mặc kệ phải trả giá thế nào, em cũng phải thi đậu."

Những lời này giống hệt giận lẫy, Tang Căn muốn nói như vậy, nhưng lại sợ kích động sinh viên. Cô thật lo lắng, nữ sinh này quá yếu đuối, ngộ nhờ cô nói lời lẽ, liệu cô có gánh nổi trách nhiệm hay không?

"Tuyết Thiên, cô cảm thấy hai việc này chưa chắc đã xung đột nhau đâu. Em có thể đi thi ngành nghiên cứu sinh, nhưng công việc gia đình sắp xếp em hãy giữ lại trước, đừng từ chối nhanh như vậy. Lỡ không thi đậu, em vẫn có thể vừa đi làm, vừa ôn tập thi lại. Em đừng ép bản thân như thế. Những lời nói ở cầu thang lúc này, sau này đừng nói bậy."

Lời này của cô cũng là suy nghĩ trong lòng Đàm Tuyết Thiên.

Cô nữ sinh đỏ mặt, gật đầu đồng ý: "Cô Tang, em nghe lời cô. Ngày mai em sẽ đến đảo Thanh An dự lễ tốt nghiệp, sau đó, em sẽ vừa chuẩn bị cho bài thi nghiên cứu sinh sắp tới, vừa đi tìm hiểu công việc ở đài truyền hình."

Tang Căn nghe vậy, trong lòng vui sướng tới nhảy dựng lên. Nói như thế, cô đã thuyết phục được nữ sinh này rồi sao?

Xem ra, nữ sinh này cũng không khó nói chuyện như tưởng tượng, cũng có lẽ là vì tuổi tác hai người không kém nhau mấy nên dễ hiểu nhau chăng?

Cuối cùng, món tráng miệng cũng được đem lên, hai người vừa ăn trái cây vừa hàn huyên trò chuyện. Mãi đến khi đĩa hoa quả hết, Tang Căn mới kêu người phục vụ đưa hóa đơn. Đàm Tuyết Thiên dành trả tiền, nhưng cô không cho. Cuối cùng, cô vẫn để cô ấy trả một phần.

Hai người rời khỏi quán Tứ Xuyên, dọc đường đi còn vui vẻ nói chuyện.

Thời điểm tới viện ngoại ngữ, Đàm Tuyết Thiên ngẩng đầu nhìn sân thượng, thần sắc có chút hỗn loạn.

Cô ấy đột nhiên nói phải về ký túc xá thu dọn hành lý cho ngày mai, vội vàng tạm biệt.

Trong lòng Tang Căn không khỏi lo lắng, Đàm Tuyết Thiên liệu có thể lại nghĩ quẩn nữa không, nhưng nhìn tinh thần của cô ấy, ngược lại không giống. Cô cũng không thể theo cô ấy suốt ngày, nên cũng không giữ lại.

Lúc hai người tách nhau ra, Tang Căn nhìn đồng hồ, đã là 5 giờ chiều. Cô trở về chung cư nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó tới trung tâm cố vấn tâm lý trực. Cô còn cố ý gọi điện cho Đàm Tuyết Thiên hỏi thăm, chắc chắn cảm xúc của cô ấy đã bình thường mới yên tâm làm việc.

Hôm sau, cả sáng và chiều cô đều có tiết, buổi tối còn thêm một tiết dạy bù nên vô cùng bận rộn.

Giữa trưa, cô nhận được điện thoại của Đàm Tuyết Thiên. Cô ấy nói mình đã tới đảo Thanh An du lịch, còn chụp mấy tấm phong cảnh gửi cho cô xem.

Từ điện thoại, Tang Căn có thể cảm nhận được sinh viên của mình đang rất hào hứng, giống như vui vẻ đi chơi với bạn bè. Lúc đó cô ở trong văn phòng

ngủ ngon, nếu giữa trưa không ngủ một giấc, tiết dạy buổi chiều sẽ không có tinh thần, cho nên, cô chỉ nói chuyện mấy câu, sau đó treo điện thoại.

Cô vốn định sau khi tan tiết buổi tối, trở về chung cư sẽ gọi điện lại cho cô ấy, kết quả, buổi tối về đến nhà, cô mệt đến ngủ quên trên giường, ngay cả cơm cũng không ăn một miếng.

Tang Cẩn ngủ một giấc tới 12 giờ trưa hôm sau.

Cô vừa tỉnh giấc, suy nghĩ đầu tiên là gọi điện cho Đàm Tuyết Thiên.

Cô nhanh chóng bò dậy rửa mặt, một tay cầm điện thoại, một tay chuẩn bị mì.

Điện thoại kết nối, người nhận máy lại không phải Đàm Tuyết Thiên mà là một người phụ nữ xa lạ.

"Tuyết Thiên đâu? Tôi là giảng viên tiếng Đức của cô ấy, xin hỏi bác là?" Trục giác nói rằng, người phụ nữ này chắc hẳn là mẹ của Đàm Tuyết Thiên.

"Tôi là mẹ của nó, Triệu Ngọc Hoa, Đàm Tuyết Thiên nó... Nó đang nằm dưới đất, chết rồi."

Đầu điện thoại bên này, Triệu Ngọc Hoa đang đứng trước cửa ký túc xá sinh viên nhìn đám người đứng quanh chiếc giường, sôi nổi nghị luận.

Tang Cẩn cầm điện thoại, ngo ngẩn đứng trong bếp, lời cũng nói không ra tiếng, cô chỉ cảm thấy trước ngực như bị cái gì chặn lại, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Mãi đến khi tiếng "Tít tít tít" vang lên, nước trong nồi sôi sùng sục tràn ra, cô mới hoàn hồn.

Cô nhanh chóng tắt bếp, hỏi thêm mấy câu. Xác nhận địa chỉ, cô treo điện thoại, lập tức chạy về phòng thay quần áo, bằng tốc độ nhanh nhất tới ký túc xá của Đàm Tuyết Thiên.

Tang Cẩn vừa đến nơi, người đầu tiên cô thấy là một người phụ nữ đứng trước cửa ký túc xá Đàm Tuyết Thiên, độ tuổi khoảng năm mươi, cả người diện đồ màu trắng, quần ống rộng, tóc bà cột thành búi, cả người toát ra sự mạnh mẽ của người phụ nữ thành đạt, thoạt nhìn là người có địa vị rất cao.

Cô đi qua, muốn cùng bà ấy nói chuyện của Đàm Tuyết Thiên.

Kết quả, di động của Triệu Ngọc Hoa vang lên, bà ấy nhận điện thoại, sau đó lập tức rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người mẹ tuyệt vời

Tang Cẩn nhìn Triệu Ngọc Hoa rời đi, trong lòng có chút chua xót. Cô xoay người, vào ký túc xá.

Cô vừa vào cửa, dưới chân trơn trượt xém chút đã té ngã, may mà cánh tay đỡ kịp cánh cửa. Sau khi đứng vững, cô mới nhìn kỹ dưới đất, bên dưới nước chảy lênh láng từ trong ký túc xá ra ngoài hành lang.

Tang Cẩn thăm đoán, có lẽ là vòi nước phòng tắm hỏng rồi.

Cô đi thêm mấy bước, nhìn vào ký túc xá một lượt, trong phòng có 4 người ở, nhưng vô cùng sạch sẽ, không hề có cảm giác lộn xộn, đặc biệt là bàn sách tầng dưới.

Giữa phòng là trải một tấm lót yoga, bên trong hẳn là Đàm Tuyết Thiên, xung quanh có mấy người đang đứng thương lượng phải xử lý thế nào.

Tang Cẩn đi qua thấy một người đàn ông vóc dáng cao lớn đang kéo khóa túi. Lúc khóa túi kéo tới ngực Đàm Tuyết Thiên, cô mới để ý trên cổ cô ấy có vết đỏ rất lạ.

Khoá cuối cùng đã kéo hết lên, người bên cạnh liền cảm thán: "Thật đáng tiếc, một cô gái xinh đẹp như vậy lại kết thúc sinh mệnh của mình bằng cách này. Thật không hiểu giới trẻ hiện nay suy nghĩ thế nào nữa, ăn uống không thiếu, trong lòng rối cuộc luẩn quẩn gì chứ?"

"Không thể nào, cô ấy không thể tự sát." Tang Cẩn buột miệng thốt ra.

Mọi người đều nhìn cô, dường như là ngoài ý muốn, cô gái này từ đâu xuất hiện vậy? Nhưng rồi ai nấy đều cho rằng cô là người thân của Đàm Tuyết Thiên, không chấp nhận được sự thật tàn nhẫn như vậy nên mới kích động mà thôi. Bọn họ an ủi cô mấy câu rồi nhanh chóng chuẩn bị đưa thi thể rời đi.

Tang Cẩn ngẫm hỏi vài người, ai ai cũng nói Đàm Tuyết Thiên tự sát, thi thể phát hiện dưới lầu, lúc mọi người tới cứu thì cô ấy đã tắt thở.

"Mấy người định xử lý thi thể thế nào?" Tang Căn càng nghe càng nghi ngờ.

"Xử lý thế nào là sao? Đương nhiên là đem chôn rồi! Người phụ nữ lúc này đã trả tiền cho chúng tôi, kêu chúng tôi tìm một nơi hẻo lánh chôn đi. Loại người tự sát này không được sạch sẽ, chắc chắn là không được chôn trong phần mộ tổ tiên."

"..." Tang Căn kinh hoàng mà nghẹn lời.

Cô khẳng định Đàm Tuyết Thiên không tự sát, nhưng cô không có cách nào giải thích vì sao bọn họ lại xử lý qua loa một sinh mệnh như vậy. Mặc dù đau đớn nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh, nhanh chóng nghĩ ra cách ứng phó.

"Tôi là bạn của cô ấy, mấy anh có thể để tôi nhìn mặt cô ấy lần cuối không?"

Thi thể sau khi bị xử lý chẳng khác nào đem chứng cứ phạm tội chôn lấp, cô lại sợ thuyết phục không được bọn họ, cho nên mới mượn cơ hội này giữ lại chứng cứ mấu chốt.

Yêu cầu của cô là điều thường tình, đương nhiên không ai phản đối. Bọn họ cũng theo yêu cầu của cô, ra ngoài để cô một mình yên tĩnh.

Tang Căn mở khóa túi kéo, nhìn lướt qua nhanh, điều đầu tiên làm cô chú ý chính là dấu vết ở cổ. Cô không phải pháp y, nhưng chỉ cần quan sát bề mặt vết thương cô có thể khẳng định Đàm Tuyết Thiên không phải tự sát mà chết.

Cô định chụp ảnh nhưng lại do dự, việc này liệu có phải không tôn trọng người đã khuất hay không? Đàm Tuyết Thiên liệu có để ý hay không? Cô nhớ lại bữa cơm cách đây 3 ngày, mặc dù đó là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện gần gũi, nhưng với hiểu biết của cô về Đàm Tuyết Thiên, cô ấy không phải người có suy nghĩ ngu muội như vậy.

Cuối cùng, Tang Căn hạ quyết định lấy di động chụp hình. Chụp xong tấm cuối cùng, cô còn chưa kịp cất lại thì bên ngoài đột nhiên có người xông vào, là Triệu Ngọc Hoa.

"Cô làm gì vậy? Con bé chết rồi, cô còn muốn làm gì nữa?" Triệu Ngọc Hoa xông tới muốn giật lấy điện thoại của cô.

Tang Căn giấu điện thoại của mình, cao giọng: "Bác Triệu, Tuyết Thiên không tự sát, cô ấy bị người khác hại chết."

Triệu Ngọc Hoa sững sờ một lúc, sau đó mới bình tĩnh nói: "Người chết cũng đã chết rồi, bây giờ nói mấy lời này thì có ích lợi gì? Tôi thà rằng coi con bé mất tích, mất thấy thì trái tim sẽ không đau. Mấy anh kia, tiễn cô gái này đi đi." Bà rống ra ngoài cửa.

"Mất tích? Cô ấy đang ở đây, tại sao bác lại thà rằng coi cô ấy mất tích chứ?" Tang Căn ngạc nhiên.

Trong đầu nhanh chóng nghĩ tới mấy tin tức gần đây, tất cả đều là vụ án nữ sinh đại học mất tích. Sáng nay cô mở TV, vừa đánh răng vừa nghe tin tức, hình như người mất tích thứ tư là nữ sinh đại học Thanh An, là sinh viên sẽ tốt nghiệp khóa này... Lúc ấy cô lại không nghĩ tới nạn nhân là Đàm Tuyết Thiên.

Triệu Ngọc Hoa đột nhiên lui lại mấy bước: "Nó là con gái tôi, phải xử lý thi thể nào tôi đương nhiên có chừng mực. Với nó, tôi không thẹn với lương tâm. Trường học cũng đã đồng ý cho tôi sắp xếp, bây giờ nó chết rồi, nhưng đối với tôi nó vẫn còn sống."

Tang Căn nhìn người phụ nữ trước mặt, cố gắng thuyết phục bà giao việc này cho cảnh sát điều tra. Nhưng cho dù cô nói thế nào, Triệu Ngọc Hoa vẫn khẳng khái giải quyết theo cách của mình, Đàm Tuyết Thiên mất tích trong lễ tốt nghiệp ở đảo Thanh An, tình hình hiện nay không rõ. Hơn nữa, bà còn thúc giục hai người kia nhanh chóng xử lý thi thể, để cô ấy sớm ngày xuống mộ vì an.

"Bác Triệu, nếu tôi có thể chứng minh Tuyết Thiên không tự sát, liệu bác có thể đồng ý để cảnh sát tới điều tra không? Bác yên tâm, tôi sẽ can thiệp với cảnh sát, nhờ bọn họ không làm lớn chuyện này. Bên nhà trường, chúng ta tạm thời không cho họ biết, nếu bọn họ biết, tôi sẽ tìm cách giải thích."

Triệu Ngọc Hoa ngẩng đầu nhìn cô, dường như không tin. Vì sao lại có một người chấp nhận chuyện này như vậy?

Lúc này Tang Căn mới nhớ ra, bà còn chưa biết cô là ai, cô lập tức giới thiệu mình là giảng viên tiếng Đức của Đàm Tuyết Thiên. Nghe câu giải thích như vậy, Triệu Ngọc Hoa càng im lặng.

Tang Căn chắc chắn Triệu Ngọc Hoa nhất định tin rằng Đàm Tuyết Thiên tự sát, cho nên mới sợ có lời đồn hoang đường truyền ra bên ngoài như vậy.

Cô đột nhiên nhớ lại bữa cơm cùng Đàm Tuyết Thiên mấy hôm trước.

Chị gái của Đàm Tuyết Thiên học biểu diễn, hiện tại đang tham gia một cuộc thi, thể hiện còn vô cùng xuất sắc, chắc hẳn là có ý phát triển trong giới giải trí. Nếu tin em gái tự sát đột ngột truyền ra ngoài, khó tránh sẽ chịu ảnh hưởng.

Triệu Ngọc Hoa làm như vậy, khẳng định là không muốn vì cái chết của Đàm Tuyết Thiên mà ảnh hưởng tới tiền đồ của đứa con gái còn lại.

Hiện tại, Tang Căn bảo đảm với bà như thế, quả thật làm bà có chút băn khoăn, do dự.

"Bác Triệu, nếu lúc này bác không báo án, về sau, nếu con gái còn lại của bác trở thành minh tinh, có người đào bới tin đồn, nói em gái mình chết rõ ràng

không phải tự sát, nhưng cô ấy lại không điều tra chân tướng sự thật. Đến lúc đó, mọi người đều là đồng phạm, bao gồm người làm mẹ như bác, còn cả người con gái mình tình đó."

Tang Cẩn nhìn sắc mặt Triệu Ngọc Hoa mỗi lúc một tái nhợt, khóc môi khề động nhưng vẫn chưa lên tiếng.

Cô chỉ có thể từng bước giải thích: "Ngược lại, nếu hôm nay bác báo án, cho dù Tuyết Thiên bị giết hay tự sát, bác và con gái mình tình của mình đều là người bị hại, các fan sẽ đồng tình với hai người. Thần tượng thờ ơ lạnh nhạt hay thần tượng thiện lương chân thành, bác nghĩ các fan sẽ thích ai hơn?"

"Cô Tang..." Triệu Ngọc Hoa đột nhiên gọi cô, giọng nói run rẩy, nước mắt theo đường nét tinh xảo của gương mặt chảy xuống, "Tôi nghe cô, bồi thường của trường học, tôi từ chối."

Tang Cẩn vui mừng, lập tức lấy di động ra.

.....

Cục cảnh sát thành phố.

Bàng Lỗi cầm tài liệu trên bàn đọc nhanh qua một lần, chau mày, lập tức gọi điện thoại gọi Chu Tiểu Vạn vào phòng.

"Tại sao lại có vụ mất tích thứ tư hả?" Bàng Lỗi đẩy tài liệu tới người trước mặt, giọng nói mang theo thịnh nộ.

"Boss, lần này bọn em thật sự đã gia tăng lực lượng, tất cả các trường đại học trong thành phố đều được tuyên truyền ý thức an toàn. Nhưng bọn em cũng không thể 1 ngày 24 giờ cho người bảo vệ bọn họ, nếu ở trường thì còn dễ nói, vấn đề là, sinh viên nhiều như vậy, người thì phải về nhà, người thì đi du lịch, bọn em cho dù có phân thân cũng không có cách."

Sự thật quả thật là thế, Bàng Lỗi cũng không thể vô cớ trách phạt anh ta. Nhân lực của cục cảnh sát có hạn, bọn họ lại còn nhiều vụ án quan trọng phải xử lý, không thể mọi lúc đều ở cạnh bảo vệ bọn họ.

Bàng Lỗi kêu Chu Tiểu Vạn thuật lại tỉ mỉ vụ án thứ tư. Nghe xong, anh lập tức phát hiện ra điều khả nghi: "Từ tối thứ tư đến sáng thứ năm, lúc 10 giờ trường học tuyên bố mất tích, thời gian chưa tới 24 giờ, cũng không có người nhà tới báo án, bọn họ làm sao chắc chắn là nữ sinh này mất tích?"

"Đúng vậy, Boss, em cứ cảm thấy hình như trường học đang nôn nóng muốn để người ngoài biết sinh viên này mất tích thì phải. Phụ huynh của sinh viên đâu? Theo lẽ thường, người nhà mất tích, phụ huynh sẽ tới cục cảnh sát nháo nhào nửa ngày, khóc lóc nhờ chúng ta tìm kiếm. Còn một chuyện khả nghi nữa, người tới báo tin nghi ngờ việc này liên quan tới tên sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt, nhưng em tới địa điểm cuối cùng nạn nhân xuất hiện trước khi mất tích, cũng đã hỏi qua khách sạn trên đảo Thanh An, bọn họ không ai nhìn thấy hoa dâm bụt để lại trong phòng cả."

"Chắc chắn là có vấn đề, cậu lập tức cử người tới đại học Thanh An điều tra, đừng lộ ra ngoài." Bàng Lỗi vừa dứt lời, điện thoại trên bàn vang lên. Anh nhanh chóng nghe máy.

Đầu kia điện thoại truyền tới một giọng nói quen thuộc, nhưng cũng có chút xa lạ: "A, cảnh sát Bàng, chào anh, tôi là Tang Cẩn. Anh yên tâm, lần này tôi không phải gọi quấy rầy anh, tôi muốn báo án."

"Cô báo án gọi tôi làm gì? Chỗ của tôi là lễ tân hả?" Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Tiểu Vạn ngồi đối diện đã cười lăn bò ra mặt bàn.

Tang Cẩn ngẹn lời, người này thật đánh đá mà!

Cô cố nén bất mãn trong lòng, nhanh chóng giải thích: "Đại học Thanh An, nữ sinh tốt nghiệp khóa này Đàm Tuyết Thiên không phải mất tích, cô ấy bị giết, hon nữa trên người cô để lại dấu vết bất thường. Bởi vì tình hình đặc biệt, người nhà không muốn truyền ra ngoài nên chúng tôi hi vọng một mình anh tới đây."

Tang Cẩn nói xong, đưa mắt nhìn về người đối diện, cho bà ánh mắt an tâm.

Triệu Ngọc Hoa không ngừng gật đầu, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Bàng Lỗi nghe xong, không chút do dự trực tiếp trả lời: "Nửa tiếng sau tôi sẽ tới hiện trường. Tôi muốn mang thêm một pháp y." Anh không chờ người nghe điện thoại đồng ý hay phản đối, lập tức dập máy.

"Vụ mất tích ở đại học Thanh An, cậu không cần đi, tôi đi." Nói xong, Bàng Lỗi nhanh chóng đứng dậy.

"Sao vậy? Boss, anh không thể vứt bỏ Tiểu Vạn này được..." Chu Tiểu Vạn càu nhàu.

Bóng lưng cao lớn đã biến mất ngay cửa, giống như một con gió "Vèo" một tiếng đã không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Nắm lấy tay cô

Tang Cần thấy Bàn Lỗi đến, trong lòng vui mừng khó tả.

Phía sau anh là một cô gái, tuổi còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng hai mươi mấy, dáng người trung bình, trên người mặc áo sơ mi trắng phối hợp với chiếc quần dài màu vàng nhạt, nhìn vào trông vô cùng sạch sẽ, gọn gàng. Cô ấy hơi gầy, khuôn mặt xinh đẹp nhưng biểu cảm lại có chút lạnh lùng, trong tay cầm theo một thùng đựng cụ.

Không cần hỏi Tang Cần cũng biết, cô gái này chắc hẳn là pháp y mà anh nhắc trong điện thoại.

Cô gái giới thiệu nhanh gọn, bản thân là "pháp y ngự dụng" của vị cảnh sát Bàn này, Trình Dung.

Tang Cần dẫn hai người vào ký túc xá sinh viên, vừa đi vừa nói lại tình hình cô biết. Cô vừa lên tiếng, Trình Dung đã cắt ngang: "Cô không phải pháp y, nhìn thi thể làm gì? Xin cô đừng ở đây làm loạn tư duy và phán đoán của pháp y chuyên nghiệp."

"..." Tang Cần bị cô ấy phê phán trước mặt, nghẹn tức trong bụng.

Vì sao một nam một nữ này lại giống nhau như từ một khuôn ra vậy?

Tang Cần chỉ đành để bọn họ tự mình kiểm tra thi thể, cô quả thật không dám xem nữa, nếu không buổi tối sẽ gặp ác mộng. Cô đi vòng quanh trong phòng quan sát cẩn thận, lúc này thời gian gấp quá, cô chưa kịp nghiêm túc nhìn xem.

Trên trần nhà có một sợi dây thừng treo, phần dưới bị ai đó cắt đứt.

Tang Cần muốn tìm ghế để leo lên, quan sát móc sắt cột trên dây thừng. Cô nhìn bốn phía nhưng lúc này mới phát hiện trong phòng không có, ở đây chỉ có một cái ghế dài đặt ngoài ban công.

Cô đi ra, kéo ghế dài vào, cẩn thận đặt chân lên. Cái ghế lắc lư quá nên cô không dám trực tiếp đứng dậy, chỉ từ từ từng bước. Nhưng chỉ cần cô vừa cử động, chiếc ghế lại lắc lư, cô sẽ rớt xuống, thử hết lần này tới lần khác, đều thất bại.

"Cô không có miệng nhờ người khác giúp đỡ à? Nhiều người như vậy, trong mắt cô đều là không khí hết sao?" Bàn Lỗi đột nhiên đứng dậy tiến lên, một tay giữ ghế dài lại, một tay nắm lấy tay cô, cầm đưa lên trên, ý bảo cô có thể đứng dậy.

Tang Cần đang đứng trên ghế, chuẩn bị thử lại lần nữa thì bị anh nắm tay, lúc quay đầu thì bụng phải đôi mắt sâu không thấy đáy đó. Giọng anh vẫn lạnh lạnh như vậy, không chút ấm áp, nhưng lần này cô lại không tìm ra lý do chán ghét.

Cô không khỏi kinh ngạc, người đàn ông ngoan cố như cục đá này lại chủ động vươn tay giúp đỡ cô sao?

Nhưng sự thật là vậy. Nhờ sự giúp đỡ của anh, cô đã có thể đứng thẳng trên ghế. Lúc này, khoảng cách giữa cô và trần nhà vẫn còn rất xa, cô ngẩng đầu nhìn nửa ngày cũng không thấy rõ móc sắt quần trên dây thừng. Cô lấy di động ra, nhón chân, chụp hai bức ảnh rồi nhảy xuống dưới.

Bàn Lỗi đang cùng Trình Dung nói chuyện, đúng lúc quay lại, hai gương mặt lập tức đối diện nhau, khoảng cách ở giữa rất gần.

Người đó rất cao lớn, cô phải ngẩng đầu mới nhìn rõ mặt anh.

Trong đầu Tang Cần lóe lên một suy nghĩ, lập tức nhờ vả: "Đội trưởng Bàn, có thể phiền anh leo lên sờ mặt trên của dây thừng được không?"

Bàn Lỗi nhú mày: "Cô không phải đang lãng phí nhân lực đấy chứ? Đồ cô đã xem qua, bây giờ muốn tôi leo lên, là cô vô năng hay đang đào hố hại tôi hả?"

Nói xong, anh nhìn cô, rồi theo cách cô nói đứng lên ghế, duỗi tay sờ móc sắt và dây thừng trên trần nhà.

Tang Cần lui hai bước, chăm chú nhìn anh. Kết quả, tay cô vừa rời khỏi, cái ghế lại bắt đầu lắc lư, Bàn Lỗi nhanh chóng nhảy xuống.

Tang Cần đột nhiên nhận ra bản thân lơ đãng, trong lòng áy náy liền nhanh chóng đi lên muốn đỡ cái ghế, nhưng lúc này đã không còn kịp.

Cô vừa tiến lên, hai người đã mặt chạm mặt nhau.

"Đây là nơi nào hả? Mấy người có phải tới tra án, kiểm tra hiện trường không? Ôm ôm áp áp như vậy ra thể thống gì?" Tiếng của Trình Dung như đánh thẳng vào bọn họ, hai người lập tức đẩy nhau ra.

Tang Cần đỏ mặt, lúc quay đầu nhìn Trình Dung đã thấy cô mặc áo blouse trắng, hai tay mang găng, trên mặt đã đeo khẩu trang màu trắng. Cô chăm chú nhìn người bị hại, nghiêm túc kiểm tra.

Tang Cần không biết có phải cô ấy có con mắt thứ ba hay không, từ lúc vào đây chỉ có bộ dáng chăm chú đó, từ đầu tới cuối chỉ nhìn thi thể của Đàm

Tuyết Thiên. Làm sao cô ấy biết bọn họ ôm ôm ấp ấp? Bọn họ đâu phải cố ý!

Vì sao nghe Trình Dung nói, cô lại cảm thấy chua chua như vậy?

Tang Cẩn quay đầu nhìn Bàn Lỗi, biểu cảm của anh vẫn lạnh lẽo như vậy, dường như những chuyện vừa xảy ra không hề liên quan tới anh. Anh bước lên một bước, trở về vị trí, ngồi xổm xuống, hỏi: "Có phát hiện gì mới sao?"

"Phán đoán đầu tiên, thời gian tử vong ít nhất là 24 tiếng đồng hồ. Theo lý thuyết, thi thể lúc này hẳn sẽ không còn nhiệt độ như người sống, nhưng trên người nạn nhân vẫn có hơi ấm. Nguyên nhân chết là treo cổ bằng dây thừng, hít thở không thông trong thời gian dài dẫn tới tử vong, nhìn vào quả thật rất giống tự sát." Trình Dung ngẩng đầu nhìn móc sắt treo trên dây thừng lơ lửng trên trần, tầm mắt sau đó lại dừng trên người Tang Cẩn.

Tang Cẩn thấy cô không thiện cảm với mình, trong lòng không khỏi căng thẳng, vội giải thích: "Cô Trình, cô hiểu lầm rồi. Tôi và đội trưởng Bàn không hề thân thiết, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn thôi."

Lần này tới lượt Trình Dung đỏ mặt, cô sừng sốt một lát, muốn nói gì đó nhưng đã nghe người đàn ông ngồi xổm đối diện lên tiếng: "Tôi thấy cô hiểu lầm thì đúng hơn! Nếu không có gì làm thì đi an ủi người nhà nạn nhân đi, đừng ở đây gây phiền phức nữa."

Tang Cẩn ngờ ra, anh ta vì sao lại thích nhắm vào cô như vậy?

Lúc này cô cũng không thể cãi tay đôi với bọn họ, dù sao chuyện kiểm nghiệm tử thi chuyên nghiệp như thế, cô quả thật không làm được, ngay cả thi thể còn không dám sờ vào nữa mà. Cho nên, cô cũng không biết thi thể còn ấm, vừa rồi nghe Trình Dung nói vậy, trong đầu lập tức nghĩ tới nhiều việc.

Tang Cẩn ra tới cửa, nhin không được đi qua toilet bên cạnh, cẩn thận quan sát. Vòi nước đang mở, nhưng điều ngoài ý muốn chính là trong bồn lại không có nước. Cô khom lưng, nghiêng đầu nhìn bên trong vòi nước, có vết rỉ sắt.

Rất rõ ràng, nước trong phòng không phải từ vòi chảy ra.

Cô cười khẽ, trong lòng mừng thầm, điều này chứng minh phán đoán của cô là đúng.

Tang Cẩn ra khỏi toilet, hai người trong phòng cũng đã đứng lên.

"Trước hết cần kiểm tra lấy số liệu một lần, thi thể phải chuyển tới phòng thí nghiệm của trung tâm giám định mới có thể tiến hành." Trình Dung nhìn Bàn Lỗi, vừa giải thích vừa tháo găng tay.

"Khi nào có kết quả?" Bàn Lỗi nâng tay xem đồng hồ, "Án này phải phá trong 3 ngày."

"Tôi sẽ nhanh chóng trả kết quả."

"Nhanh là bao lâu?"

"Trong hôm nay, kết quả sẽ có. Nếu máy móc không thể đưa ra kết quả, anh giết tôi cũng vô dụng."

"..."

Tang Cẩn vô tình nghe được, phòng rất nhỏ, bọn họ nói chuyện cũng không có ý lảng tránh. Hai người ăn ý như vậy nếu chỉ đơn giản là tình cảm đồng nghiệp thì cũng thật... Nhưng vấn đề là, mẹ con ở phòng tập phải làm sao đây?

Cô nhin không được nhìn Bàn Lỗi, anh vẫn đang nghiêng đầu nhìn Đàm Tuyết Thiên, trầm tư không nói chuyện. Chỉ có góc mặt kia lộ ra nhưng cũng làm người ta thấy được, người đàn ông này rõ ràng vô cùng đào hoa.

Tang Cẩn cũng không định đi sâu vào việc bọn họ có phải tình tay ba hay không, cô nhớ lại hiểu lầm lúc này, cảm thấy bản thân phải giải thích với Trình Dung một chút.

Cô vừa định lên tiếng thì chuông di động vang lên, màn hình thông báo là điện thoại của học viện. Sao bọn họ lại biết tin nhanh như vậy? Trong lòng chứa đầy nghi vấn nhưng cô vẫn bắt máy.

"Tang Cẩn, tôi luôn cho rằng em là người ôn trọng nên mới đồng ý nhận em, không ngờ em lại làm việc không có đầu óc như vậy. Em có biết nhà trường vì bình ổn việc này nhà trường đã tốn bao nhiêu tiền không? Đã không cố gắng thuyết phục mẹ Đàm Tuyết Thiên đồng ý không báo cảnh sát, vậy mà em còn nhiều chuyện như thế. Em cho tôi một lời giải thích ngay!"

Tang Cẩn lập tức nghe ra giọng của Phó Sơn Nhạc, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cô tin bản thân có thể thuyết phục được ông.

"Giáo sư Phó, em lập tức tới học viện, giải thích rõ ràng với thầy."

"Không cần, lãnh đạo của trường đã ra quyết định, mong em có thể rời khỏi đại học Thanh An, chuyện còn lại bọn họ sẽ xử lý. Tôi đã tận lực rồi, chỉ có thể giúp em không để bọn họ truy cứu trách nhiệm pháp luật."

Sống lưng Tang Cẩn rét run, dạ dày cũng đột nhiên khó chịu, cô định nói gì đó, nhưng chỉ cần cổ họng vừa động liền đau tới ứa ra mồ hôi.

Điện thoại trong tay bỗng đứng bị giật lấy, chờ cô hoàn hồn mới phát hiện di động đã nằm trong tay Bàng Lỗi.

"Giảng viên Tang hiện tại là nhân chứng quan trọng, chuyện này cảnh sát chúng tôi đã tham gia, chúng tôi sẽ bảo vệ nhân chứng. Nếu cô ấy vì báo án với cảnh sát mà bị đối xử không công bằng, chúng tôi nhất định sẽ khởi tố nhà trường tới cùng."

Mọi người đều sợ ngây người.

Người phản ứng kịch liệt nhất đương nhiên là Triệu Ngọc Hoa vẫn luôn ngây ngốc đứng ngoài cửa. Bà đột nhiên vọt tới trước mặt Tang Căn, chỉ tay vào cô, chửi bậy: "Không phải cô đã nói sẽ xử lý nhanh gọn sao? Không phải nói trường học không thể nhanh biết cảnh sát tham gia như vậy à? Cho dù trường học có biết cô cũng sẽ thuyết phục bọn họ sao? Bây giờ thì như thế nào? Cô kêu tôi phải làm sao đây?"

Bàng Lỗi dõng dạc ngăn cản Triệu Ngọc Hoa, ánh mắt kiêu ngạo nhìn bà, giọng nói cũng ngạo mạn: "Bây giờ bà phải làm thế nào, để tôi nói cho bà biết: Thứ nhất, con gái bà đã chết, bà muốn bi thương, muốn khóc thì hãy chuẩn bị hậu sự cho cô ấy; thứ hai, bà phải phối hợp điều tra với cảnh sát, giúp cảnh sát mau chóng phá án, để tội phạm hại con gái bà nhanh chóng sa lưới, về sau giảm thiểu số lượng những người mẹ chịu nỗi đau mất con. Đương nhiên, bọn họ không giống bà, trên đời này không có người mẹ nào nhìn con gái mình chết lại thờ ơ như vậy."

Bàng Lỗi nói xong, cầm tay Tang Căn, kéo cô rời khỏi ký túc xá. Hai người xuống lầu, cô máy móc chạy theo, hốc mắt bỗng có chút nóng, nước mắt thiếu chút nữa cũng đã rơi ra.

Cô không biết lúc này mình có cảm xúc như thế nào. Có lẽ là vì, những lời này cô rất muốn nói nhưng lại không làm được, hiện tại có người thay cô nói ra, buồn bực trong lòng cũng bị ép ra theo. Tâm tình đương nhiên vui sướng lạ thường.

Bọn họ đi thẳng xuống lầu vẫn có thể nghe tiếng khóc khản khản bên trên, đương nhiên là Triệu Ngọc Hoa phản đối giao thi thể Đàm Tuyết Thiên cho pháp y giải phẫu kiểm nghiệm, kiên trì hóa táng cho cô ấy.

Tang Căn muốn quay về thuyết phục bà, lại bị anh trực tiếp kéo đi.

"Cô yên tâm, cảnh sát không phải vật trang trí, sẽ có người can thiệp, nếu bọn họ không thuyết phục được giống cô, bọn họ sẽ cưỡng chế chấp hành."

Tang Căn dừng bước, nhìn anh.

Bàng Lỗi kéo cô cũng không động, chỉ đành dừng lại, xoay người nhìn Tang Căn. Lúc này anh mới phát hiện, bản thân vẫn còn giữ chặt cổ tay của cô. Anh hốt hoảng, vội vàng buông tay, lui nhanh một bước.

Tang Căn cúi đầu nhìn cổ tay chỗ bị anh kéo, nơi đó vẫn còn nóng, nhiệt độ này nhanh chóng truyền khắp người cô.

Cô khẽ ngẩng đầu nhìn anh, không lập tức nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bị anh trêu chọc

Vào chiều, sân trường vô cùng yên tĩnh, ánh nắng xuyên qua lá cây tạo thành những điểm sáng dưới đất.

Ánh mặt trời chiếu vào bọn họ, làm hai người như được một tầng ánh sáng mỏng bao trùm, mông lung mà mờ ảo. Cảnh đẹp như vậy thật khiến người ta khó mà tưởng tượng rằng, phía sau bọn họ đang là hiện trường án mạng.

Tang Căn hít thở không khí trong lành, cả người đứng dưới ánh nắng liền cảm thấy vô cùng ấm áp. Mới cách đây không lâu, cô còn vì chuyện Đàm Tuyết Thiên chết, Triệu Ngọc Hoa lạnh nhạt mà tức giận, lúc này tất cả đều đã tan đi.

Cô nhìn Bàng Lỗi, khẽ cười: "Đội trưởng Bàng, cảm ơn anh trọng nghĩa giải vây giúp tôi. Nếu anh vội thì cứ đi trước đi, tôi sẽ tự giải quyết vấn đề của mình." Nói xong, cô xoay người rời đi.

Phía sau truyền tới giọng nói quen thuộc: "Lúc gọi điện báo án, cô không nghĩ tới kết quả này sao? Nếu bọn họ bắt cô từ chức, cô định làm thế nào?" Bàng Lỗi vừa nói vừa vòng ra trước, cúi đầu nhìn cô, muốn xác nhận. Người báo án chắc chắn là cô, một người đang nằm trong nguy hiểm lại không biết gì.

Tang Căn không ngờ giọng nói của anh mặc dù vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng ý nghĩa bên trong rõ ràng là quan tâm cô.

Cô không quen nhận sự quan tâm của người xa lạ, tuy rằng bọn họ đã từng nói chuyện vài lần, nhưng cô vẫn thật sự không quen, liền hạ giọng giải thích: "Nói thật với anh, kỳ thật tôi không phải giảng viên chuyên nghiệp. Tôi tới đây hoàn toàn là vì kiếm cơm, bị bọn họ ép thôi chức cũng là chuyện bình

thường thôi. Bát com này bị mất thì lại đi tìm bát khác, khẳng định không chết đói được."

Bàng Lỗi nhủ mày: "Cô một bên giả là tiểu thuyết gia trinh thám, một bên còn có thể giả làm giảng viên sao?"

Gương mặt Tang Cần đột nhiên ửng đỏ, từ cổ tới trán cũng hồng một mảng, giống như xấu hổ khi bị người khác nhìn ra bí mật của mình. Cô muốn giải thích nhưng vừa động môi, nhưng lại không biết giải thích từ đâu. Cô chỉ có thể lui bước, muốn tránh khỏi anh.

Đột nhiên, một chiếc xe màu trắng chạy băng băng rồi dừng lại bên cạnh vườn trường, cửa xe mở ra, một thân hình cao lớn từ trên đi xuống.

"Thành Uy? Sao anh lại tới đây?" Tang Cần nhìn Mãn Thành Uy, hôm nay anh mặc bộ tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi màu trắng, cà vạt xanh ngọc, vừa nhìn hẳn là trực tiếp chạy từ công ty tới đây.

Thời điểm cô vào ký túc xá của Đàm Tuyết Thiên không lâu thì nhận được điện thoại của anh, anh hỏi cô ở đâu, tự mình sẽ đến gặp mặt. Cô nói tránh cả nửa ngày nhưng anh vẫn chạy tới. Sao anh lại biết cô đang ở đây?

Tang Cần còn nghi ngờ trong lòng, Mãn Thành Uy đã tới trước mặt cô: "Tang Cần, về chung cư dọn dẹp đồ đạc, lập tức đi cùng anh." Anh không hỏi đồ xanh trắng đen, trực tiếp nắm lấy tay cô, muốn kéo lên xe.

Tang Cần vội vàng tránh né, khuôn mặt vốn dĩ đã hồng hồng, nay lại vì sốt ruột mà bừng đỏ: "Vì sao em phải dọn đi? Em còn chưa làm việc với nhà trường, bọn họ cũng chỉ mới nói ngoài miệng, quyết định còn chưa đưa ra, em muốn đi thuyết phục bọn họ."

"Có phải em rất thích làm trái ý anh không? Tại sao lại không nghe lời như vậy? Lần này cho dù em nói gì, em cũng phải đi theo anh!" Mãn Thành Uy xưa nay là người khiêm tốn bình tĩnh, lúc này giọng nói đột nhiên trở nên sắc bén. Anh mạnh mẽ muốn đẩy cô vào xe, nhưng có làm gì cũng không làm được.

Bàng Lỗi đi tới, một tay giữ lấy tay cô, tay còn lại kéo cô ra sau: "Anh đang làm khó người khác đấy! Không thấy cô ấy không muốn theo anh sao? Máu chóts là, cô ấy hiện tại là nhân chứng cảnh sát chúng tôi đang bảo vệ, 1 ngày 24 giờ đều phải hoạt động trong phạm vi của cảnh sát. Cho nên, cô ấy không thể đi theo anh."

Sức lực anh rất lớn, Tang Cần bị anh kéo ra sau, thiếu chút nữa là té ngã. Dưới tình thế cấp bách, cô vội vàng bắt lấy cánh tay anh mới có thể đứng vững.

Chờ cô nhận ra, đôi tay giống như bị giật điện, cô liền nhanh chóng rút về.

"Cảnh sát? Tang Cần, không phải anh đã nói đừng trêu chọc cảnh sát sao, sao em vẫn liên hệ với họ vậy?" Một tay Mãn Thành Uy chống trên xe, một tay che trán. Anh nhìn Tang Cần, sau đó lập tức thu hồi tầm nhìn, cúi đầu.

"Thành Uy, chuyện lần này là em báo án, người bị hại là học sinh của em, em đương nhiên không thoát được quan hệ. Em chắc chắn cô ấy bị người ta giết hại, sao em có thể ngồi yên mặc kệ? Em biết anh quan tâm em, nhưng nếu cảnh sát đã đồng ý ra mặt bảo vệ, em nhất định sẽ được an toàn. Anh có nên quay về công ty trước không?"

Mãn Thành Uy ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc, anh không thể nào hiểu nổi cô lại đồng ý để cảnh sát bảo vệ mà không muốn anh tới chăm sóc cô.

Vườn trường đang im lặng đột nhiên trở nên âm ỉ, đương nhiên là đã hết giờ học.

Tang Cần lo sẽ sinh viên tới, cô cũng không đợi Mãn Thành Uy đồng ý hay không, trực tiếp rời đi.

Bàng Lỗi cũng nhanh chóng đi theo cô.

Bước chân Tang Cần rất nhanh, cô đi tới cuối đường, sau đó rẽ sang đường lớn, đi một hồi tới chỗ giao nhau mới dừng lại. Cô xoay người, xa xa vẫn có thể nhìn thấy chiếc xe màu trắng, bên cạnh là bóng người mơ hồ, một hồi lâu, người đó mới lên xe.

Chiếc xe cuối cùng cũng chạy đi, cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tang Cần biết sau lưng có người, cô quay lại, nhìn anh: "Cảm ơn anh lại giúp tôi giải vây lần nữa. Tôi biết hiện tại anh rất bận lại quấy rầy tới anh, thật xin lỗi. Nếu cảnh sát yêu cầu tôi phối hợp điều tra việc gì, tôi lúc nào cũng sẵn sàng đem chuyện mình biết nói cho các anh."

"Ai nói tôi giúp cô giải vây? Điều tôi nói là thật, hiện tại cô cần phải hoạt động trong phạm vi bảo vệ của cảnh sát, lời này khó lý giải lắm sao? Nguyên nhân chắc hẳn cô cũng rõ, không cần tôi dông dài giải thích làm gì đúng không?"

Tang Cần nhìn anh, thân hình cao to vạm vỡ, hai tay khoanh trước ngực, chân đang trong trạng thái nghỉ, tuy rằng trên người không mặc đồng phục cảnh sát, chỉ mặc đơn giản một áo khoác màu đen bọc áo thun bên trong, ngay cả quần và giày cũng cùng màu đen, thoát nhìn vô cùng trẻ trung nhưng lại toát ra sự dũng cảm và uy nghiêm của quân nhân.

Cô nhận ra bản thân vẫn luôn nhìn anh, tầm mắt hai người chạm nhau, cô hoảng hốt, vội vàng thu lại. May là chuông di động anh đúng lúc vang lên, phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

Bàng Lỗi bất máy, im lặng mà nghe, không hề nói chuyện. Cuối cùng anh chỉ tổng kết một câu "Tôi lập tức trở về cục", sau đó đưa mắt nhìn cô, bổ sung "Kêu Thích Nguyệt tới khách sạn sắp xếp một phòng. Người nhà không muốn công khai báo án, hai ngày nay tạm thời ở khách sạn vậy."

Tang Cẩn cả kinh, vừa rồi anh còn hung hăng với Triệu Ngọc Hoa như vậy, không ngờ yêu cầu không muốn công khai của người nhà anh vẫn nhớ.

Anh dập máy, xoay người lại nhìn cô: "Nếu không có vật tư giá trị thì lập tức cùng tôi tới cục cảnh sát. Cô tốt nhất đừng hỏi nhiều, tôi không rảnh giải thích với cô. Chuyện trấn an người nhà, giảng viên của sinh viên vô cùng thích hợp, đặc biệt là loại giảng viên như cô."

Nói xong, anh xoay người trở về.

Tang Cẩn dường như không kịp phản ứng lại, là tư duy của anh quá nhanh hay phản ứng của cô quá kém vậy? Cô lọc lại lời nói của anh, ngoại trừ trước sau quả quyết như một, vì sao cô còn nghe ra một chút tán dương chứ?

Hiện tại cô đã chọc vào tổ ong vò vẽ, trước khi vụ án kết thúc, bên phía nhà trường hẳn sẽ không để cô đi dạy. Nếu đã có người cố ý giết hại Đàm Tuyết Thiên, còn docks lòng che đậy, nếu kẻ đó biết cô báo án, khẳng định cũng không tha cho cô.

Cô từ chối sự giúp đỡ của Mẫn Thành Uy, nguyên nhân ngay cả cô cũng không nói rõ, trong tiềm thức, anh hình như có rất nhiều chuyện đang lừa gạt cô, khiến cô cảm thấy bất an. Tuy lúc trước anh là học trò của cha, nhưng không đại biểu rằng anh có nghĩa vụ quan tâm chăm sóc cô. Có lẽ lúc này, anh đã có gia đình của riêng mình. Anh không nhắc quá nhiều việc tu, nhưng với tuổi tác này, một người đàn ông ba mươi đã có sự nghiệp sao có thể chưa lập gia đình? Nếu đã như thế, cô càng không nên làm phiền tới anh.

Vì vậy, cô lựa chọn đề cảnh sát bảo vệ. Đây không phải vừa vặn mục đích cô sao? Chỉ cần thành công vào cục cảnh sát, cô sẽ có cơ hội điều tra huyết án diệt môn của Đinh gia 15 năm trước.

"Cô định đứng đây làm cái cây mòng manh yếu đuối, chờ gió nhẹ thổi tới liền chao đảo hay sao?" Người phía trước đột nhiên quát nhẹ.

Tang Cẩn hoàn hồn, dờ khóc dờ cười nhìn anh, người này nói chuyện sao lúc này cũng khó lọt tay vậy? Cô tuy gầy nhưng không tới mức mòng manh yếu đuối.

Cô nhanh chóng đuối theo, nhưng trước sau vẫn không thể đuối kịp. Anh đi rất nhanh, còn cô thì chạy chậm, bọn họ từ đầu tới cuối đều duy trì khoảng cách hơn hai mét.

Hai người một trước một sau đi tới dưới lầu ký túc xá, trước cửa có một chiếc xe việt dã màu đen, vừa nhìn cô đã nhận ra là xe của anh.

Cô lên xe trước, anh vào phòng quản lý ký túc xá hỏi mấy vấn đề để hiểu tình hình rồi mới quay lại: "Anh quẹo phải, tới cánh cửa bên hông, tôi muốn về phòng thu dọn ít đồ." Cô vừa nói vừa thắt dây an toàn.

Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô, khoé miệng khẽ động nhưng không nói gì. Anh đột nhiên đạp ga, chiếc xe lập tức khởi động.

Đây là lần đầu tiên có người ra lệnh với anh như vậy. Lòng ngực không khỏi có chút khó chịu.

Tang Cẩn đương nhiên không biết anh đang có suy nghĩ này, trong đầu còn thầm tưởng đây là phong cách lái xe của anh, mấy ngày trước ở cửa cảnh sát, cô còn suýt bị anh tung chết cơ mà.

Xe chạy vài phút đã tới cửa Phù Tang uyển.

Tang Cẩn xuống xe, người trên ghế lái không hề cử động, chỉ nói: "Cho cô ba phút... Mười phút, sau mười phút không thấy, cô tự lo cho mình đi."

Mười phút?

Tang Cẩn tức giận tới muốn cắn người, nghe ý của anh, mười phút là được tăng từ con số ba, cô ngẫm đi ngẫm lại, cuối cùng quyết định, nhin!

Cô trực tiếp nhảy xuống xe, trở về phòng mình, bằng tốc độ nhanh nhất thu dọn va li. May là mọi thứ vẫn chưa dọn ra hết. Cô đem mấy món cần thiết nhét vào, đồ trong phòng tắm, cô không lấy, thầm định đến lúc cần rồi mua.

Chuyện quan trọng nhất là, cô ôm lọ sứ trắng đựng tro cốt của bà ngoại trên tú vào lòng, sau đó kéo va li xuống dưới. Vừa tới lầu một, xa xa đã thấy người ngồi trong xe đang nhìn đồng hồ, bước chân cô lập tức nhanh nhanh hơn, cơ hồ là dùng hết sức, chạy tới nơi mới dừng lại thở dốc.

Bàng Lỗi mở cửa xuống xe, nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu: "Cô gấp như vậy làm gì? Còn ba phút nữa mới hết thời gian."

"..." Tang Cẩn thờ phỉ phò, cổ họng như nghẹn lại, một câu cũng nói không ra.

Cô còn đang nắm chặt hai tay thành nắm đấm thì va li đã bị anh nhận lấy, nhanh chóng kéo tới sau xe, bỏ vào trong cốp. Chỉ mấy động tác đơn giản thôi, nắm đấm trong nháy mắt đã buông lỏng.

Hai người lên xe, xe nhanh chóng khởi động.

Tang Cẩn ngồi bên trong, hơi thở dần bình thường trở lại, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của anh.

Anh vừa lái xe vừa hỏi. Vấn đề của anh cũng là chuyện cô định giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lá rụng mùa thu

Vì sao Đàm Tuyết Thiên lại bị giết, không phải tự sát?

Tang Cẩn biết anh sẽ hỏi vấn đề này, cô cũng rất muốn biết anh đang suy nghĩ thế nào.

Cô vừa định mở miệng trả lời đã bị anh cắt ngang: "Tôi hai nơi trước, những việc này không có chứng cứ thì đừng phỏng đoán, tạm thời chờ kết quả ngày mai."

Tang Cẩn lập tức im lặng.

Người đàn ông này so với tưởng tượng của cô đương nhiên thông minh cơ trí hơn nhiều, cô vẫn là đừng nên múa riu qua mắt thợ ở trước mặt anh. Cô không hỏi anh muốn đi đâu nhưng cô thăm đoán, có lẽ là địa điểm liên quan tới án mạng của Đàm Tuyết Thiên.

Bàng Lỗi gọi hai cuộc điện thoại, sắp xếp chút việc.

Sau đó, cả hai không nói chuyện nữa, trong xe lập tức trở nên an tĩnh.

Anh chăm chú lái xe chạy tới đảo Thanh An.

Chiếc xe cuối cùng dừng lại trước một nghĩa địa. Tang Cẩn sợ ngầy người, trong lòng nghi hoặc, anh ta muốn làm gì đây?

"Xuống xe, thời gian của chúng ta không nhiều, để tránh phiền toái, hành động phải nhanh." Bàng Lỗi nhìn cô gái đang ngồi ngầy ngốc bên cạnh, lập tức mở cửa, xuống xe ra ngoài.

Tang Cẩn đồ dẫn đi theo sau anh, hai tay ôm chặt lọ sứ trong lòng.

Không bao lâu, bọn họ đã tới mộ khu thuộc về Đình gia.

Tang Cẩn tới trước mộ bà ngoại, bên cạnh có hai người đàn ông, trong tay cầm xẻng cuốc, hình như cũng vừa mới tới. Bọn họ thấy anh và cô, lập tức đứng thẳng: "Là cái này sao? Đưa cho chúng tôi." Người đàn ông lớn tuổi trong hai người lên tiếng, vừa nói vừa tới trước mặt Tang Cẩn nhận lấy lọ sứ.

Tang Cẩn bắt gặp đi theo anh, vòng qua một bên ngôi mộ.

Ngôi mộ bị đào lên, lọ sứ màu trắng được đặt vào trong. Miệng ngôi mộ nhanh chóng được lấp lại, tu sửa xong, nhìn vào hoàn toàn không nhận ra khác biệt.

"Anh ơi, bên trong có người sao?" Tang Cẩn nhin không được mà hỏi.

"Không, trong đó chỉ có mấy bộ quần áo."

"..."

Hai người đàn ông nhanh chóng rời đi, nơi này chỉ còn lại mình anh và cô.

Bốn phía yên tĩnh, trời tối, dưới màn đêm lại không có ánh trăng, cũng không có sao.

Tang Cẩn đứng trước mộ bà ngoại, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống được, cả người nhẹ nhàng, trái tim vừa buồn vừa vui.

"Đi thôi, nơi này không thể ở lâu." Bàng Lỗi đứng cạnh thúc giục.

Anh sợ nhất là gặp phải trường hợp như vậy, càng sợ cô đột nhiên nước mắt nước mũi khóc lớn. Anh không biết an ủi người khác, đặc biệt là phụ nữ. Đương nhiên, nếu cô khóc, anh có thể sẽ suy xét cho cô mượn bờ vai để dựa.

Nhưng, anh phát hiện, cô lại bình tĩnh lạ thường.

Tang Cẩn đưa mắt nhìn dòng chữ trên bia mộ, sau đó xoay người, nhìn anh: "Cảm ơn anh."

Cô không cần hỏi cũng biết, mấy cú điện thoại trên xe hẳn là liên hệ với những người kia sắp xếp chuyện này. Anh còn dặn dò thêm mấy trăm lần, nhất định phải nhanh, không cho người ngoài biết. Cô không biết anh làm thế nào để thuyết phục họ cứ tùy tiện đi đào ngôi mộ của người xa lạ như thế.

Tang Căn không biết phải cảm ơn anh thế nào, cuối cùng chỉ nói ba chữ đơn giản nhất, cũng không hỏi nhiều, liền xoay người đi về chiếc xe.

Bàng Lỗi lại lần nữa kinh sợ, cô không phải vẫn luôn ôm nỗi lo sợ trong lòng hay sao? Điều đó chứng minh bà ngoại đối với cô vô cùng quan trọng, nhưng lúc này tại sao thoát nhìn lại bình tĩnh như vậy? Anh không kịp nghĩ nhiều, xoay người đuổi theo cô.

Bọn họ còn có nơi quan trọng để tới, chỗ này, vốn dĩ không nằm trong kế hoạch của anh.

Bàng Lỗi vào trong xe, cô gái bên cạnh đã tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, một tay chống cằm, khuỷu tay đặt trên cửa sổ, vẫn vô cùng an tĩnh.

Anh không nhìn thấy mặt cô, cũng không biết có phải cô đang cố nén nước mắt hay không. Anh chỉ khởi động xe, tiếp tục chuyện chú lái.

Khung cảnh bên ngoài bắt đầu lui dần về sau.

Nhưng Tang Căn hình như không hề để ý. Cô đột nhiên nhớ lại hình ảnh một người phụ nữ lớn tuổi mang theo bé gái phiêu bạt tha thương xứ người. Bọn họ vì sinh tồn mà phải cùng nhau học thứ ngôn ngữ trước nay chưa từng nghe qua. Bà lão mặc dù nói tiếng Đức không tốt nhưng vẫn cố gắng học, sau đó đi bán hàng trong siêu thị..

Nước mắt cuối cùng đã kìm không được mà rơi xuống, cô không lau, chỉ lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Kính cửa sổ đột nhiên hé ra một chút, gió lạnh thổi vào, dần dần giúp cô làm khô nước mắt.

Thời điểm chiếc xe dừng lại, bên tai liền truyền tới giọng nói quen thuộc: "Cô xuống xe được không? Hay là kêu người tới đưa cô về khách sạn trước?"

Tang Căn hoàn hồn, lắc đầu: "Hiện trường đầu tiên xảy ra án mạng, chúng ta phải nhân lúc không ai để ý đi điều tra."

Đạo lý này, bọn họ đều biết.

Cho nên, anh không nói bọn họ phải đi đâu, cô cũng không hỏi, nhưng cô biết anh sẽ tới nơi nào, anh cũng biết cô biết. Hai người ăn ý như vậy, dường như từ lúc sinh ra đã có.

Đáng tiếc, bọn họ vẫn tới muộn.

Bọn họ vào khách sạn Thanh An trên đảo, muốn xem căn phòng Đàm Tuyết Thiên đã ở hôm qua.

Bàng Lỗi không trực tiếp đưa ra giấy tờ chứng minh thân phận, dù sao án này vẫn chưa thể công khai, các hoạt động điều tra đều phải ngầm tiến hành.

Bọn họ tìm cái cớ, nói mấy hôm trước từng tới đây, để rơi món đồ rất quý.

Giám đốc khách sạn có chút do dự, may là khách trọ mới cũng dễ nói chuyện nên để bọn họ đi vào. Xem xét một lượt, cuối cùng vẫn không có thu hoạch. Phòng ốc đã quét tước sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không để lại.

Giám đốc khách sạn giải thích, khách trọ đều trả phòng lúc 12 giờ, từ 12 giờ đến 14 giờ là thời gian nhân viên vệ sinh vào thu dọn, lúc này khách trọ mới cũng đã vào phòng.

Trước khi rời đi, Bàng Lỗi còn cẩn thận quan sát mấy phòng bên cạnh.

Phòng Đàm Tuyết Tiến từng ở là phòng 1004, nếu đi từ thang máy thì rẽ phải vào hành lang, đây là phòng đầu tiên. Đối diện là phòng 1003. Đi tiếp vào trong, phòng cách vách 1004 chính là phòng 1002, đối diện là phòng 1001.

Theo chỉ dẫn của giám đốc khách sạn, khu vực này rất nhỏ, chỉ có 4 phòng, hôm qua đều là sinh viên thuê ở. Người từng ở trong phòng 1001, 1002, 1003, 1004 lần lượt là Tất Minh, Tiêu Vũ San, Vu Hân, Đàm Tuyết Thiên. Bốn cái tên này, Tang Căn đều có chút ấn tượng, bởi vì bọn họ đều là bạn cùng phòng, trong bữa ăn hôm trước với Đàm Tuyết Thiên, cô đã nghe cô ấy nhắc tới 3 cái tên này.

Bọn họ nghe giám đốc kể hết tình hình hôm đó xong liền lái xe về nội thành, tìm quán ăn khuya rồi về khách sạn.

Thời điểm Bàng Lỗi đưa cô tới khách sạn đặc biệt dành cho cảnh sát đã là 12 giờ.

Tang Căn tắm rửa đơn giản, sau đó đi ngủ.

Hôm nay tuy rằng rất mệt nhưng cô nằm trên giường, lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được. Có lẽ là vì lạ chỗ. Sau đó cô rút cuộc cũng chìm vào giấc, nhưng lại không sâu, cả buổi tối đều gặp ác mộng.

Sáng sớm hôm sau, cô vừa dậy đã bò tới phòng khách, nhưng điều không ngờ chính là phát hiện người đàn ông kia đang ở trước bàn làm việc, đáng ngờ

vẫn như đêm qua.

Trên bàn có đóng văn kiện lớn, không chỉ trên bàn làm việc, mà trên bàn trà, sô pha, thậm chí là trên sàn nhà cũng chất đầy đủ loại tài liệu, ảnh chụp, báo cũ.

Cô tưởng tối qua anh đã đi rồi.

Tối qua trước khi đi ngủ, anh nói sẽ có người tới bảo vệ cô, sau đó anh thêm ngồi một lát, nói cô đi nghỉ nhiều trước. Vì quá mệt mỏi, cô cũng không hỏi nhiều. Nhưng vì sao là anh còn ở đây kia chứ?

Tang Cần muốn đi qua, bước chân cẩn thận đạp lên khe hở giữa đóng tài liệu thì bị anh ngăn cản: "Cô đứng yên, có gì đứng tại chỗ nói cũng được. Không ngủ ngon thì đi ngủ tiếp, ngủ ngon rồi thì sẽ có nhân viên tới đây lấy lời khai. Cô là người đầu tiên."

Nói xong, anh lập tức đứng dậy, bắt đầu thu dọn "bảo bối" của mình. Những bức ảnh, tờ báo có giá trị đều bị anh ghim từng cái lên tường, còn những thứ khác thì bị dùng chân đá sang một bên. Sô pha cuối cùng cũng trống, anh thỏa mãn ngồi xuống, đáng ngồi vô cùng tùy hứng, ánh mắt nhìn "thành quả" dán trên mặt tường.

Tang Cần bỗng nhận ra cô còn đang mặc áo ngủ, lập tức chạy về phòng thay đồ, tiện thể vệ sinh cá nhân rồi mới trở lại, ngồi xuống cạnh anh.

Trên bàn trà không biết đã chuẩn bị bữa sáng khi nào, có trứng luộc, cháo, xiu mại.

Anh vẫn đang thưởng thức thành quả của mình, trong tay cầm quả trứng gà lột được phân nửa, trên mặt không hề lộ ra một chút cảm xúc.

"Ai lấy lời khai cho tôi?" Tang Cần vừa hỏi vừa nâng tay xem đồng hồ, đã 8 giờ rồi.

"Tôi hỏi, cô trả lời." Bàng Lỗi rút cuộc cũng đưa mắt nhìn cô. Biểu cảm của anh đột nhiên ngẩn ra, sau đó khôi phục trở lại, "Hôm nay cô định đem hai mắt gấu trúc đi gặp người ngoài hay sao?"

Tang Cần cười cười, hỏi lại: "Anh hôm nay cũng định đem hai mắt gấu trúc ra ngoài tra án sao?"

Bàng Lỗi ngẩn ra, người ngồi cạnh anh, là phụ nữ sao?

Tối qua anh đưa cô về chung cư thu dọn hành lý, anh cho cô 10 phút, kết quả 7 phút cô đã xuống lầu.

Trong 7 phút đó, tư tưởng của anh không ngừng đấu tranh với nhau. Rốt cuộc anh có nên lên lầu giúp đỡ hay không?

Cô gái này có tính cảnh giác rất cao, bọn họ cũng không tính là thân thiết, nếu anh cứ như vậy đi lên, lỡ đâu nhìn thấy bí mật không nên phát hiện, chẳng phải là không tốt sao? Nhưng nếu không lên, có vẻ không ra dáng một thẳng đàn ông cho lắm.

Cuối cùng, anh đưa ra quyết định, đi lên, nhưng sẽ không vào phòng cô.

Cô lên lầu không bao lâu thì anh xuống xe, vừa vào chung cư đã bị dọa phải quay về. Trong chung cư lại có phụ nữ mặc đồ ngủ chạy tới chạy lui sao?

Anh lại bắt đầu do dự.

Cô nói cô ở tầng cao nhất, nếu anh đi vào chẳng phải sẽ đụng mặt với người phụ nữ kia sao? Mặc dù là đàn ông nhưng anh vẫn có nỗi sợ của mình, chưa kịp đưa ra lựa chọn, cô đã kéo va li đi xuống, ngay cả cơ hội để anh thể hiện cũng bị dập tắt.

Không phải nói phụ nữ đều có ý để đàn ông chờ sao? Tại sao cô lại vô tâm như vậy? Anh nói 10 phút, nhưng trong đầu đã thăm cho cô nửa giờ. Cô thể mà còn xuống sớm 3 phút.

Không phải nói phụ nữ hay khóc lắm sao? Tối qua cô tạm biệt người thân của mình, vậy mà gương mặt cô lại vô cùng bình tĩnh, một tia gọn sóng cũng không nhìn ra. Anh còn định cho cô mượn bả vai dùng một chút, kết quả, tính toán của anh lại thất bại.

Bàng Lỗi suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy thật không thể hiểu nổi. Anh không nghĩ nữa, tiếp tục lột trứng gà.

Tang Cần thấy anh không nói chuyện, cũng không biết anh đang suy nghĩ điều gì, cho nên đành chọn cách im lặng.

Cô đột nhiên nhớ tới cú điện thoại báo án hôm qua, cô kêu nhân viên trực tiếp chuyển cuộc gọi tới phòng của anh, nguyên nhân bên trong, chính cô nhất thời cũng không nói rõ. Nếu vụ án này không thể công khai điều tra, cô đương nhiên hy vọng cảnh sát tốt nhất sẽ tới tiếp nhận. Nhưng vì sao cô lại cho rằng anh là cảnh sát giỏi nhất chứ?

Hôm qua, từ khi anh vào ký túc xá của Đàm Tuyết Thiên, bọn họ hình như luôn ở cạnh nhau, hơn nữa, chỉ có hai người.

Tang Cần bỗng dưng nhận ra điểm này, trong lòng bắt đầu khẩn trương. Cô đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng hình như đang căng chặt.

Tầm mắt cố tình tránh đụng phải anh, cô nhìn nhìn khắp nơi, trong lúc vô tình thì thấy một phần tài liệu đặt trên bàn, chắc hẳn là báo cáo kiểm tra thi thể Đàm Tuyết Thiên. Cô xoay người cầm lấy, bắt đầu lật xem.

Báo cáo viết rất tỉ mỉ, cô cũng cẩn thận xem qua.

Bàng Lỗi vốn định hỏi cô những gì mình biết về Đàm Tuyết Thiên, nhưng thấy cô chăm chú đọc báo cáo như vậy, anh cũng đứng lên, trở về bàn làm việc, tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Hai người ai làm việc này, không hề ảnh hưởng lẫn nhau.

Bầu không khí hài hòa như vậy kéo dài thật lâu, cuối cùng bị một trận chuông cửa dồn dập phá nát.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô ấy là nhân chứng

Tang Căn cách cửa khá gần nên lập tức đứng dậy, đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra cô đã thấy ba người, hai nam một nữ. Cả ba người này, Tang Căn đều có ấn tượng.

Người đàn ông lớn tuổi nhất ước chừng khoảng năm mươi, đôi mắt khá to, nước da màu đồng, trên người khoác áo màu xám. Người này nói chuyện ngay thẳng, tính tình nóng nảy, là cục trưởng cục cảnh sát bọn họ, Khương Huy Dân.

Điểm Tang Căn ấn tượng sâu nhất chính là, Khương Duy Dân này, với ai cũng độc mồm độc miệng, nhưng riêng với Bàng Lỗi thì vô cùng khách khí.

Lần đó cô trực tiếp chạy tới trước mặt ông, khiếu nại Bàng Lỗi ngầm tới phòng tập thể hình làm việc ngoài giờ lại bị ông chỉnh đốn: "Chính tôi cho cậu ấy đi làm ở đó đấy, cô quản được sao?"

Cô lúc ấy tức giận đến chuẩn bị đánh người, cũng may chàng trai trẻ cạnh ông, hình như tên Chu Tiểu Vạn cẩn thận khuyên nhủ, nói cô đừng khiếu nại nữa, nhưng anh ta lại không giải thích nguyên nhân.

Cô gái còn lại, chắc hẳn gần bằng tuổi cô, cao gầy, cột tóc đuôi ngựa, áo khoác màu lam cùng quần jean bó sát, bên trong là áo thun, nhìn vào có chút giống đứa con trai. Tang Căn không biết cô tên gì, nhưng họ đã gặp nhau hai lần ở cục cảnh sát.

Tang Căn cười với bọn họ, coi như chào hỏi.

Ba người thấy cô, dường như vô cùng kinh ngạc. Vì sao cô lại xuất hiện ở đây lúc này?

"Đừng đứng ngoài cửa như môn thần nữa, mau vào làm việc đi. Cô ấy là người báo án, cũng là nhân chứng quan trọng nhất, không phải đóa hoa để mấy người nhìn lâu thế đâu." Trong phòng đột nhiên truyền tới giọng nói của anh, suy nghĩ của mọi người theo đó đều bị kéo về hiện thực.

Tang Căn mở rộng cánh cửa, đứng ra phía sau nhìn bọn họ đi vào rồi đóng lại, sau đó trở về sô pha ngồi xuống.

"Boss, thì ra nhân chứng quan trọng chúng ta bảo vệ lần này là cô Tang, thật trùng hợp. Hôm qua thật ngại quá, lại bắt anh tới đây làm bảo vệ. Vì Thích Nguyệt thất tình nên..."

Chu Tiểu Vạn còn chưa nói xong, Thích Nguyệt đã chen vô giữa: "Chu Tiểu Vạn, miệng chó của cậu không thể phun ra chút ngà voi sao? Ngồi đây nói hươu nói vượn, cậu có tin tôi dùng một đám giải quyết cậu không?" Thích Nguyệt vừa ngồi xuống ghế đã nghe Chu Tiểu Vạn nói vậy, cả người giống như lò xo nhảy dựng lên, vòng tới trước mặt anh ta, làm bộ như muốn đánh người.

Chu Tiểu Vạn đưa tay ngăn cản, bắt đầu cầu xin: "Nữ vương tha mạng, tôi không có nói hươu nói vượn, tôi chỉ là... A!" Thích Nguyệt đánh loạn lên người anh ta, rất nhanh đã truyền tới tiếng quỷ khóc sói gào của Chu Tiểu Vạn.

Tang Căn nhìn bọn họ chơi đùa, cảm thấy vô cùng thú vị, trên mặt theo đó cũng hiện lên ý cười nhàn nhạt.

"Đều im lặng hết đi, mấy người có thể nghiêm túc chút không?" Khương Huy Dân quát, sau đó bày ra bộ mặt khó chịu, "Một nữ sinh lại chết như vậy, mấy người không thể nghiêm túc nhìn vào vấn đề hay sao? Nhanh chóng bắt hung thủ cho tôi, 3 ngày không phá án được, tất cả về quê làm ruộng hết đi."

Cục trưởng đã lên tiếng, Thích Nguyệt cuối cùng cũng dừng tay, quay về chỗ ngồi.

Chu Tiểu Vạn cũng ngồi thẳng dậy, vừa sửa sang quần áo vừa cười thầm một câu: "Còn như hoa như ngọc... Trong mắt mẹ cô ấy, đó chẳng qua chỉ là cỏ dại mà thôi." Chính đốn xong, Chu Tiểu Vạn lập tức trở về bộ mặt nghiêm túc, bắt đầu tổng kết báo cáo tình trạng trước mặt của vụ án.

Tang Cẩn nghe anh ta nói mới biết, đại học Thanh Hoa đã phong tỏa tin tức, truyền thông vẫn cho rằng, nữ sinh Đàm Tuyết Thiên mất tích trong lễ tốt nghiệp, hiện nay chưa rõ tung tích.

Mẹ của Đàm Tuyết Thiên, Triệu Ngọc Hoa, thái độ vẫn luôn giao động, ban đầu nghe trường học thuyết phục, đã chấp nhận việc Đàm Tuyết Thiên tự sát nên không báo án, vì danh dự của nhà trường, cũng vì lợi ích của gia đình mà trực tiếp che giấu, còn nhận số tiền đền bù rất lớn từ phía nhà trường. Một khi bà ấy báo án, hậu quả tự mình gánh chịu.

Sau đó, Tang Cẩn thuyết phục, điều kiện chính của bà là không cho nhà trường biết cảnh sát tham gia điều tra. Nhưng không biết ai đã tiết lộ tin tức, lãnh đạo nhà trường nhanh chóng biết được việc này, vì thế bắt đầu gây áp lực cho Triệu Ngọc Hoa, kêu bà ấy phải chứng minh với cảnh sát, Đàm Tuyết Thiên tự sát, không phải bị hại.

Chu Tiểu Vạn lấy chồng tài liệu từ túi đặt lên bàn trà, để mọi người cùng đọc: "Số tài liệu này là Triệu Ngọc Hoa hôm qua tự mình giao cho cảnh sát. Đây đều là bệnh án lấy từ bệnh viện, Đàm Tuyết Thiên từng có thời gian bị trầm cảm, mấy chuyện uống thuốc tự sát không phải là chưa từng làm. Mục đích của bà ấy chắc hẳn là muốn chứng minh Đàm Tuyết Thiên tự sát."

"Vậy vụ án này cần điều tra nữa sao?" Thích Nguyệt nhìn mọi người xung quanh, trong đó có một người trước sau chưa từng lên tiếng.

"Tra, nhất định phải tra! Triệu Ngọc Hoa không phải lãnh đạo của cô, cô vì sao lại giúp bà ta giữ mặt mũi này hả?" Khương Huy Dân ném tài liệu lên bàn trà, giống như vứt rác.

Chu Tiểu Vạn cũng tức giận: "Chúng ta dù sống chết ở đây cũng phải tra ra chân tướng. Triệu Ngọc Hoa là mẹ, vậy mà lại kéo chân chúng ta lại, con gái mình chết mà muốn cầm tiền, giải quyết qua loa sao?"

"Nếu đã thế, chúng ta muốn tìm chứng cứ từ những người cạnh Đàm Tuyết Thiên, trường học chắc chắn sẽ gây khó khăn. Vậy phải tra thế nào?" Thích Nguyệt đem hồ sơ bệnh án của Đàm Tuyết Thiên đặt lên bàn, sau đó lấy tài liệu từ túi mình ra: "Đây là thông tin của những người bên cạnh Đàm Tuyết Thiên, bao gồm bạn học, bạn cùng phòng và bạn bè thường xuyên tiếp xúc."

Bàng Lỗi ngồi trên bàn làm việc vẫn chưa lên tiếng, anh trầm tư, đột nhiên đưa mắt nhìn Tang Cẩn: "Đàm Tuyết Thiên tự sát, chuyện đó ảnh hưởng lớn thế nào tới đại học Thanh An?"

Mọi người đều nhìn về phía cô, chờ cô trả lời.

"Nếu Đàm Tuyết Thiên thật sự tự sát, nguyên nhân chắc chắn là đến từ áp lực của mẹ cô ấy. Trường học đang lo, chuyện này nếu truyền ra ngoài, những người không rõ sẽ đổ trách nhiệm về phía nhà trường, nói nhà trường giáo dục không quan tâm học sinh, như vậy về sau việc tuyển sinh của nhà trường sẽ gặp khó khăn."

"Vậy thì tốt." Bàng Lỗi đột nhiên đứng dậy, tới ghế sofa nhìn nhìn, chỉ còn chỗ trống bên cạnh Tang Cẩn.

Anh do dự một lát, cuối cùng vẫn ngồi xuống, chỉ đạo hành động: "Cục trưởng, anh phụ trách làm việc với nhà trường, nói chúng ta sẽ cố gắng bảo mật, điều kiện là bọn họ không được can thiệp vào việc chúng ta điều tra, nếu có người vì chuyện này mà bị tạo áp lực, không chịu phối hợp, chúng ta sẽ đem sự thật công bố."

Tiếng của anh không lớn, nhưng lại có sức đe dọa vô hình. Cục trưởng đương nhiên gật đầu: "Chuyện này cứ để tôi lo."

"Tiểu Vạn, cậu tới chỗ Trình Dung lấy báo cáo giám định tử thi mới nhất. Thích Nguyệt, cô tập hợp lại thông tin quan hệ xã hội của Đàm Tuyết Thiên, những người đáng nghi, chúng ta sẽ trực tiếp thẩm vấn."

Bàng Lỗi nhìn Chu Tiểu Vạn, sau đó xẹt qua Thích Nguyệt, cuối cùng dừng trên người Tang Cẩn: "Cô tiếp tục nghĩ cách thuyết phục Triệu Ngọc Hoa, Đàm Tuyết Thiên không phải tự sát, kêu bà ấy đừng làm loạn nữa."

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, anh ta vì sao coi cô như thành viên trong đội mình vậy?

"Cô ấy không phải nhân chứng sao? Chuyện trấn an người nhà, cô ấy làm được không? Hơn nữa, cô ấy không phải cảnh sát." Thích Nguyệt đem thắc mắc trong lòng mọi người hỏi ra.

"Hỏi nhiều làm gì? Mau làm việc đi, có tin tức gì mới lập tức báo lại với tôi." Bàng Lỗi không thèm giải thích, trực tiếp đuổi bọn họ ra ngoài.

Trong thời gian ngắn có thể thuyết phục Triệu Ngọc Hoa báo án, người có khả năng này đương nhiên có thể thuyết phục bà lần nữa, con gái bà không phải tự sát, mà bị giết hại. Hôm qua, từ lúc Bàng Lỗi bước vào hiện trường đã cho rằng như vậy.

Trong phòng lại trở về anh tĩnh, chỉ còn hai người.

"Cô đã xem xong báo cáo đầu tiên, có thể nói cách nhìn của mình vì sao Đàm Tuyết Thiên không tự sát chưa?" Bàng Lỗi dựa lưng vào sofa, hai chân bắt chéo, một tay xoa huyệt thái dương, tay còn lại chống trên sofa, nhìn cô.

"Được." Tang Cẩn lập tức đứng dậy, đi tới tấm bảng cầm cây bút lông màu đen, bắt đầu viết.

Tang Cẩn vẽ trục hoành, từ trái qua phải đánh thứ tự từng cột mốc thời gian: sáng thứ ba vắng mặt, trưa thứ ba vô tình gặp nhau, chiều thứ ba tới quán

cay Tứ Xuyên dùng com, thứ tư 12 giờ 30 gọi điện từ đảo Thanh An, sáng thứ năm 10 giờ phát hiện tử vong, chiều thứ năm 17 giờ suy đoán nạn nhân đã chết hơn 24 tiếng.

Sau đó, cô vẽ trục tung, giao với trục hoành tại thời điểm phát hiện tử vong. Bên trên viết: Địa điểm: Đại học Thanh An; bên trên trục hoành: Địa điểm: Đảo Thanh An.

Tang Cẩn vừa vẽ vừa đem hiểu biết của mình về Đàm Tuyết Thiên kể lại, đặc biệt là hôm thứ ba, tình hình cô cùng Đàm Tuyết Thiên dùng bữa.

Vẽ xong, cô bắt đầu phân tích: "Bề ngoài nhìn vào Đàm Tuyết Thiên thật sự có động cơ tự sát, một nữ sinh có chị gái tài năng như vậy, bà mẹ thì ngăn cản ước mơ của mình. Cô ấy là người có ý chí, luôn muốn chứng minh chính mình. Dưới một tâm lý như thế, cộng thêm tiền sử từng bị trầm cảm, áp lực quả thật rất lớn."

Cô tạm dừng, sau đó nói tiếp: "Nhưng chiều thứ ba, tôi đã giúp cô ấy gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, tâm trạng cô ấy cũng dần ổn định. Một người muốn tự sát, trước khi đối diện với cái chết nhất định sẽ tuyệt vọng với cuộc đời. Cô ấy chắc chắn không thể ăn ngon như vậy, một mình ăn hết đĩa cá hầm cải chua và thịt bò xào cà."

Tang Cẩn vừa dứt lời, anh đã bổ sung: "Đây chỉ là phỏng đoán chủ quan, chứng cứ vẫn thiếu. Ở trước mặt Triệu Ngọc Hoa cô có thể lãng phí thời gian, nhưng hiện tại, miễn đi."

"..." Tang Cẩn bị anh làm ngẹn một hồi.

Cô cắn môi, suy nghĩ một hồi mới tiếp tục nói: "Hôm qua tôi có xuống dưới chung cư của Đàm Tuyết Thiên hỏi di nhân viên, trường học đang tổ chức hoạt động gần đó nên cần nhiều ghế, cho nên đã mượn gần hết, còn nói phải dùng một tuần. Vì thế, trong ký túc xá của các cô ấy chỉ có một ghế dài, nếu đứng lên không có người đỡ, chắc chắn không thể đứng dậy. Mà cho dù có thể, Đàm Tuyết Thiên chỉ cao 1m60, dù có đứng thẳng cũng không thể vòng một vòng dây qua móc sắt. Người từ 1m80 trở lên mới có thể tự sát bằng cách này. Vì vậy, đem Đàm Tuyết Thiên đi chuyển từ đảo Thanh An và ký túc xá đại học Thanh Hoa, làm giả hiện trường tự sát nhất định phải từ 2 người trở lên, hơn nữa, trong đó phải có người cao hơn 1m80."

"Cạnh giường ngủ có bàn làm việc, nếu cô ấy muốn tự sát có thể lợi dụng cạnh giường bên cạnh để thắt dây thừng." Bằng Lỗi phủ định.

"Không có khả năng, dây thừng nhất định phải vòng thật dày, tuyệt đối không thể lợi dụng cạnh giường để tự sát. Được rồi, cho dù cái này không tính là chứng cứ, tôi vẫn còn cái khác."

Tang Cẩn cảm báo cáo, lật ra một trang đưa cho anh xem, tiếp tục giải thích: "Tối hiện trường, Trình Dung đã phát hiện thi thể còn ấm, nhưng thời gian tử vong đã hơn 24 tiếng đồng hồ. Tại sao lại có điều nghịch lý như vậy? Sau khi kiểm tra, trên thi thể có chứa thành phần NaOH."

Bằng Lỗi đã xem qua báo cáo khám nghiệm tử thi, mấy kết quả này sớm đã thuộc nằm lòng. Lần đầu nhìn thi thể Đàm Tuyết Thiên, thấy những vết thương trên người nạn nhân, anh đã đoán được nhất định có thứ gì đó ăn mòn tạo thành. Hiện tại anh thật tò mò, tại sao cô lại biết việc này?

Tang Cẩn trực tiếp xem nhẹ ánh mắt dò hỏi của anh, tiếp tục: "Sáng thứ năm, lúc tôi vừa tới ký túc xá Đàm Tuyết Thiên đã phát hiện dưới nền nhà có nước, nhưng tôi đã kiểm tra, vòi nước của bọn họ đã hỏng, sau đó tôi cũng hỏi thăm di nhân viên, 3 ngày trước Đàm Tuyết Thiên đã báo vòi hỏng nhưng chưa có ai tới sửa. Tôi nghi ngờ nước này là khối băng tan gây ra. Hung thủ nhất định đã dùng một khối băng đông lạnh thi thể nhằm lùi thời gian tử vong, hắt ta hắt cũng nghĩ tới việc băng tan sẽ tạo thành nước, để làm người ta sinh nghi, cho nên dùng thêm NaOH (1). Tôi đã tra tài liệu, đây là một chất có thể hấp thu độ ẩm, từ đó giải phóng ra nhiệt. Như vậy có thể giải thích được, thời gian tử vong đã vượt 24 giờ đồng hồ nhưng thi thể vẫn còn độ ẩm."

(1) NaOH hòa tan với nước sinh ra nhiệt lượng lớn

Cô tạm dừng, bổ sung thêm chi tiết: "Phòng của Đàm Tuyết Thiên hiện tại chỉ có 2 người ở, nhưng hôm qua lúc chúng ta tới xem, mặt bàn của cả 4 người đều vô cùng ngăn nắp, rõ ràng là có người cố tình làm vậy. Còn một chi tiết nữa, chân Đàm Tuyết Thiên có mang đôi tất, điều này vô cùng vô lý. Theo tôi được biết, Đàm Tuyết Thiên là một cô gái tinh tế, đối với việc ăn mặc cực kỳ để ý. Điểm mấu chốt là, cô ấy sẽ không mang loại vớ kín gió như vậy. Hôm chúng tôi ăn cơm, cô ấy còn hỏi tôi có thể cởi giày được không, bởi vì cô ấy sợ nóng. Vì vậy chỉ có thể là trong lúc hung thủ vội vàng đã mang tất cho cô ấy."

Nói xong, Tang Cẩn nhìn Bằng Lỗi, ánh mắt thăm dò, anh ta có ý kiến gì không?

Bằng Lỗi không nói gì, ánh mắt tỏ ý kêu cô tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thoải mái

Tang Cẩn vừa định nói tiếp thì trong đầu đột nhiên nghĩ lại, lúc này có phải cô đang múa rìu qua mắt thợ không?

Cô trở về ghé sô pha: "Thuyết phục Triệu Ngọc Hoa thì được, nhưng tôi không phải cảnh sát, vì sao phải làm việc thay anh? Trừ khi anh đồng ý với tôi, án này được phá, tôi có thể xem hồ sơ án treo." Cô trực tiếp nói thẳng.

Bàng Lỗi lập tức phản bác: "Cô là nhân chứng, đem việc mình biết nói lại, hỗ trợ điều tra, đây là nghĩa vụ." Ngụ ý của anh là, cô muốn xem hồ sơ án treo, đó là chuyện không thể.

Tang Cần biết anh nhất định sẽ trả lời như vậy, dù sao hiện tại cô cũng không có ý định thuyết phục anh.

Trong đầu cô vẫn tồn tại nhiều thắc mắc: "Tôi có điều không rõ, nếu có thể dùng NaOH hút nước, vậy chứng minh hung thủ là người có hiểu biết về hóa học. Nhưng vì sao hắn ta không trực tiếp dùng băng khô (1) để hạ nhiệt độ? Băng khô dễ dùng, có thể thăng hoa thành CO2 là loại khí không sắc không mùi, đương nhiên sẽ không để lại nhiều dấu vết như vậy. Vì sao hắn ta phải làm điều thừa thãi chứ?"

(1) Băng khô (hay còn gọi là đá khô, đá khô) là dạng rắn của CO2, thường dùng để làm lạnh thực phẩm, các mẫu sinh học và các vật phẩm dễ hư hỏng; ngoài ra nó còn dùng tạo hiệu ứng khói trong sân khấu tiệc cưới, ca nhạc...

"Trong thời gian ngắn, nước đá và băng khô, cái nào dễ tìm hơn?" Bàng Lỗi hỏi lại.

"Chắc chắn là nước đá. Nhưng nước đá tan ra sẽ tạo thành nước, hung thủ muốn xóa đi dấu vết có thể sử dụng bột biển (2), hoặc là trực tiếp lấy khăn lau đi, cho dù là chăn đệm, bông lót cũng có thể hút nước mà." Nghi vấn này đã có từ lúc Tang Cần bước vào ký túc xá của Đàm Tuyết Thiên, bởi vì trong phòng nạn nhân có hai chiếc chăn trên giường.

(2) Bột biển: là miếng xốp làm vệ sinh trong nhà, có khả năng hút nước nhanh.

"Tác dụng của NaOH không chỉ hút nước, cô tra tài liệu rồi hắn là biết, NaOH là chất kiềm, có tính ăn mòn cao. Đây mới là điểm xuất phát của hung thủ."

Tang Cần căng lớn hai mắt: "Nói vậy nghĩa là, hung thủ có ý dùng xút để ăn mòn vết thương trên người Đàm Tuyết Thiên sao? Hắn ta nhất định đang che giấu gì đó! Điều đó cho thấy vết thương trên người nạn nhân rất có thể là do hung thủ trực tiếp để lại, hắn ta lo sợ để lộ dấu vết, cho nên dùng xút ăn mòn vết thương."

Bàng Lỗi không phủ định: "Hắn rốt cuộc muốn che giấu cái gì thì phải chờ giám định của pháp y."

Nói xong, anh đứng dậy, đi tới trước bàn trắng, cầm cây bút khoanh một vòng tròn trên trục hoành, viết: Ký túc xá, hiện trường thứ hai; sau đó vẽ thêm mũi tên chỉ về bên trái, khoanh tiếp một vòng tròn, viết: Đảo Thanh An, hiện trường thứ nhất.

Tang Cần không khỏi kinh ngạc, anh không nói lời nào, nhưng chỉ bấy nhiêu động tác đầy thôi đã thể hiện tất cả suy nghĩ cô muốn biểu đạt. Với thông tin hiện có, bọn họ suy đoán, thời gian Đàm Tuyết Thiên xảy ra chuyện là 12h30 thứ tư, đến sáng thứ năm lúc 10 giờ phát hiện thì thể tử vong, vậy hiện trường chắc chắn là đảo Thanh An.

Cho nên, phương hướng bọn họ nên điều tra lúc này là, giữa trưa thứ tư, sau khi Đàm Tuyết Thiên gọi điện cho cô, cô ấy đã gặp ai trên đảo Thanh An, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong thời gian này, Đàm Tuyết Thiên rất có khả năng ở cùng bạn học, bọn họ ở chung khách sạn, cũng trùng hợp vị trí các phòng gần nhau. Những người này bọn họ phải đi điều tra lấy lời khai.

Bàng Lỗi đặt cây bút xuống, vòng ra sau bàn làm việc lấy áo khoác, nhìn cô: "Xuất phát."

"Đi đâu?" Tang Cần lập tức đứng dậy.

"Trạm thứ nhất, cô không cần biết, trạm thứ hai, cô chắc chắn biết, bởi vì đó là nhiệm vụ của cô. Trạm ba, bốn, năm tôi không nói cô cũng biết." Nói chưa xong, anh ta đã chạy ra ngoài.

Tang Cần ngẩn ra, anh ta nói năm trạm nhưng vì sao một chỗ cô cũng không nghe ra nhỉ? Cô do dự có nên đi cùng anh ta hay không? Nhưng hình như cô không có lý do đi theo thì phải.

"Nếu không muốn bị diệt khẩu thì lập tức theo tôi." Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nói lạnh băng.

Tang Cần hoàn hồn, lập tức về phòng lấy túi và điện thoại, sau đó chạy theo. Đuổi tới thang máy, bên trong đã có một người đang giúp cô ấn nút mở cửa.

Cô đi vào, nhìn không được mà hỏi, trạm thứ nhất, cái nơi cô không cần biết phải rốt cuộc ở đâu.

"Nếu đã không cần biết, cô hỏi làm gì?"

"Nếu không cần biết, tôi đi làm gì?"

"Cô không cần làm gì cả, tôi đi làm, cô đi theo là được."

".. Rốt cuộc Tang Cần cũng phát hiện, cô vĩnh viễn không phải đối thủ của anh. Cô quả thật không nên lãng phí thời gian đòi nữa, trực tiếp im lặng."

Đương nhiên, rất nhanh cô liền biết, trạm thứ nhất, thì ra là nhà anh. Xe ngừng trước một chung cư, cô đoán anh chắc hẳn vào nhà thay đồ cảnh sát.

Anh kêu cô cùng xuống xe, cô không chịu, kiên quyết ngồi trong xe chờ.

Cô vào nhà bọn họ làm gì? Nhà mẹ con theo anh ta tới trung tâm tập thể hình sao? Hay cái cô pháp y lạnh lùng thích thảo luận vấn đề chuyên nghiệp với anh? Tất cả, cô đều không có hứng thú.

Cuối cùng, Bàn Lỗi chỉ có thể lái xe vào trong chung cư, như vậy mới an toàn hơn một chút.

Tang Căn cho rằng sẽ ngáy ngốc ngồi đây đợi anh, ít nhất là nửa tiếng. Kết quả, anh xuống lầu, vào xe, cô nhìn đồng hồ, vừa đúng 7 phút!

Tóc anh còn ướt, cằm của anh vốn có mấy chòm râu bây giờ cũng đã trở nên trắng nõn, ngay cả quần áo trên người cũng đã thay đổi.

Tốc độ của anh ta rốt cuộc là bao nhiêu vậy? 7 phút, tắm rửa, thay đồ, cạo râu, còn cả đoạn đường chạy lên chạy xuống nữa! Anh ta là tên lừa sao? Chẳng lẽ là vì hôm qua cô chỉ dùng 7 phút đã kéo va li xuống lầu, cho nên anh ta muốn hơn thua với cô hay sao?

Trên người đàn ông này toát ra hơi thở vô cùng dễ chịu, thậm chí, cô dường như có thể ngửi được mùi thuốc cạo râu. Tuy tóc anh chưa được chỉnh tề, nhưng cách tùy tiện này, cùng tính tình không thích ràng buộc của anh quả thật khiến cả người toát ra sức hút.

Trong lòng Tang Căn chửi thầm, anh ta rốt cuộc là cảnh sát hay nam thần vậy? Bọn họ lúc này đang điều tra vụ án giết người, anh ta cũng không quên chỉnh chu hình tượng bên ngoài vậy sao?

Chỉ là cô thầm nghĩ, khách sạn tới qua cái gì cũng có, vì sao anh ta không tắm rửa? Anh ta sợ cô không thoải mái hay sao?

Cô thật không dám tưởng tượng, ở trong khách sạn thấy một người đàn ông mặc áo ngủ sẽ có tâm trạng thế nào.

Tang Căn bắt giác nghiêng đầu nhìn anh.

Dọc đường, anh vừa lái xe, vừa nhận điện thoại, có lẽ là ba người kia báo lại tình hình điều tra cho anh.

Tang Căn không bận chuyện gì khác, đương nhiên lấy giấy bút ra khi lại thông tin quan trọng anh nói.

Chờ anh tắt điện thoại, chiếc xe đã chạy tới ngoại ô, dừng trước một biệt thự cô lập.

Đứng trước cửa, Tang Căn vừa nhìn đã nhận ra, là Triệu Ngọc Hoa, bà ấy hình như đang chuẩn bị ra ngoài. Bên cạnh bà ấy là một cô gái trẻ cao gầy, có lẽ là chị gái của Đàm Tuyết Thiên.

Xe vừa dừng lại, Tang Căn đã lập tức xuống xe, chạy về phía bọn họ.

"Bác Triệu, xin dừng bước."

"Sao lại là cô? Tôi không phải đã đem bệnh án của Đàm Tuyết Thiên giao cho cảnh sát rồi sao? Con bé trước nay luôn bị trầm cảm, trong lòng có khúc mắc cũng là thường tình. Chuyện tới đây thôi, mấy người đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa."

Trái tim Tang Căn như bị cây kim đâm vào, đau đớn khiến cô ứa mồ hôi lạnh. Cô không biết có nên đem kết quả điều tra nói cho bà không, trên người Đàm Tuyết Thiên có tình dịch của đàn ông, cả người mình đầy thương tích...

Cô không biết khi Triệu Ngọc Hoa nghe được tin này liệu có phải càng trốn xa hay không?

"Mẹ, đi thôi, gameshow của đài truyền hình không thể tới trễ." Cô gái bên cạnh kéo Triệu Ngọc Hoa lên xe.

Tang Căn đề cửa xe đang mở lại: "Bác Triệu, bác không muốn biết sự thật, không muốn tìm hiểu Đàm Tuyết Thiên đã chết thế nào, chuyện này chúng tôi không ép bác. Nhưng chúng tôi chắc chắn, Đàm Tuyết Thiên chết, trách nhiệm một nửa là thuộc về bác. Thậm chí, cái chết của cô ấy là do bác tạo nên. Nếu bác không muốn nửa đời còn lại cảm thấy bất an, chúng tôi hi vọng bác đừng dễ dàng bị người ta sắp đặt như vậy, quấy nhiễu cảnh sát điều tra. Đây là lần cuối cùng tôi tới tìm bác, sau này tôi không tới nữa."

Nói xong, cô quay đầu bỏ đi.

Tang Căn không biết vì sao lại khó chịu như vậy. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân thật may mắn, mẹ cô đối tốt với cô như vậy, nhưng cô cũng thật bất hạnh, mẹ chỉ có thể ở cạnh tới lúc cô lên 10.

Cô vào trong xe, xa xa thấy Bàn Lỗi đang nói gì đó với Triệu Ngọc Hoa. Bà ấy lúc đầu hình như tỏ vẻ phản bác, nhưng dần dần về sau không nói chuyện nữa, yên lặng nghe anh.

Cuối cùng, Triệu Ngọc Hoa gật đầu rồi nhanh chóng cùng con gái mình lên xe, có lẽ là đi ghi hình gameshow.

Bàn Lỗi cũng trở về, khởi động xe rồi đi.

"Anh nói gì với bà ấy vậy? Bà ấy nói thế nào?" Tang Căn vô cùng hiếu kỳ.

"Lời này không phải là tôi nên hỏi cô sao?" Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt đi, "Cùng loại người vô tình nói chuyện tình cảm làm gì? Yên tâm, chuyện chúng ta nên làm chúng ta sẽ làm, bà ấy chắc chắn không dám quấy nhiễu."

Nghe anh tự tin nói như vậy, Tang Căn không khỏi kinh sợ, bất giác quay đầu nhìn anh.

Kỳ thật không cần hỏi cô cũng biết, anh nhất định sẽ nói với Triệu Ngọc Hoa cách xử lý của nhà trường, vào thời điểm quan trọng, anh sẽ cứng rắn. Mà sự cứng rắn của anh lại là điểm yếu của cô.

Xe dừng ở ngã tư, chờ đèn đỏ. Bàng Lỗi quay đầu nhìn cô.

Ánh mắt của hai người cứ thế giao nhau.

Trái tim Bàng Lỗi đập chậm một nhịp, anh có thể cảm nhận được, ánh mắt trong suốt như nước của cô đang cất giấu một loại ưu thương bất lực, một thứ gì đó khiến trái tim cứng cỏi như đá của anh cũng theo đó mềm xuống.

Anh không tự chủ mà giải thích: "Cô không cần để tâm, chuyện này vốn không liên quan tới cô, hôm qua cô báo án, là cảnh sát chúng tôi đã chiếm nhiều thời gian của cô. Sau này cô sẽ không gặp khó khăn trong công việc đâu. Vừa rồi tôi đã nói với Thích Nguyệt, bạn cùng phòng của Đàm Tuyết Thiên đã bắt đầu phối hợp điều tra, cho nên..."

Anh đột nhiên không biết tiếp tục thế nào, anh không muốn cô vì việc không thể thuyết phục Triệu Ngọc Hoa mà cảm thấy thất bại. Lần này có lẽ là lần đầu tiên anh an ủi người khác cho nên không có kinh nghiệm.

Tang Căn quả thật có chút mệt mỏi, thậm chí là hối hận, vừa rồi thời điểm nói chuyện với Triệu Ngọc Hoa, vì sao cô lại xúc động như vậy? Chưa nói xong hai câu, cô đã xoay người bỏ đi. Lúc này nghe anh nói quá trình thu thập bằng chứng đã trở nên thuận lợi, trong lòng cô cũng bớt áy náy, hỏi lại anh: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Đèn xanh, Bàng Lỗi tiếp tục lái xe, thuận tiện giải thích: "Tới chỗ thực tập của Vu Hân trước, chúng ta tìm một quán cơm gần đó, đúng lúc cũng sắp tới giờ ăn cơm nên sẽ không ảnh hưởng tới công việc của cô ấy. Sau đó tới nhà Tất Minh, cô ấy đang ở nhà chuẩn bị cho cuộc thi công chức, thời gian hẳn là tự do. Cuối cùng, chúng ta tới nhà bạn trai của Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lăng."

Tang Căn không khỏi kinh ngạc, từ khi nào anh ta lại trở nên kiên nhẫn như vậy? Thậm chí lúc này cô mới nhớ, hình như vừa rồi anh còn an ủi cô.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Được anh khen ngợi

Tang Căn đột nhiên chú ý tới điểm này, suy nghĩ trăm lần cũng không hiểu nổi.

Cô cảm thấy có chút bất an, anh ta trước giờ độc mồm độc miệng, tính tình ngoan cố, nhưng tại sao lúc này lại tính tề dịu dàng như vậy? Cô không biết phải phản ứng thế nào, không phải bản thân nên nói "Cảm ơn" hay sao?

"Cảm ơn", "Xin lỗi", tất cả đều hiện lên trong đầu của cô, nhưng nó lại giống hết loại câu "Em yêu anh", khó mà tùy tiện nói ra.

Cô không quen nói "Cảm ơn", bởi vì chính cô không muốn làm phiền người khác. Từ lúc 10 tuổi, cô đã tập tự mình giải quyết mọi việc. Cô không thích nói "Xin lỗi", bởi vì câu này dường như thể hiện sự vô trách nhiệm. Đã làm sai, một câu "Xin lỗi" có thể thay đổi sự thật được sao? Sai là sai, sai rồi phải chịu trách nhiệm. Mà gánh chịu phải thể hiện bằng hành động, không phải cứ dùng lời nói để né tránh.

"Em yêu anh..." Ba chữ này, cô chưa bao giờ dám tưởng tượng. Đời này liệu cô có thể gặp một người khiến mình nói ra ba chữ này hay không?

Tang Căn đột nhiên luống cuống tay chân, vì để che giấu, cô đành vùi đầu cảm cuốn sổ vừa ghi chép lại.

May là anh cũng không hỏi nhiều, hai người hợp ý im lặng.

Rất nhanh xe đã tới trung tâm thương mại CBD náo nhiệt. Bàng Lỗi tìm nơi đỗ xe.

Hai người bước xuống, theo địa chỉ mà Thích Nguyệt cung cấp, bọn họ tìm tới một quán cà phê. Trước đó, Thích Nguyệt đã gọi điện cho Vu Nguyệt thông báo, bọn họ sẽ tới tìm cô để nói chuyện về Đàm Tuyết Thiên.

Phục vụ dẫn bọn họ tới một gian phòng độc lập.

Cửa vừa mở, Tang Cận liền thấy một cô gái tóc dài buộc đuôi ngựa đang ngồi bên trong. Cô ấy mặc bộ công sở đơn giản, quay đầu nhìn bọn họ, khỏe mắt hình như hơi ướt át.

Bàng Lỗi và Tang Cận vào phòng, ngồi đối diện cô ấy.

"Hai người là cảnh sát? Vì sao lại muốn gặp riêng tôi? Hai người không phải nghi ngờ tôi giết Đàm Tuyết Thiên chứ?" Vu Hân vừa lên tiếng đã đi thẳng vào chủ đề.

Người phục vụ bên cạnh không khỏi sững sờ.

"Ba phần com. Nếu tôi không cho phép, không được vào." Bàng Lỗi nhìn phục vụ, dăm ba câu đã gọi com, ý bảo anh ta ra ngoài.

Người phục vụ vừa rời khỏi, Vu Hân liền bắt đầu giải thích: "Không sai, tôi khinh thường loại người lảm chuyện như Đàm Tuyết Thiên đấy. Bây giờ cô ta chết rồi, tôi thật không còn gì để nói. Tôi đã sớm nói với cô ta, kêu cô ta đừng cả ngày suy nghĩ viển vông nữa. Cô ta học phát thanh, lại ảo tưởng làm nghiên cứu sinh tiếng Anh gì chứ? Tôi thấy cô ta là đang cố trái ý mẹ mình thôi."

Vu Hân dùng dùng nói chuyện, cô bưng ly nước lên uống một ngụm, nói tiếp: "Nhưng điều này đâu có nghĩa tôi giết cô ta? Đầu óc tôi không bệnh hoạn, vì sao phải tự biến mình thành hung thủ giết người chứ hả?"

"12h30 trưa thứ tư tới 10h sáng thứ năm, thời gian này cô ở đâu, đã làm gì, có ai chứng minh không?"

Tang Cận phát hiện, Vu Hân vốn một tay cầm ly nước, Bàng Lỗi vừa lên tiếng, cô ấy đã dùng tới hai tay, hơn nữa còn phải dùng sức, ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Vu Hân dường như đang rất khẩn trương, cố tình che giấu nỗi sợ của mình.

Vu Hân uống thêm hai ly nước mới trả lời: "Sáng thứ tư, chúng tôi tham gia lễ tốt nghiệp, tôi hoạt động trong ban tổ chức. Mọi người đều tới đảo Thanh An, buổi tối vốn dĩ phải ở lại, nhưng hôm sau tôi có việc ở công ty nên phải đi nói chuyện với người phụ trách sự kiện, gần tối đã về tới nhà. Nhà tôi ở nội thành, sau khi về nhà thì cả buổi tối luôn ở cùng bố mẹ, bọn họ có thể làm chứng cho tôi, hơn nữa chị tôi cũng có mặt."

"Cả tôi? Cả tôi cô không ngủ sao?" Bàng Lỗi chỉ thuận miệng hỏi nhưng Vu Hân càng thêm luống cuống, ly nước trong tay xém chút đã rơi xuống đất, một câu cũng nói không ra lời.

Tang Cận nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt thăm dò, anh đây là đang ép cung hay sao?

Bàng Lỗi không tiếp tục, anh cũng cầm ly nước lên, bắt đầu uống.

Tang Cận nhìn Vu Hân, rót thêm cho cô: "Vu Hân, em không cần lo lắng. Tôi là giảng viên phụ trách môn tiếng Đức của Đàm Tuyết Thiên, họ Tang, em có thể gọi tôi là cô Tang. Hiện tại chúng tôi chỉ muốn biết vài chuyện, em chỉ cần đem những gì mình biết nói đúng sự thật là được. Cảnh sát sẽ không vô duyên vô cớ vu oan cho... Người vô tội."

Tang Cận đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi có chút khó chịu, trong đầu bất giác nhớ tới cha mình, ông ấy cũng là người vô tội, chỉ là...

Vu Hân cuối cùng cũng buông ly nước, nhỏ giọng: "Cô Tang, em biết, Đàm Tuyết Thiên đã nhắc tới cô với em, nói cô mời cô ấy ăn com. Cô ấy xảy ra chuyện, em cũng rất khó chịu. Nhưng xin hai người hãy tin em, em thật sự không giết cô ấy."

"Chiều thứ tư có người nhìn thấy cô ở trong quán bar ngoài trời xảy ra tranh chấp với Đàm Tuyết Thiên, chuyện này cô giải thích thế nào?" Bàng Lỗi không có kiên nhẫn nghe Vu Hân giải thích vô nghĩa, anh không phải người thuộc phái ôn hòa, mới nhìn nhin mấy phút đã khôi phục tính tình của mình.

Vu Hân dường như rất sợ anh, nghe anh hỏi chuyện, cô lại bắt đầu uống nước, sau đó mới trả lời: "Ai nói vậy? Là Tiêu Vũ San sao?" Về mặt cô lộ ra tức giận.

"Mời cô trả lời!" Bàng Lỗi lạnh giọng.

"Đúng vậy, không sai, tôi có nói nặng cô ta mấy câu, bởi vì tôi không thích nhìn cô ta cùng đám người Tiêu Vũ San quậy phá. Tôi chỉ nói hai câu, chẳng lẽ chỉ vì hai câu, cô ta đã nghĩ không thông... Cô ta yếu ớt vậy sao?"

Vành mắt Vu Hân đã ửng hồng nhưng lời nói vẫn cương ngạnh.

"Cô ấy không giống người bình thường. Em là lớp trưởng, chắc chắn biết rõ hoàn cảnh của cô ấy. Trước đây cô ấy mắc bệnh trầm cảm, cảm xúc trong thời gian này cũng không ổn định."

Tang Cận còn chưa nói xong đã bị Vu Hân cắt ngang: "Ý cô là, cô ta chết là do em tạo thành, là em mắng chết cô ta sao? Em thật không còn gì để nói. Vậy bây giờ muốn em thế nào, có phải bắt em ngồi tù hay không?" Vu Hân dựa lưng ra sau, hậm hực đáp.

"Cô có ngồi tù hay không là do pháp luật quyết định, chúng tôi không có quyền đó." Bàng Lỗi đáp trả lại một câu, sau đó tiếp tục truy hỏi cô ấy thời gian rời đảo Thanh An, sau đó làm gì, gặp ai.

Cảm xúc của Vu Hân cũng theo đó dịu xuống, không còn kích động như lúc ban đầu. Bàng Lỗi hỏi cái gì, cô đáp lại cái ấy.

Tang Cần theo thói quen ghi chép chi tiết cuộc nói chuyện của bọn họ, đặc biệt là thời gian, địa điểm và nhân vật.

Hỏi xong, Bàn Lỗi nâng tay nhìn đồng hồ, sắp tới thời gian đi làm rồi, anh hỏi Vu Hân muốn rời đi trước, hay ở lại dùng cơm.

Vu Hân kinh ngạc nhìn anh, đôi môi khẽ động, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, đứng dậy ra ngoài.

Sau khi Vu Hân đi, Bàn Lỗi ấn chuông kêu phục vụ trừ đi một phần ăn, nói bọn họ nhanh chóng đem lên.

Tang Cần vẫn chăm chú xem ghi chép của mình, thỉnh thoảng lại bình luận một câu.

Bàn Lỗi nghiêng đầu muốn xem cô vẽ hoa viết bướm cái gì. Vừa lúc cô muốn ngẩng đầu hỏi anh, kết quả, khuôn mặt hai người dường như sát hẳn vào nhau, hơi thở giao hòa.

Tang Cần rất nhanh lại ngửi được mùi thơm trên người của anh, mùi thơm giống hệt hồi sáng, có sữa tắm nhẹ cùng thuốc cạo râu thoang thoang. Cô không biết có phải do hai người đang ngồi quá gần hay không nhưng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy mùi thơm trên người anh đặc biệt rất nồng, trái tim dường như đập chậm nửa nhịp.

Có người gõ cửa, cửa mở ra, phục vụ bưng cơm đem vào.

Tang Cần lúc này mới hoàn hồn, miễn cưỡng đứng lên vòng qua người phục vụ, ngồi đối diện, vị trí Vu Hân vừa ngồi. Kết quả, cô phát hiện quên cầm theo cuốn notebook.

Người đàn ông đối diện vẫn nghiêng người nhìn ghi chép của cô: "Cuối cùng muốn nói lại thôi, liệu có điều che giấu hay không?" Bàn Lỗi nhìn câu bình luận ở hàng cuối cùng, thuận miệng đọc, gật đầu: "Không tệ, ghi chép của cô tỉ mỉ hơn Thích Nguyệt, nhìn vào cũng rõ ràng hơn. Thích Nguyệt ghi chép như vẽ bùa vậy, mỗi lần tôi nhìn đều đau đầu chóng mặt."

"..." Tang Cần ngả bô ra bàn, bật cười ra tiếng. Chờ cô bình tĩnh lại, ngồi thẳng người, anh đã đóng cuốn notebook, bắt đầu ăn cơm.

Hình như anh ăn rất ngon, lúc này cô cũng cảm thấy đói bụng nên liền vui đầu ăn cơm. Trong lòng không khỏi nghi ngờ, vừa rồi nói chuyện với anh, tại sao cô lại có cảm giác kỳ lạ như vậy? Cô một tay cầm đũa, một tay đặt dưới bàn đè lồng ngực lại, lúc này nhịp tim của cô mới trở về bình thường.

Hiện tại Tang Cần mới yên tâm ăn cơm. Cô mới ăn mấy miếng đã thấy người trước mặt ăn xong, dựa lưng ra sau, một tay đặt lên bàn, một tay vịn thành ghế, đôi mắt nhìn về hư không.

"Có vấn đề gì sao?" Cô nhin không được mà hỏi.

Bàn Lỗi hoàn hồn nhìn cô, ánh mắt trước sau không hề né tránh: "Đương nhiên là có, cô ăn quá chậm, tôi còn phải chờ bao lâu đây?"

Cả khuôn mặt Tang Cần đỏ bừng. Cô định ăn nhanh, nhưng người này lại nói cô ăn chậm. Nhất thời, cô thất thần, sau đó lập tức chuyển chủ ăn cơm, miệng há rộng để ăn nhanh.

Đây là lần đầu Bàn Lỗi thấy một phụ nữ lại có thể bình tĩnh mồm to ăn cơm như vậy, anh rõ ràng thấy cô gấp gấp nhưng động tác không hề hỗn loạn.

Tóc dài của cô bị vén qua một bên, trông rất nữ tính.

Anh chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy cô gái này thật đặc biệt, trên người cô toát ra khí chất khó mà dùng từ ngữ để miêu tả. Tóm lại, anh cảm thấy cô không lạnh lùng như Trình Dung, cũng không giống tính cách như trẻ con của Thích Nguyệt, cô thông minh hơn Bàn Miêu, nhưng lại thiếu đáng yêu quý quyết như mẹ anh... Anh rốt cuộc đang làm gì vậy? Tất cả những người phụ nữ bên cạnh anh đều so sánh với cô, tại sao anh lại làm chuyện nhàm chán như vậy?

Anh đột nhiên nhớ lại khoảnh khắc vừa rồi, gương mặt hai người gần nhau như thế, anh dường như đã có thể cảm nhận được độ ẩm của cô. Một khắc đó, anh cảm nhận rất rõ cơ thể mình có gì khác lạ, bên trong lồng ngực như bị dán kéo 502, trái tim như bị giữ chặt, không thể đập, hô hấp cũng rất khó khăn. Giờ khắc này nhìn cô, cảm xúc đó lại tới lần nữa.

"Đi thôi, tôi ăn xong rồi." Tang Cần buông đũa, dùng khăn giấy lau miệng, uống một ngụm nước rồi đứng lên.

Bàn Lỗi bị cô kéo về hiện thực, lập tức đứng dậy, mặc áo khoác vào, ánh mắt dừng lại cuốn ghi chép bên cạnh: "Đừng quên cuốn sổ của cô."

"Anh lấy giúp tôi với."

"Tự mình lấy đi, tôi không phải thư ký của cô."

"..." Tang Cần nhìn bóng lưng đó đi tới cửa, nghẹn tới không ra lời.

Cô đột nhiên nhớ tới thời điểm báo án hôm qua, anh ta nói anh không phải tiếp tân. Cô nhin không được hài hước gọi anh: "Đội trưởng Bàn, công việc anh làm cũng không ít rồi, bây giờ thêm chút chuyện nhỏ không tốn sức như thư ký chẳng lẽ không được sao?"

Tang Cần vừa nói vừa vòng qua bàn lấy sổ ghi chép, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

"Nghề tôi làm là nghề chính thức, không giống như cô, cái gì là tiểu thuyết gia tội phạm chứ? Lung tung!" Người đàn ông phía trước nói chuyện cũng không quay đầu.

Cô mới nói một câu anh đã lý giải thành, cô vẫn còn hiểu lầm anh làm huấn luyện viên ở trung tâm thể hình. Cô ta có năng lực gì mà suy nghĩ vậy chứ?

Chuyện này hiện tại đã trở thành trò đùa ở cục cảnh sát, Bàng Lỗi thật chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Bọn họ một trước một sau vào xe.

Bàng Lỗi định khởi động xe, đột nhiên buông tay, quay đầu nhìn cô: "Tôi có chuyện muốn giải thích với cô."

Tang Cẩn đang thấy đây an toàn nghe anh nói chuyện nghiêm túc như vậy, lập tức quay đầu, chờ anh giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hung thủ là ai?

Tang Cẩn đeo được nửa dây an toàn thì dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh, chờ anh giải thích.

Kết quả, chờ cả nửa ngày, anh chỉ nói hai chữ: "Bỏ đi." Sau đó, mặc kệ cô có hỏi thế nào, anh cũng không nói.

Cuối cùng cô chỉ đành từ bỏ, tuy trong lòng vô cùng hiểu kỳ nhưng cũng chỉ cố gắng nhịn xuống.

Cô lấy cuốn ghi chép của mình ra xem lại chi tiết cuộc trò chuyện với Vu Hân. Trong đầu lại bắt đầu tự hỏi, trước khi rời quán cà phê, cô ấy rốt cuộc muốn nói cái gì? Vì sao lại không chịu nói?

Tang Cẩn muốn hỏi anh, lúc quay đầu nhìn đường cong của sườn mặt giống như điêu khắc đó, cô vội dời tầm nhìn, trong lòng nghĩ thầm, anh ta vì sao lại có sườn mặt điêu khắc sống sinh như vậy?

Cô vội vui đầu tiếp tục xem ghi chép. Cô không nói gì, anh đương nhiên sẽ không mở miệng, không khí trong xe lại trở về an tĩnh.

Xe từ trung tâm thành phố chạy ra ngoại ô, cảnh sắc phồn hoa hai bên đường lớn cũng dần biến thành đồng ruộng xanh biếc.

Thành phố Thanh An vốn không phải đô thị hạng một, hiện tại nó đang nằm trong nhóm đẩy mạnh phát triển. Vốn dĩ ở đây toàn là ruộng đồng, nhưng vì khai phá quá nhiều nên hầu như tất cả đất đai đều được đưa vào sử dụng các hoạt động công nghiệp và dịch vụ.

Tang Cẩn nhìn ra ngoài, trong đầu bắt gặp nhớ lại vài chuyện lúc nhỏ.

Mỗi lần tới mùa thu hoạch, xế chiều, bà ngoại thường dẫn cô và em trai ra ngoài nhặt bông lúa, cô còn cùng em trai lăn lộn chơi trốn tìm, nói chuyện vui vẻ... Cô nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, hồi ức càng đẹp, cô càng không dám nhớ tới, cô sợ bản thân càng chịu thêm nhiều bi thương.

Chiếc xe nhanh chóng dừng trước một khu dân cư.

Bọn họ theo địa chỉ có được tìm tới nhà Tất Minh.

Nghe nói Tất Minh là sinh viên có thành tích tốt nhất trong khoa của Đàm Tuyết Thiển. Tất Minh không giống Vu Hân, cô ấy thoạt nhìn là một cô gái vô cùng ngoan ngoãn nhưng đôi mắt lại có chút dữ tợn. Cô mặc đồ ở nhà, thấy bọn họ tới, cô không khỏi khần trương, nhưng rất nhanh đã trở về bộ dáng bình thường. Cô mời bọn họ vào nhà, tiếp đón.

"Em ở nhà một mình sao? Cha mẹ em đâu?" Tang Cẩn nhớ lại cách nói chuyện luôn gây áp lực của Bàng Lỗi nên đành phần lên tiếng trước. Cô muốn bọn họ nói chuyện nhà trước để Tất Minh buông lỏng cảnh giác, như vậy hai người sẽ dễ dàng tìm hiểu sự thật hơn.

Kết quả, Tất Minh không hề cảm kích. Cô trực tiếp đi vào vấn đề: "Có gì hai người cứ hỏi đi." Cô bắt chéo hai chân, trên người tỏa ra khí chất cao ngạo của học sinh ưu tú, ngay cả cách nói chuyện cũng không hề khiêm nhường. "Tôi chỉ ở ký túc xá nửa năm, so với Tiểu Vũ San thì dọn ra ngoài sớm hơn. Bình thường tôi không tiếp xúc nhiều với bọn họ, với Đàm Tuyết Thiển cũng không thân thiết."

"12h30 trưa thứ tư tới 10h sáng thứ năm, thời gian này cô ở đâu, làm gì, có ai chứng minh?" Bàng Lỗi cũng trực tiếp đi vào vấn đề. Anh vừa hỏi vừa tùy ý cầm quyển sách tham khảo trên bàn, lật lật ra xem, sau đó đặt trở về, ánh mắt nhìn qua thùng rác bên cạnh.

Tang Cẩn theo anh nhìn qua, bình thường, thùng rác chỉ đựng rác bình thường, không hề có gì đặc biệt, vì sao anh lại nhìn chăm chú như thế?

Tất Minh lên tiếng, thu hồi sự chú ý của hai người: "Tôi vẫn luôn chuẩn bị cho cuộc thi công chức. Đáng lẽ lẽ tốt nghiệp ở đảo Thanh An tôi định không đi, nhưng Vu Hân lại nài nỉ quá. Giữa trưa, tôi theo bọn họ ăn cơm rồi trở về. Về tới nơi tôi ngủ một giấc, sau đó thì tới thư viện. Khoảng thời gian sau tôi đều ở đó, không tin hai người có thể đi hỏi."

"Thư viện nhiều người như vậy, cô nói chúng tôi phải hỏi ai đây? Cô nghĩ người trong thư viện đều nhàn rỗi, không đọc sách mà nhìn chăm chăm cô sao? Hay là cô cảm thấy bọn họ chỉ nhìn một lần liền nhớ cô là ai à?"

Bàng Lỗi nhìn thẳng Tất Minh: "Thời điểm hai người học năm ba, cô là hội trưởng hội sinh viên, nhưng chưa tới nửa học kỳ cô đã chủ động từ chức. Đàm Tuyết Thiên từng ra mặt chỉ trích cô, nói cô không có trách nhiệm, tất cả những gì cô làm đều vì lý lịch đẹp sau khi tốt nghiệp. Cho nên cô ghét cô ấy, phải không?"

"Tôi ghét cô ta, nhưng chẳng lẽ vì thế mà phán quyết tôi giết người sao? Đàm Tuyết Thiên này, trong lớp không phải chỉ có vài người là ghét cô ta, có lẽ bởi vì cô ta thân thiết với Tiêu Vũ San. Trong hội sinh viên, chính cô ta cũng có vấn đề, cô ta là hội phó, tôi là hội trưởng, cô ta bắt nạt nên tìm cơ hội công kích tôi. Cô ta rõ ràng là đồ kỵ. Làm trong hội sinh viên phải tốn rất nhiều thời gian, mà tôi lại lo học như vậy, cho nên chưa tới nửa năm đã thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục nữa, không được sao?"

Tất Minh một mực phản bác nhưng tất cả đều hợp tình hợp lý.

"Tất Minh, em đừng kích động. Có làm trong hội sinh viên hay không là quyền tự do của em, chúng tôi không quản được. Chúng tôi chỉ muốn biết rõ hơn tình hình một chút. Hôm thứ tư, trên đảo Thanh An, em có phát hiện điều gì kỳ lạ không?" Tang Cần cố gắng nói chuyện nhẹ nhàng để dò hỏi.

"Không, vừa rồi không phải tôi nói rồi sao, ăn cơm xong, tôi lập tức trở về trường... Về nhà."

"Rốt cuộc là về đâu? Vừa rồi không phải cô nói tới thư viện sao?" Bàng Lỗi truy hỏi.

Tất Minh ngồi thẳng người lại, hai tay xoa xoa đầu gối, cúi đầu: "Vừa rồi tôi nói mình về nhà trước, ngủ trưa xong mới tới thư viện. Tôi vốn định về trường, nhưng thời gian không kịp nên không đi."

Sau đó, cho dù bọn họ có hỏi thế nào, Tất Minh cũng kiên trì nói rằng sau khi ăn cơm cô ấy rời khỏi đảo Thanh An, trước khi đi, Đàm Tuyết Thiên vẫn còn sống, bạn học đều có làm chứng.

Điều tra suốt hai giờ, bọn họ vẫn không thu thập được tin tức có giá trị gì từ Tất Minh.

Nhưng Tang Cần có thể cảm nhận được mặc dù bề ngoài Tất Minh vô cùng bình tĩnh, nhưng thật ra cô ấy cũng có lo sợ, lời nói và hành động đều đã chứng minh điều đó. Chỉ là trong nhất thời, cô vẫn chưa thể nhìn ra lỗ hổng bên trong.

Rời khỏi nhà Tất Minh, vào xe, cô lại có thói quen hỏi anh có cảm thấy Tất Minh có vấn đề gì không.

Anh chỉ trả lời bốn chữ "Cô ấy nói dối." rồi khởi động xe.

"Vì sao?"

"Thư viện đóng cửa lúc 21h30, dưới bàn trà lại có hóa đơn của một trung tâm mua sắm gần trường lúc 22h30 thứ tư."

"Việc này cũng chỉ có thể nói rằng sau khi cô ấy rời khỏi thư viện có đi mua sắm, hoàn toàn không thể chứng minh cô ấy tới trường. Anh cảm thấy cô ấy đã tới trường sao? Vì sao chứ?"

Tang Cần tiếp tục hỏi, anh lại không giải thích, chỉ cho cô một câu trả lời mơ hồ: "Tới nơi cuối cùng xong, rất nhanh cô sẽ biết đáp án."

Cuối cùng, bọn họ tới nhà bạn trai của Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lăng.

Trên tài liệu có ghi, Tiêu Vũ San là người ngoài cuộc, sau khi kết thúc năm một đã cùng bạn trai ra riêng, không còn ở lại ký túc xá.

Trưa thứ ba, lúc Tang Cần và Đàm Tuyết Thiên ăn cơm, cô có nghe được vài chuyện của Tiêu Vũ San. Quan hệ của Đàm Tuyết Thiên với mọi người không được tốt, với bạn học đều không thân thiết, trừ Tiêu Vũ San. Hai người tuy không tính là quá thân nhưng thỉnh thoảng vẫn có gặp mặt. Đàm Tuyết Thiên kể rằng, những lúc cô tám chuyện với Tiêu Vũ San đều không hề có cảm giác áp lực.

Bọn họ theo địa chỉ tìm tới nơi Tiêu Vũ San sống, là một xưởng sửa chữa ô tô. Bạn trai Tiêu Vũ San, Lý Nguyên Lăng là kỹ sư, dáng người cao gầy, thoát nhìn cũng rất anh tuấn.

Bản thân Tiêu Vũ San cũng rất xinh đẹp, đôi mắt to tròn, mặc dù không trang điểm nhưng làn da vẫn trắng nõn. Dáng người cô cao gầy, phong cách ăn mặc vô cùng hiện đại, tóc nhuộm màu vàng thất thành nhiều bím rồi cột lên.

Tiêu Vũ San chắc chắn biết mục đích của hai người, cô ấy mời bọn họ tới gian phòng tiếp đón khách hàng, bắt đầu khóc lóc: "Tuyết Thiên chết rồi, tôi là người đau lòng hơn ai hết, ít nhất là so với mẹ cô ấy. Hai người không biết đâu, bà ấy khó tính lắm, Tuyết Thiên hay kể với tôi, cô ấy nhất định phải đậu vào hệ nghiên cứu sinh tiếng Anh, cô ấy muốn được làm lãnh đạo của một trung tâm phiên dịch top đầu thế giới để mẹ cô ấy phải hối hận..."

Bàng Lỗi cắt ngang: "12h30 trưa thứ tư tới 10h sáng thứ năm, thời gian này cô ở đâu, làm gì, có ai chứng minh không?"

Tiêu Vũ Sang vừa khóc vừa trả lời: "Để tôi suy nghĩ đã. Thứ tư, chúng tôi đều ở đảo Thanh An, tôi còn cố tình sắp xếp phòng của cả 4 chúng tôi gần nhau. Vốn dĩ tôi muốn mọi người tụ tập lại cùng nhau dự lễ tốt nghiệp rồi trở về. Kết quả, mấy người đó, trừ Tuyết Thiên thì đều làm ra vẻ. Tất Minh trước nay không thích Tuyết Thiên, ăn trưa xong liền rời đi. Buổi chiều Vu Hân với Tuyết Thiên cãi nhau một trận, tôi không biết bọn họ tức giận nhau chuyện gì. Tôi chỉ biết tâm tình Tuyết Thiên không tốt nên cùng cô ấy uống rượu ở quán bar. Tối khoảng 4h chiều, tôi cảm thấy mệt mỏi nên về phòng nghỉ ngơi. Tôi rủ Tuyết Thiên cùng về nhưng cô ấy không chịu, nói về phòng quá buồn chán. Tôi chỉ có thể về phòng một mình, tôi vừa uống rượu nên vô cùng buồn ngủ, vừa nằm xuống là ngủ tới ngày hôm sau. Còn chưa trở về trường đã nhận được điện thoại của mẹ Tuyết Thiên, nói Tuyết Thiên bị giết ở ký túc xá. Lúc đó tôi liên ngân ra, sao có thể xảy ra chuyện này chứ?"

Tiêu Vũ San kể lại vô cùng tỉ mỉ, đặc biệt là mối quan hệ giữa Đàm Tuyết Thiên với ba người cùng phòng.

"Nói như vậy, sau 16h Tuyết Thiên mới xảy ra chuyện sao? Lúc các em ở quán bar có gặp ai khác không?" Tang Căn hỏi.

Tiêu Vũ San bắt đầu nhớ lại, sau đó lắc đầu: "Không có. Nói ra chắc hai người không tin, Tuyết Thiên kỳ thật không nhàm chán như bọn họ nói, lúc cô ấy ở cạnh tôi, hoặc những lúc tôi giới thiệu bạn bè cho cô ấy, cô ấy đều dễ dàng hòa nhập. Có lẽ sau khi tôi về phòng, cô ấy đi gặp ai đó, không chừng cái chết của Tuyết Thiên có liên quan tới hắn ta. Nhưng tôi không có mặt, cũng không phải thần tiên, đương nhiên không biết là người nào. Liệu có phải hung thủ là sát thủ hoa đàm bụi trong truyền thuyết ồn ào mấy ngày nay không? Nếu thật sự là thế thì thật đáng sợ, đáng lẽ tôi nên kéo Tuyết Thiên về phòng mới phải."

Tiêu Vũ San lại lấy khăn giấy lau nước mắt.

Tang Căn đang muốn an ủi thì Lý Nguyên Lăng ở bên ngoài gọi cô, nói trong tiệm có khách, kêu cô ra tiếp đón.

"Lão đại, anh muốn son lại hay rửa xe vậy?" Tiêu Vũ San nhìn người đàn ông từ chiếc xe thể thao đi xuống, vui vẻ chào hỏi.

"Có ai chào hỏi khách như em không? Anh ta muốn làm gì chẳng lẽ không tự nói được sao?" Lý Nguyên Lăng hét lớn.

Tiêu Vũ San nhanh chóng chạy tới cạnh Lý Nguyên Lăng, bắt đầu làm nũng, hai người hôn môi, còn động tay động chân, dường như dính sát vào nhau, không thèm để ý ở đây đang có người ngoài.

Tang Căn không thích nhìn mấy cảnh ngọt ngào như vậy, quay đầu nhìn Bàn Lỗi: "Chúng ta đi thôi, những gì cần hỏi đều hỏi xong rồi."

Bàn Lỗi nhìn cô, tỏ vẻ suy tư, sau đó "Ừ" một tiếng, lập tức đứng dậy.

Tiêu Vũ San thấy bọn họ chuẩn bị rời đi thì chạy lại đưa tiễn, cô còn nói nếu tìm được hung thủ giết hại Đàm Tuyết Thiên thì nhất định phải nói với cô, cô sẽ thăm hỏi thăm ta vạn đoạn.

Tang Căn gật đầu, nâng tay nhìn đồng hồ, đã 5h chiều rồi. Hôm nay bọn họ chỉ lấy được bằng chứng từ ba người, hiệu suất quá thấp.

Hai người về xe, cô hỏi anh: "Chúng ta có phải tiếp tục đi gặp những người trên danh sách không? Lớp bọn họ có 32 người mà chúng ta chỉ mới gặp được 3."

"Không cần, Thích Nguyệt và Tiểu Vạn đã điều tra, những người khác đều có bằng chứng ngoại phạm cụ thể."

"Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Tới nơi cô sẽ biết." Anh lại bắt đầu thừa nước đục thả câu thách đố, khởi động xe.

Tang Căn biết anh không muốn nói, chỉ đành tự mình suy nghĩ, ba người này, ai là người có khả năng giết Đàm Tuyết Thiên nhất chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quay lại hiện trường

Hoàng hôn, mặt trời dần ngã về tây.

Sau khi rời khỏi xưởng sửa xe, dọc đường, Tang Căn không ngừng nhớ lại đoạn nói chuyện với ba nữ sinh kia.

Bàn Lỗi và cô về ký túc xá của Đàm Tuyết Thiên, hơn nữa, còn ở lại một lúc.

Mặc dù hiện tại có vài rắc rối, nhưng vì sao anh lại về ký túc xá chứ?

Bây giờ có thể xác định, ký túc xá không phải hiện trường phạm tội đầu tiên. Hơn nữa hôm qua, thời điểm phát hiện nạn nhân, cô đã cẩn thận xem xét, tìm tíc hữu dụng cũng đã khai quật khoảng tám chín phần. Với năng lực quan sát của cô, cô tin không còn manh mối nào bỏ sót nữa.

Bàng Lỗi dùng kính lúp soi từng tắc đất sàn nhà, hình như là tìm gì đó.

Cô hỏi anh tìm gì, anh chỉ nói tìm đồ, hỏi anh có cần giúp đỡ gì không, anh chỉ nói cần cô im lặng là được... Sau đó anh tiếp tục tìm.

Tang Cẩn đột nhiên phát hiện thời điểm anh làm việc, mọi thứ và những người xung quanh đều là chứng ngại.

Cô không tiếp tục hỏi, chỉ đi theo sau anh.

Anh di chuyển tới cửa, tìm thấy dưới sàn sợi tơ màu bạc, nếu không quan sát kỹ thì hoàn toàn không thể nhìn thấy. Đây chắc chắn là từ chiếc váy bằng lụa bị góc cửa kéo giữ lại.

"Vật này của ai?" Cô hiểu kỳ, nhin không được lại hỏi.

"Tất Minh." Lần này anh không trả lời mơ hồ, nói chuyện vô cùng thẳng thắn, "Gọi điện cho Thích Nguyệt và Tiểu Vạn xác minh chứng cứ ngoại phạm của Vu Hân và Tất Minh, bọn họ nhất định có vấn đề." Nói xong, anh đứng dậy, bỏ sợi chỉ vào bọc nylon.

Chi tiết nhỏ như vậy cũng bị anh ta phát hiện!

Tang Cẩn lại hỏi: "Anh phát hiện sợi chỉ trên váy cô ấy khi nào? Tôi nhớ buổi chiều rõ ràng cô ấy mặc quần ở nhà mà."

"Cạnh sô pha có một thùng rác, bên trong đựng chiếc váy có dấu hiệu sứt chỉ nhưng móc vẫn chưa cắt bỏ. Bao nylon cũng bị ném vào, bên trên có vài vết bẩn, chắc chắn là do rơi xuống nước nên có dấu vết để lại. Vì sao váy mới chưa mặc đã bị sứt chỉ? Dưới bàn trà trong nhà có mấy hóa đơn mua sắm, thời gian là 22h30 tối qua tại trung tâm gần trường đại học Thanh An. Một học sinh xuất sắc bận bịu công việc chắc chắn sẽ không vì mua một chiếc váy mà chạy tới trường."

Bàng Lỗi vừa nói vừa tới bàn sách lật tìm, cuối cùng lấy ra một cuốn trên đó: "Cô ấy hẳn là vì cái này, thuận tiện đi mua váy mới."

Tang Cẩn lập tức động não, trong nháy mắt đã ngộ ra: "Cuốn sách này tôi đã thấy ở nhà Tất Minh. Chi là, cuốn của cô ấy là tập 2, còn đây là tập 1. Tuy cô ấy không ở ký túc xá, nhưng nhà cô ấy xa trường, không thể chạy tới thư viện hằng ngày nên thường để sách ở đây. Cô ấy đang ở nhà chuẩn bị cho cuộc thi công chức, vì thế cuốn sách tham khảo này nhất định dùng tới. Nhưng trong nhà chỉ có tập 2, cho nên cô ấy muốn phải tới ký túc xá lấy tập 1. Lúc tới đây, cô ấy nhất định đã nhìn thấy gì đó mà chịu hoảng sợ, kết quả sách không kịp mang về, chiếc váy mới mua bị rơi xuống đất. Cô ấy nhặt lên, chiếc váy vô tình bị cánh cửa kéo lại. Nói như vậy, hôm nay cô ấy nói dối, cố tình che giấu những gì nhìn thấy ở ký túc xá sao?"

Bàng Lỗi nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt trong suốt như nước lóe lên tia sáng. Phát hiện chi tiết này, cô vui vẻ vậy sao?"

"Cô đã bỏ qua chi tiết quan trọng nhất. Tất Minh cố tình để chúng ta biết cô ấy đã mua váy mới. Nếu chúng ta nghi ngờ sau khi cô ấy rời khỏi thư viện liền về trường, cô ấy có thể lấy đây làm bằng chứng ngoại phạm. Cô ấy tới trung tâm mua sắm gần trường mua váy, không hề về đây..."

Bàng Lỗi còn chưa nói xong đã bị cô cắt ngang: "Cô ấy tự giải vây cho mình, thật là thông minh!" Cô giống như vừa phát hiện một chuyện gì mới, lời nói lộ rõ tâm trạng vui vẻ, "Vấn đề là, một học sinh xuất sắc coi thành tích như mạng sống, bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi công chức, ngay cả lễ tốt nghiệp cũng không định đi, vì sao vô duyên vô cớ đi mua váy, còn trùng hợp chọn đúng thời gian này chứ? Cô ấy nhất định không ngờ sự thông minh của mình đã làm lộ bí mật của mình, chứng minh cô ấy đã tới ký túc xá sau 22h30."

Khỏe miệng Bàng Lỗi khẽ động, tuy anh vô ý đã kích cô nhưng vẫn đem điểm mấu chốt nói ra: "Cô chỉ nói đúng một nửa. Lấy 22h30 làm mốc, trước đó cô ấy đã tới ký túc xá, chắc chắn là thấy có người bên trong nhưng lại không biết là ai, hơn nữa cô ấy nhất định đã thấy ai đó làm gì với Đàm Tuyết Thiên. Lúc ấy, cô ấy bị dọa chạy đi, bản thân cũng không biết Đàm Tuyết Thiên đã bị hại. Cô ấy nhanh chóng chạy đi mua váy để tạo bằng chứng ngoại phạm cho mình. Nhưng sau đó, có lẽ do lương tâm cắn rứt, thấy bạn cùng phòng mình bị hại, thấy chết không cứu, cho nên cô ấy trở về. Thấy Đàm Tuyết Thiên bị treo trên trần nhà, khi đó cô ấy sợ hãi tới mức làm rơi chiếc váy mới mua xuống đất, cho nên mới để lại sợi chỉ ở đây. Nếu chỉ ghé qua một lần, làm sao giải thích việc này hả?"

Tang Cẩn nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc, không nói ra lời.

Não của người đàn ông này là thứ gì vậy? Camera sao? Vì sao nghe anh ta miêu tả, cô dường như có thể nhìn thấy hình ảnh Tất Minh tới đây hôm tối thứ 4 cơ chứ?

Mỗi lần cô chỉ nghĩ được một nửa, điểm mấu chốt còn lại đều phải do anh chỉ điểm, cô mới thông suốt mọi chuyện.

"Bây giờ đi đâu?" Giọng cô đã nhỏ hơn nhiều, tự tin cũng theo đó giảm bớt, về sau cô vẫn nên dừng nhiều chuyện thì hơn.

"Xuất phát, tới nơi tiếp theo." Anh thu dọn đồ đạc, nhìn cô, bổ sung một câu, "Lần này cô có tiến bộ, dựa vào chứng cứ khách quan để suy đoán, không còn nghĩ gì nói đó nữa." Nói xong, anh liền xoay người rời đi.

Tang Cẩn vội đuổi theo anh, trong lòng không khỏi vui vẻ. Nói như vậy, anh ta tán đồng ý kiến của cô hay sao?

Bọn họ vào xe, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

Tang Cẩn bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, hỏi: "Vừa rồi anh kêu tôi gọi điện cho Tiểu Vạn và Thích Nguyệt, nhờ bọn họ xác minh bằng chứng ngoại phạm của Vu Hân và Tất Minh là vì cảm thấy hai người bọn họ khả nghi nhất sao?"

Trong lòng trầm nghĩ, vì sao anh ta lại coi cô như trợ lý vậy chứ? Cô không phải trợ lý của anh ta!

"Gọi điện trước đi. Nếu không có số có thể xem trong di động của tôi." Anh vẫn trưng ra bộ mặt ra lệnh.

Tang Cẩn do dự một hồi, cuối cùng vẫn cầm di động của anh tìm số Tiểu Vạn và Thích Nguyệt, sau đó lại dùng điện thoại của mình gọi cho bọn họ. Cô thuật lại tình hình điều tra hôm nay, sau đó lấy danh nghĩa của đội trưởng Bàng nhờ bọn họ xác minh bằng chứng ngoại phạm của Vu Hân và Tất Minh từ 12h30 thứ tư tới 10h sáng thứ năm.

Gọi điện xong, Bàng Lỗi đột nhiên lên tiếng: "Ngày mai cô ở lại khách sạn, nếu có chuyện mà không thấy tôi thì có thể gọi cho bọn họ."

Tang Cẩn quay đầu nhìn anh, nói như vậy, mục đích anh kêu cô gọi điện là để cô lưu số của Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt sao?

"Ngày mai anh muốn đi đâu?" Tang Cẩn nhin không được mà hỏi, ngày mai không cần cô đi cùng nữa sao? Ngẫm lại cô thấy bản thân thật làm điều thừa, cô không phải cảnh sát, bản thân chỉ là nhân chứng, dựa vào đâu mà theo anh ta phá án?

"Ngày mai tôi đi nằm vùng, không an toàn." Bàng Lỗi xoay tay lái, di chuyển xe lên cầu, xa xa bọn họ có thể nhìn thấy cái cầu đã bị vứt bỏ từ lâu kia. Thu hồi tầm nhìn, anh tiếp tục nhìn về phía trước: "Cô đem khẩu cung của ba nghi phạm sửa lại một chút, buổi tối về khách sạn chúng ta mở cuộc họp."

Tang Cẩn còn đang suy nghĩ ba chữ "Không an toàn" của anh, cả người bất giác khản trương.

Từ những tin tức hiện tại có thể phán đoán, hung thủ khẳng định không phải ba bạn cùng phòng của Đàm Tuyết Thiên, nhưng bọn họ khẳng định có liên quan tới hung thủ thật sự. Nhưng kẻ sát nhân là ai, tới tận lúc này cô vẫn chưa có manh mối.

Buổi sáng, cục trưởng Khương có nói phải phá án trong vòng 3 ngày. Từ lúc phát hiện nạn nhân tới nay đã hơn 1 ngày, thời gian còn lại, bọn họ có thể bắt được hung thủ sao?

Chiếc xe lần nữa lại chạy tới đảo Thanh An, trời cũng vào đêm.

Cảnh đêm trên đảo tuy không phồn hoa như nội thành nhưng lại vô cùng phong tình. Cuộc sống về đêm ở đây thoạt nhìn vô cùng phong phú, bên đường là các quán ăn, quán rượu, ca múa trên quảng trường cũng có thể tùy ý nhìn thấy. Cảnh vật so với 15 năm trước, quả thật là cách biệt một trời một vực.

Đương nhiên, bọn họ không rảnh rỗi thưởng thức cảnh đêm bên ngoài. Hai người lập tức tới nơi cần đến, khách sạn của khu du lịch trên đảo Thanh An.

Giám đốc khách sạn nhận ra bọn họ, thấy bọn họ quay lại không khỏi có chút bất mãn. Ban đầu ông ấy không cho bọn họ về phòng của Đàm Tuyết Thiên, nói là quấy rầy khách trọ.

Bàng Lỗi cuối cùng cũng phải đưa ra giấy tờ chứng minh chức vụ: "Nếu ông không muốn khách sạn của mình đột nhiên xuất hiện thi thể thì tốt nhất phối hợp điều tra với chúng tôi."

Giám đốc khách sạn liền luống cuống tay chân, mặc kệ bọn họ yêu cầu cái gì, ông ấy đều một mực đồng ý.

Lúc này, bọn họ không chỉ điều tra căn phòng Đàm Tuyết Thiên từng ở, ba căn phòng còn lại cũng cần thận điều tra.

Xem xét tất cả các phòng, Tang Cẩn phát hiện, vì sao bức màn của ba căn phòng kia đều là màu vàng nhạt, nhìn vào vô cùng xa hoa cao quý, chỉ có phòng của Đàm Tuyết Thiên, bức màn màu xám, hơn nữa lại còn rất dày?

Cô hỏi giám đốc khách sạn, ông ấy không biết, cho nên đành gọi người phục vụ lên hỏi. Nhân viên chỉ trả lời đơn giản, bức màn bị bẩn nên phải thay cái khác.

"Thay khi nào?" Tang Cẩn hỏi.

"Cái này tôi không nhớ rõ, nếu muốn kiểm tra phải xem lại lịch, hỏi di làm vệ sinh hôm đó. Nhưng di làm vệ sinh khu vực này đã xin nghỉ hai ngày. Đội bác ấy đi làm lại, chúng tôi sẽ hỏi, sau đó báo lại hai vị."

Nhân viên đã nói như vậy, bọn họ chỉ đành tạm chấp nhận.

Sau khi nhìn qua các phòng, Bàng Lỗi yêu cầu giám đốc khách sạn dẫn anh tới phòng điều khiển, bọn họ muốn xem video giám sát trong một tuần qua. Giám đốc khách sạn tuy không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý, kêu bảo vệ dẫn đường cho bọn họ.

Video một tuần, hơn nữa lại rất nhiều phòng, muốn xem hết đương nhiên phải tốn thời gian.

Bàng Lỗi theo bảo tới phòng điều khiển trước, Tang Cẩn cố ý đi chậm lại, ngầm nhờ nhân viên khách sạn chuẩn bị hai phần com đưa tới phòng điều khiển cho bọn họ. Sau đó, cô tới phòng điều khiển, ngồi cạnh Bàng Lỗi.

Bọn họ bắt đầu từ camera số 1, thứ tư Đàm Tuyết Thiên và bạn học mới tới đảo nên những ngày trước đều không có phát hiện gì.

Đang xem, nhân viên khách sạn đưa com tới.

"Đội trưởng Bàng, chúng ta có nên ăn com trước hay không?" Tang Căn nhẹ giọng hỏi anh.

Cô nói rất nhỏ nhưng mọi người đều nghe thấy, tất cả dường như đều đưa mắt nhìn cô.

Bảo vệ cười trừ ghẹo: "Thật là người vợ đảm đang, biết đau xót chồng mình."

"Không phải, anh hiểu lầm rồi, chúng tôi không thân, quen biết cũng mới đây thôi." Cô vội vàng giải thích, cả gương mặt đỏ bừng như hoa mào gà.

"Chuyện không sớm thì muộn thôi, không cần xấu hổ. Hai người ăn trước đi, tôi qua phòng kế bên, hai người ăn xong tôi lại qua." Bảo vệ đứng dậy, rời khỏi phòng điều khiển.

Nhân viên khách sạn đặt com lên bàn, sau đó cũng ra ngoài.

Cả căn phòng điều khiển chỉ còn hai người, không khí bên trong cũng theo đó đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Bàng Lỗi kéo ghế tới trước mặt bàn, duỗi tay cầm đĩa. Tang Căn nhìn anh: "Anh không rửa tay sao? Có vi khuẩn đó!"

"Thừa thái, lúc này rửa tay làm gì?" Bàng Lỗi hỏi lại, "Bùn đất tôi cũng ăn rồi, sợ gì vi khuẩn nữa chứ?"

Điều anh nói là thật, anh từng ở trong quân đội, thời điểm huấn luyện, mỗi ngày đều phải lăn lộn trong bùn đất, nào có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy. Anh muốn nhanh chóng ăn hết phần com rồi tiếp tục xem video giám sát thứ tư.

"Anh thích ăn bùn đất, được thôi, nhưng vi khuẩn thì không được." Cô nhìn khắp nơi, cuối cùng để ý tới chậu rửa mặt trên giá, "Anh đừng nhúc nhích, chờ tôi một lát." Nói xong, cô lập tức đứng dậy, tới giá đồ bưng chậu rửa mặt ra ngoài.

Bàng Lỗi vẫn luôn nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng của cô rồi nhìn lại tay mình, sau khi bọn họ kiểm tra các phòng trong khách sạn, anh cũng đã rửa tay, chẳng lẽ không tính hay sao?

Mặc dù trong đầu anh suy nghĩ như vậy nhưng cả người không hề cử động, ngồi yên chờ cô.

Chốc lát sau, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân. Anh vừa quay đầu đã thấy cô bưng chậu nước tới trước mặt anh, cúi người: "Bàng tướng quân, mời rửa tay."

Bàng Lỗi ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng rõ ràng lộ ra ý cười đùa giỡn.

Cô gái này... Cũng có một mặt đáng yêu vậy sao? Anh định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói gì, ngoan ngoãn rửa tay.

Cách xưng hô "Bàng tướng quân" này, mọi người trong đội cảnh sát đều kính trọng gọi anh, nhưng vì sao cô vừa gọi, anh lại cảm thấy cả người không được tự nhiên? Cô đang cười anh lười biếng sao? Anh cũng là vì tiết kiệm thời gian, hơn nữa với thói quen ở sạch của anh, bình thường sẽ không như vậy.

Rửa tay xong, Bàng Lỗi nhìn cô gái trước mặt, cô đã bắt đầu ăn com, dường như đã quên đoạn nhạc rửa tay vừa rồi.

Vì sao anh lại để ý như vậy?

Anh không muốn nghĩ nữa, chỉ đành vui đầu ăn com, trong đầu tiếp tục nhớ lại những hình ảnh trong video giám sát.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tư tưởng lớn gặp nhau

Vào đêm

Màn đêm buồn tẻ, không khí dường như toát ra làn hơi lạnh lạnh, mặc dù lúc này không phải mùa đông.

Xe chạy băng băng trên đường lớn trống trải.

Từ đảo Thanh An trở về, dọc đường, không khí trong xe vô cùng yên tĩnh.

Tang Cẩn thật sự cảm thấy bất an.

Cô nghĩ không ra, vì sao tất cả video giám sát của khách sạn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ trừ thời gian từ chiều 16h40 thứ tư tới 6h sáng thứ năm.

Nhân viên kỹ thuật kiểm tra và đưa ra kết luận rằng có người hack vào hệ thống, đem đoạn ghi hình lúc đó xóa hết. Mà đoạn thời gian này vừa đúng đoạn thời gian Đàm Tuyết Thiên và bạn bè dùng cơm.

Lúc nghe được tin này, cô thiếu chút nữa đã nổi giận. Vì sao nhiều chuyện như vậy lại đúng lúc bữa tối chứ?

"Ngày mai các anh nằm vùng ở đâu? Tôi muốn đi!" Tang Cẩn chịu hết nổi cái cách anh im lặng như vậy, anh ta không phải thích chọc tức người khác lắm sao? Vì sao hiện tại lại không mắng cô một trận hả?

Xe dừng trong bãi đỗ của khách sạn.

Bàng Lỗi kêu cô xuống xe trước, sau khi về phòng sẽ nói, với sự cố của video giám sát, nửa chữ cũng không hề đề cập.

Tang Cẩn không thể không phục anh, người đàn ông này quá bình tĩnh, gặp tình huống như vậy, người bình thường không phải sẽ nổi một trận lôi đình hay sao?

Hai người về phòng, bên trong đã có người ngồi đợi, nhưng chỉ có mình Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt. Hai người đang thảo luận gì đó, thấy bọn họ vào mới dừng lại.

"Sao không thấy cục trưởng?" Bàng Lỗi ngồi xuống ghế sofa kế cửa sổ, vừa hỏi vừa nhìn tài liệu trên bàn.

"Ông ấy gọi cho em, nói bên trường đại học trước mắt sẽ mất nhắm mắt mở, nhưng còn bên người nhà vẫn chưa ổn định. Triệu Ngọc Hoa tìm thấy một bức di thư trong phòng của Đàm Tuyết Thiên." Thích Nguyệt lục tìm trong bao, sau đó lấy ra một phần tư liệu đưa cho Bàng Lỗi.

Tang Cẩn đứng giữa phòng, do dự không biết có nên về phòng mình không, nhưng cuối cùng, cô vẫn quyết định ngồi cùng bọn họ.

"Cô xem thử, đây có phải nét chữ của Đàm Tuyết Thiên không?" Bàng Lỗi đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô.

Tang Cẩn lập tức đi tới nhận lấy, sau đó ngồi xuống nghiêm túc đọc:

"Ba mẹ, con xin lỗi, là con vô dụng, con khiến ba mẹ thất vọng rồi. Chị vừa giỏi lại vừa xinh, còn con thì luôn làm ba mẹ mất mặt. Con hận bản thân vì sao lại vô dụng như vậy, học tập cũng không được, làm việc cũng không xong, ngay cả điều bản thân thật sự muốn làm chính con cũng không biết. Con là phế vật, mà phế vật thì sống trên thế gian này có ý nghĩa gì?

Đừng hỏi con nguyên nhân, cũng đừng cố đi tìm chân tướng. Là con quá mệt mỏi nên mới đưa ra quyết định này, ba mẹ đừng vì con mà cảm thấy áy náy.

Đây là lựa chọn của chính con, không trách ai được.

Nếu có kiếp sau, nếu kiếp sau con có thể giống chị làm ba mẹ tự hào, con sẽ vẫn tiếp tục làm con gái của ba mẹ.

Tạm biệt, ba mẹ. Về sau hãy để chị thay con báo hiếu với hai người.

Thiên Thiên.

Cùng ngày."

Tang Cẩn còn chưa đọc xong thì nước mắt đã chảy xuống, cô có thể cảm nhận giọng nói của Đàm Tuyết Thiên ở ngay bên tai, từng câu từng chữ nói ra đều vô cùng tuyệt vọng.

"Xem ra, đây là chữ của Đàm Tuyết Thiên." Chu Tiểu Vạn đưa khăn giấy cho cô.

Tang Cẩn lúc này mới nhận ra bản thân mình thất thố, vội nói: "Xin lỗi, tôi vào toilet một lát, mọi người nói chuyện tiếp đi." Còn chưa nói xong, cô đã đứng dậy, đi vào toilet.

Chỉ còn ba người ngồi lại phòng khách, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhìn Bàng Lỗi.

Thích Nguyệt cười cười: "Sao một chút cảm giác em cũng không có vậy?"

"Vì thế mới nói cô lòng lang dạ sói." Chu Tiểu Vạn nói xong, cả người đứng dậy vọt qua bên cạnh.

Thích Nguyệt đuổi tay muốn đánh người, nhưng sau đó lập tức thu về: "Bây giờ là thời gian làm việc, phiền cậu nghiêm chỉnh một chút."

Bàng Lỗi cầm di thư của Đàm Tuyết Thiên đọc lại mấy lần, hiện tại có thể xác định nội dung bức di thư này không có dấu hiệu giả tạo, chỉ là vì sao nạn

nhân lại lặp lại hai câu "Đừng hỏi nguyên nhân, cũng đừng có ý tìm hiểu chân tướng..." Cô ấy rút cuộc đang che giấu cái gì?

Tang Cẩn đi ra, lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của anh: "Đúng là chữ của cô ấy, ngay cả cách nói chuyện cũng giống hệt." Cô lại ngồi xuống, cảm xúc lúc này cũng đã trở về bình thường.

"Nói như vậy, đây chính là tuyệt bút trước khi Đàm Tuyết Thiên lâm chung. Triệu Ngọc Hoa đưa cho chúng ta thứ này, rõ ràng là muốn chứng minh cái chết của Đàm Tuyết Thiên là tự sát. Đã như thế, chúng ta còn ở đây tiếp tục bận rộn nữa sao?" Thích Nguyệt có chút nhụt chí, buông bỏ tài liệu trong tay, dựa vào phía sau.

"Những chuyện vô nghĩa không cần nói lại. Tiểu Vạn, cậu cứ theo tư liệu hiện có tổng kết lại một lần." Nói xong, Bàn Lỗi vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm đi thư, đôi mắt nhú chặt.

Chu Tiểu Vạn đem tình hình của ký túc xá và đảo Thanh An, kết quả khám nghiệm tử thi mới nhất nói lại, đồng thời tổng kết những mối quan hệ xung quanh nạn nhân, đặc biệt là bằng chứng ngoại phạm của ba người bạn cùng phòng của Đàm Tuyết Thiên.

Tang Cẩn nghiêm túc nghe Chu Tiểu Vạn báo cáo, hầu hết tin tức cô đều nắm qua. Cô vừa nghe, vừa cầm cây bút vẽ vẽ. Chu Tiểu Vạn nói xong, cô cũng ngừng bút, tờ giấy trong tay đột nhiên bị ai đó giật lấy.

"Cô Tang, cô còn vẽ tranh sao? Cô vẽ gì thế?" Chu Tiểu Vạn tò mò cầm bức tranh của cô, bắt đầu đọc: "Nam, 20-40 tuổi, thích nhiếp ảnh, công việc có thể liên quan tới nhiếp ảnh, thời gian làm việc tự do. Cao từ 1m8 trở lên, có khuynh hướng chinh phục và khống chế tình dục mạnh mẽ, có sở thích biến thái, thích ngược đãi phụ nữ... Thuận tay trái, IQ cao, bình tĩnh, thuộc kẻ giết người có tổ chức, đặc biệt quan tâm tới xu hướng và quá trình điều tra của cảnh sát. Đây không phải lần đầu phạm tội, cũng không phải lần cuối..."

Giọng Chu Tiểu Vạn mỗi lúc một nhỏ, nói xong, cậu nhìn Tang Cẩn, lộ rõ kinh ngạc: "Cô Tang, cô là tiểu thuyết gia tội phạm hay giáo viên tâm lý học tội phạm vậy?"

Cậu bỗng nhớ tới gì đó, duỗi tay lấy một phần tài liệu khác, đối chiếu với thứ trong tay: "Thật thần kỳ, những gì cô viết giống hệt kết luận đưa ra ban đầu của chúng tôi. Chỉ là, chúng tôi dùng từ khá trực tiếp, còn từ ngữ của cô khá uyển chuyển."

"Thật sao? Đưa tôi xem." Thích Nguyệt lập tức chạy tới, cùng Chu Tiểu Vạn đối chiếu hai bản kết luận.

Tang Cẩn nhìn Bàn Lỗi, lúc này anh cũng đang đưa mắt nhìn cô. Hai người không nói gì, chỉ dùng ánh mắt giao tiếp một lát, sau đó ai về việc nấy.

"Cô Tang, cô làm giảng viên quả thật là quá lãng phí, về đội cảnh sát đi, dưới sự dẫn dắt của chúng tôi, đào kiếm hợp bích, sau này chúng ta đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!" Chu Tiểu Vạn hưng phấn nói.

Thích Nguyệt lại hình như có chút không vui, âm thầm ngồi xuống: "Việc này ai nói chẳng được? Quan trọng là phải bắt hung thủ về chịu tội đã! Boss, ngày mai sắp xếp thế nào?"

Cô báo cáo lại tin tức xác minh lời khai của Vu Hân và Tất Minh buổi chiều: "Buổi tối cha mẹ Vu Hân chơi mạt chược với hàng xóm, chị họ ngủ lại nhà bọn họ, cho nên không thể coi đây là bằng chứng cả tội thứ tư cô ấy ở trong nhà. Tất Minh xác thật có tới thư viện, nhưng cô ấy và thủ thư không thân, cho nên không có ấn tượng, thủ thư cũng không biết có phải cả tội cô ấy đều ở thư viện hay không."

Bàn Lỗi nghe xong, lập tức lên tiếng: "Tạm thời bỏ qua Vu Hân, cô tiếp tục đặt nghi vấn cho Tất Minh, đem toàn bộ chứng cứ chúng ta có được nói cho cô ấy, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất ép cô ấy nói ra rốt cuộc vào tội thứ tư lúc trở về ký túc xá, cô ấy đã thấy cái gì. Tiểu Vạn, cậu mang theo một đội đi theo Tiêu Vũ San, trước mắt đừng rút dây động rừng, người này là người thâm trầm nhất."

Tang Cẩn nghe câu cuối của anh, không khỏi sùng sốt, sống lưng lập tức ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn anh. Trọng điểm của anh hôm nay không phải Vu Hân và Tất Minh sao? Tại sao hiện tại lại nói Tiêu Vũ San là người che giấu sâu nhất?

Cô cẩn thận nhớ lại tình hình nói chuyện với Tiêu Vũ San, vì sao cô lại không cảm thấy có gì khác thường?

Tang Cẩn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, buộc miệng hỏi: "Vì sao tạm bỏ qua Vu Hân?"

"Chính cô ấy sẽ chủ động tới nói với chúng ta." Bàn Lỗi trả lời băng quơ, sau đó nhìn Thích Nguyệt, "Tối nay cô ở lại khách sạn."

"Tại sao chứ? Em không ở đây đâu. Boss, mẹ em mấy hôm nay bị bệnh, em phải trở về chăm sóc bà ấy." Thích Nguyệt lập tức phản bác.

Chu Tiểu Vạn không đợi Bàn Lỗi lên tiếng hỏi, nhanh chóng từ chối: "Boss, cô Tang là người quan trọng như vậy, em bảo vệ không được đâu. Anh thấy rồi đấy, lần đó dưới câu nếu không phải anh tới kịp, em đã chết thảng thốt..." Thấy ánh mắt Bàn Lỗi đột nhiên sắc bén, cậu ta lập tức cầm miệng.

"Mọi người đều về đi, ngày mai tôi có thể trở về chung cư, đêm nay hẳn sẽ không sao." Tang Cẩn cảm thấy thật không thoải mái, từ khi nào cô lại biến thành đối tượng quan trọng cần được bảo vệ như vậy?

"Đừng đừng, cô Tang, tôi xem chút quên nói với cô, cục trưởng không biết từ đâu nghe được tin tức trong trường, chung cư giáo viên đột nhiên bốc cháy, tuy rằng lửa đã được dập tắt, thương vong không có nhưng nó vẫn khiến nhiều người hoảng sợ. Cô có biết mỗi lửa đến từ đâu không? Chính là căn phòng cô đang ở đó. Tôi không lừa cô, có ảnh chụp làm chứng đây." Chu Tiểu Vạn vừa nói vừa lấy điện thoại đưa cho cô xem.

Trên màn hình di động là hình ảnh chung cư cô đang ở bị thiếu một mảng, bên trong tối om.

Tang Cẩn nhìn ảnh chụp, sống lưng không khỏi nổi lên con ớn lạnh, lạnh tới tận cốt tủy.

"Được rồi, hai người về trước nghỉ ngơi lấy tinh thần đi, ngày mai là ngày quan trọng, không phá được án thì đừng hòng ngủ."

Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt lập tức đồng ý, sau đó cùng nhau rời đi.

Bàng Lỗi đứng dậy, vừa muốn rời đi thì bị Tang Cẩn gọi lại: "Chờ một chút."

Anh không biết cô muốn làm gì, ánh mắt dõi theo bóng lưng cô về phòng, sau đó nhanh chóng trở ra, trong tay cầm theo một cái rương nhỏ, ngồi xuống cạnh anh.

Cô mở rương ra, lấy một cái bọc nhỏ từ bên trong, xé một đường.

"Đây là cái gì?" Bàng Lỗi ngửi thấy mùi thuốc, không khỏi nhíu mày, anh ghét nhất là cái mùi hương này.

Cô không trả lời, trực tiếp cầm băng keo cá nhân trong tay dán lên hàm dưới của anh.

"Ngày mai, trạm đầu tiên, anh không cần gấp gáp như vậy, tôi dùng 7 phút để kéo va li xuống lầu, anh so đo với tôi làm gì?"

Buổi tối ăn cơm ở khách sạn trên đảo Thanh An, cô phát hiện hàm dưới của anh có một vết xước nhỏ. Vết thương nằm bên trái, cho nên lúc cô ngồi trong xe mới không nhìn thấy. Cô vừa nhìn liền biết, chắc chắn là do lúc sáng anh ta bị dao cạo râu cắt qua.

Bàng Lỗi vẫn không nói chuyện, anh chỉ yên lặng cảm nhận đôi tay ấm áp áp vào mặt anh, ngón tay mảnh khảnh lướt nhẹ qua miệng vết thương, tuy rằng cách miếng băng dán nhỏ nhỏ, không hề trực tiếp đụng chạm nhưng anh vẫn nhận ra xúc cảm lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền tới.

Loại mát lạnh này khiến trái tim anh cảm thấy sáng khoái, cả người không khỏi căng chặt, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ai đã tới?

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, rất nhẹ nhưng lại thấm vào tâm can.

Tang Cẩn nghiêng đầu, cẩn thận nhìn miếng băng keo dán dưới hàm anh, chắc chắn không có vấn đề, cô mới ngồi thẳng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Nhưng điều khiến cô không ngờ chính là, mặt anh đang đỏ bừng.

Lúc này cô mới phát hiện, vừa rồi hành động trực tiếp của mình hình như không được thích hợp.

Nhưng vấn đề là, dán cũng đã dán rồi, bây giờ cô còn biện pháp khác sao?

"Chuyện video giám sát ở khách sạn, cô đừng nghĩ nhiều, việc này là kết quả tôi muốn." Bàng Lỗi kéo vụ án về, biểu tình trên mặt cũng khôi phục bình thường, giọng nói vẫn lạnh lạnh, nhưng ả ả một chút dịu dàng ôn nhu.

"Ý anh là, anh hy vọng có người tới phá video sao? Anh đang dẫn hung thủ tới cắn câu hả? Nhưng nếu như thế, chúng ta không thể nhìn thấy gì hết." Tang Cẩn tiếp tục bị suy nghĩ khác thường của anh làm cho khó hiểu.

Nói như vậy, lúc ở khách sạn, cô nôn nóng, hối hận, tự trách, tất cả chỉ là phối hợp diễn xuất với anh hay sao? Nếu hung thủ biết bọn họ không thấy được gì chắc chắn sẽ buông lỏng cảnh giác, như vậy với họ mà nói cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

"Hy vọng thì không phải, chẳng qua là tương kế tựu kế thôi. Trước khi xem băng ghi hình, tôi đã sao chép tất cả. Cho dù bị người ta hack hệ thống, đối với chúng ta mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại còn có lợi. Điều đó chứng minh đoạn thời gian này chính là thời gian gây án. Chúng ta có thể thu hẹp thời gian nghi ngờ, là từ 16h40 chiều thứ tư tới khoảng 5-6h sáng thứ năm. Từ đảo Thanh An về trường đại học, lái xe phải mất ít nhất 2 tiếng đồng hồ, sau đó còn đưa thi thể vào ký túc xá, bố trí hiện trường, ít nhất phải mất thêm 2 tiếng. Như vậy, thời gian từ vong nằm trong khoảng 16h40 chiều thứ tư tới 2h sáng thứ năm."

Nói xong, Bàng Lỗi lấy ra một cái USB, đứng dậy tới bàn làm việc, cắm vào laptop, trên màn hình lập tức xuất hiện video của khách sạn.

Tang Cẩn cũng đứng dậy đi theo, chăm chăm nhìn màn hình máy tính. Rất nhanh màn hình đã hiện lên video giám sát, có lẽ là vừa lúc Đàm Tuyết Thiên và ba người bạn cùng phòng vào khách sạn. Video phát tới thời điểm 22h, màn hình xuất hiện một bóng lưng của người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng nhưng anh ta quay lưng về camera cho nên không nhìn thấy mặt.

Bóng người quẹo phải đi vào hành lang, gõ cửa căn phòng đầu tiên bên phải. Tang Cẩn nhớ rõ, đó là phòng 1004, là nơi Đàm Tuyết Thiên từng ở. Người đàn ông áo trắng nhanh chóng vào trong. Phòng 1003 đối diện hình như cũng lúc mở ra, một người từ trong ra ngoài.

"Vu Hân!"

"Vu Hân!"

Hai người nhìn màn hình, cơ hồ trăm miệng một lời nói ra cùng một cái tên.

"Nói như vậy, tối thứ tư trên đảo Thanh An, có lẽ cô ấy đã thấy người đàn ông kia, nhưng hôm nay lúc lấy bằng chứng, cô ấy không nói."

"Rất nhanh thôi cô ấy sẽ tự tới nói thôi." Bàn Lỗi khẳng định chắc nịch.

Tang Cẩn không khỏi kinh ngạc, nhưng cô không hỏi, tiếp tục xem video giám sát. Vu Hân nhanh chóng rời đi, sau đó vài phút, bóng lưng màu trắng cũng ra khỏi phòng. Hân ta hình như biết có camera nên cúi đầu, dùng hai tay che đầu, cho nên từ video không thể nhìn thấy khuôn mặt anh ta.

Xem xong, Bàn Lỗi gấp laptop lại, đứng dậy đi tới bảng trắng, trong khu vực tọa độ tương ứng vẽ thêm hai vòng tròn, một lớn một nhỏ. Bên trong vòng lớn viết: Thời điểm gây án: Thứ tư 16h-22h, vòng nhỏ viết: Vu Hân thấy bóng lưng màu trắng.

Tang Cẩn không hỏi cũng biết, trên video, thời điểm 22h, Vu Hân và bóng lưng màu trắng cùng lúc xuất hiện, Đàm Tuyết Thiên chắc chắn đang ở một mình trong phòng. Điều này chứng minh cô ấy bị hại, hơn nữa tử thi cũng bị dời đi.

Trong lòng có chút khó chịu, cô cầm tờ giấy mình vừa mới vẽ, viết thêm hai điều: Hung thủ hoặc đồng phạm sẽ lái xe, hơn nữa là xe riêng.

"Nói tôi biết, tại sao cô có thể đưa ra những kết luận này?" Bàn Lỗi trở về ghé sô pha, nghiêm túc nhìn tờ giấy của cô, hỏi.

Tang Cẩn không hề ngần ngại, trái lại đưa ra yêu cầu: "Vậy anh nói xem, vì sao anh lại cảm thấy Tiêu Vũ San là người che giấu sâu nhất? Người có vấn đề không phải Vu Hân và Tất Minh sao? Hiện tại Vu Hân và người mặc áo trắng này hẳn là có hiềm nghi nhất."

Nghi vấn này đã có từ lúc cô ở trên xe gọi điện cho Thích Nguyệt và Chu Tiểu Vạn, cô vẫn luôn muốn hỏi anh, nhưng không có cơ hội.

"Vu Hân và Tất Minh, hai người bọn họ đều có mâu thuẫn với Đàm Tuyết Thiên, động cơ gây án khá rõ. Nhưng quan hệ giữa Tiêu Vũ San và Đàm Tuyết Thiên lại vô cùng tốt, hôm đó lúc ăn cơm, Đàm Tuyết Thiên còn kể với tôi Tiêu Vũ San quan tâm cô ấy thế nào, an ủi cô ấy thế nào."

"Cô thử nhớ lại chi tiết nói chuyện với ba người bọn họ hôm nay, có gì không giống?" Bàn Lỗi cầm cuốn sổ ghi chép của cô mở ra, trả lời, "Phong cách nói chuyện của Vu Hân là đánh đá nhưng trực tiếp, cho nên vừa mở miệng liền mắng Đàm Tuyết Thiên. Tất Minh là người có ý thức tự bảo vệ bản thân, cách nói chuyện vô cùng cẩn thận. Hai người bọn họ chắc chắn đều đang có điều che giấu, nhưng những gì bọn họ nói ra, ngoại trừ thời gian hàm hồ thì những thứ khác đều rất bình thường."

"Không sai, việc này tôi đã nghĩ tới. Nhưng Tiêu Vũ San có vấn đề gì sao? Đàm Tuyết Thiên chết, Triệu Ngọc Hoa là mẹ cô ấy lại không rơi một giọt nước mắt, còn Tiêu Vũ San thì khóc lóc sụt sùi." "

Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại từng chi tiết đều cảm thấy Tiêu Vũ San rất bình thường.

Bàn Lỗi đưa cuốn sổ ghi chép cho cô, ý bảo cô đọc lại, một mặt giải thích: "Tiêu Vũ San không ngừng nói chuyện, rõ ràng là muốn làm lệch phương hướng điều tra của cảnh sát. Ngay từ đầu cô ta nhắc tới mâu thuẫn của mẹ con Đàm Tuyết Thiên, rõ ràng là muốn đem nguyên nhân đẩy lên người Triệu Ngọc Hoa, đây là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, cô ta nhắc tới mâu thuẫn giữa nạn nhân với Vu Hân và Tất Minh, ý định đem nghi ngờ đẩy lên hai người bạn cùng phòng. Điểm thứ ba, cô ta nhắc tới một người xa lạ, giả họa cho tên sát thủ liên hoàn hoa dâm bụt. Cô ta nói ra quá nhiều tin tức, lời nói vô cùng cẩn thận, tất cả dường như để cô ta loại bỏ nghi vấn của mình. Đây không phải là phản ứng của một người thật sự bị thương khi bạn mình chết."

Tang Cẩn nghe anh phân tích, trong đầu mơ hồ cảm nhận ra. Vì sao cô lại xem nhẹ những chi tiết này như vậy?

"Cô nhớ lại phản ứng lúc sau của cô ta xem, Lý Nguyên Lăng kêu cô ta đi đón khách, câu đầu tiên cô ta nói lại không phải hỏi khách hàng cần giúp đỡ gì mà trực tiếp đưa ra ba lựa chọn. Đây không phải cách nói chuyện với một người xa lạ. Lúc bị Lý Nguyên Lăng nhận ra, vì che giấu, cô ta lập tức chủ động nhào vào lồng ngực, làm trò hôn môi với bạn trai trước mặt mọi người, đây kỳ thật là đuôi khéo chúng ta. Bởi vì cô ta biết cô nhìn không ra."

"..." Cô nhìn không ra, chẳng lẽ anh nhìn ra? Không phải lúc đó anh cũng giống cô cùng nhau ra về sao?

Tang Cẩn muốn phản bác, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Cô bỗng nhiên ý thức được, bản thân bắt gặp giống như bị khống chế bởi chính suy nghĩ của chính cô. Bởi vì lúc trước, Đàm Tuyết Thiên từng kể quan hệ giữa cô ấy và Tiêu Vũ San tốt thế nào, cho nên trong tiềm thức, cô đã trực tiếp loại Tiêu Vũ San ra khỏi danh sách nghi ngờ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Vu Hân và Tất Minh chỉ có vài điều giấu giếm, có lẽ là vì sợ gây họa hại thân, đây là điều thường tình, nhưng Tiêu Vũ San lại quá nhiều quá trình điều tra, cố tình diễn kịch, đó là vấn đề của phạm tội.

Khó trách anh ta lại kêu Chu Tiểu Vạn đi theo Tiêu Vũ San. Giờ khắc này, cô không thể không bội phục khả năng quan sát cùng phán đoán của người

đàn ông bên cạnh.

"Tiếp tục xem cái này." Bàng Lỗi đẩy một chồng tư liệu qua, bên trên có hình ảnh, cũng có văn tự, tất cả đều là do bạn bè của Đàm Tuyết Thiên chụp lại trên WeChat (1).

(1) Wechat (hay còn có tên gọi Weixin tại Trung Quốc) là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên smartphone... và hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội. Đây là một ứng dụng của Tencent, một trong những hãng phần mềm lớn nhất tại Trung Quốc.

Tang Cần cảm lấy, đọc kỹ. Những tài liệu này cô từng xem qua nhưng bây giờ đọc lại, cô đột nhiên phát hiện một vài chi tiết khá nhỏ.

Bạn bè trên Wechat của Đàm Tuyết Thiên rất nhiều, cô ấy cũng thường xuyên cập nhật bài viết của mình, bao gồm cả ngày thứ ba đó, hai người tới quán cay Tứ Xuyên, mấy đĩa đồ ăn cũng được cô ấy chụp lại, caption bên trên là: Cùng cô giáo xinh đẹp từ Đức về nước ăn cơm, vô cùng vui vẻ, thì ra thế giới này vẫn có nhiều điều tốt đẹp như vậy.

Bài viết được rất nhiều người like, bao gồm Tất Minh, có điều chỉ có hai bình luận.

Một cái là của Vu Hân: Cậu đó, buổi sáng còn khóc lên khóc xuống, buổi chiều thì vui vui vẻ vẻ, cậu lại đang điên khùng gì vậy? Có thể bớt điên được không? Lễ tốt nghiệp trên đảo Thanh An ngày mai, cậu phải giải thích rõ với tớ, đến trễ một phút thì phạt một giờ!

Bình luận còn lại là của Tiêu Vũ San: Wow wow, bảo bảo, mình vẫn luôn yêu cậu.

Tang Cần đọc nhanh một lượt, đa số bài viết của Đàm Tuyết Thiên đều như vậy, người like rất nhiều nhưng bình luận hình như chỉ có hai người bọn họ. Bình luận của Vu Hân tuy hơi độc miệng nhưng đều có nội dung bên trong. Còn Tiêu Vũ San, tất cả nội dung gần như trống rỗng.

"Như vậy xem ra, người thật sự quan tâm Đàm Tuyết Thiên là Vu Hân. Vì thế anh mới nói, cô ấy sẽ chủ động tới tìm chúng ta, đem những chuyện mình biết trên đảo Thanh An kể lại, đúng không?" Tang Cần đặt tài liệu xuống bàn, nhìn anh.

"Cô ấy có tới hay không, ngày mai cô sẽ biết. Bây giờ có phải tới lượt cô giải thích cho tôi nghe rồi không?" Bàng Lỗi dựa lưng vào ghế sofa, dáng ngồi tùy ý, chờ cô giải thích bức vẽ "xấu xí" của mình.

Tang Cần cũng không ngại ngừng, trực tiếp nói ra suy nghĩ của bản thân: "Sáng thứ năm, sau khi tôi nói chuyện điện thoại với Triệu Ngọc Hoa thì lập tức chạy tới ký túc xá của Đàm Tuyết Thiên. Sau khi nhìn thấy vết thương trên người cô ấy, tôi đã xác định, nạn nhân nhất định phải trải qua một trận vật lộn mới chết. Rất có khả năng hung thủ đưa ra yêu cầu quá đáng, cô ấy không đồng ý nên phản kháng, chọc giận hắn ta, cho nên hắn ta bắt đầu dùng thủ đoạn để áp chế."

Nói tới đây, dạ dày Tang Cần liền có chút khó chịu, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh thi thể của Đàm Tuyết Thiên.

Cô đột nhiên bội phục cảnh sát và những người làm ngành pháp y, trái tim bọn họ phải cứng cỏi lắm mới có thể chấp nhận những thứ đáng sợ như vậy.

Thấy cô im lặng, Bàng Lỗi liền rót nước đưa cho cô: "Không thoải mái thì không cần giải thích..."

"Tôi có thể." Tang Cần cắt ngang lời anh, nhận lấy ly nước, uống một hơi, điều chỉnh cảm xúc của mình.

Bàng Lỗi lần nữa ngồi xuống sofa, nhìn cô, chờ cô giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Phân tích chuyên sâu

Càng lúc càng về đêm, hôm nay trời không trăng, gió lớn đột nhiên nổi lên, xuyên qua cửa sổ thổi vào phòng.

Tang Cần cảm thấy cơn gió thổi tới nay như từ một nơi xa xôi thổi tới, lạnh lẽo như băng đá ngàn năm. Cô có thể nghe được trang giấy bị gió thổi tới phát ra tiếng kêu xào xạc, nhưng đầu óc lại ảm ảm một tia kinh sợ.

Cô quay đầu nhìn Bàng Lỗi, phát hiện anh cũng đang nhìn cô, hình như đang chờ cô giải thích. Cô chỉ có thể căng da đầu, tiếp tục đề tài vừa nãy.

"Trong báo cáo giám định pháp y mới nhất có nhắc tới vết thương bị ăn mòn trên cổ tay của Đàm Tuyết Thiên, ngoài ra hai vai, phần lưng, mông, gót chân đều có những vết thương nghiêm trọng..." Tang Cần đột nhiên nhỏ giọng, "Điều đó chứng minh, Đàm Tuyết Thiên từng bị đè vào vách tường và chịu ngược đãi nghiêm trọng, đó là nguyên nhân khiến những bộ phận này bị thương."

Bàng Lỗi nghe giọng nói càng lúc càng nhỏ liền ngừng đầu nhìn cô, khuôn mặt vừa rồi còn tái nhợt nay đã bừng đỏ. Rất nhanh anh liền hiểu vì sao cô đó

mặt như vậy, kết quả, không biết có phải căn bệnh lây truyền hay không, anh cũng đỏ mặt.

May là, cô nhanh chóng tiếp tục: "Hôm thứ tư, nhiệt độ không khí tương đối cao, để làm thi thể không thay đổi, hung thủ đã dùng băng đá để hạ nhiệt độ, sau đó dùng thêm NaOH hút nước, đồng thời để nó ăn mòn vết thương bên ngoài thi thể. Hung thủ biết những vết thương này sẽ dễ để sự thật Đàm Tuyết Thiên bị bạo hành cùng thân phận của hắn bại lộ, cho nên mới sử dụng NaOH có tính ăn mòn cực cao trên người cô ấy. Điểm này, trùng hợp khiến chúng ta đặt nghi vấn vì sao hung thủ không dùng bột biển hay chần bông hút nước, cũng như anh nói, thứ hung thủ quan tâm không phải hút nước mà là che dấu thương tích trên người nạn nhân."

Tang Cần vừa lật xem tài liệu trong tay vừa giải thích.

"Người đam mê nhiếp ảnh chắc chắn sẽ biết, chất lỏng dùng để rửa ảnh có thành phần NaOH, nó có thể hút nước, nhưng đồng thời sẽ phóng ra nhiệt lượng, điều này có thể giải thích vì sao thời gian tử vong đã quá 24h nhưng thi thể vẫn còn độ ẩm. Theo đó có thể suy đoán, hung thủ thích nhiếp ảnh, hoặc là làm việc liên quan tới nó." Thời học đại học cô từng tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh, cho nên về những thứ này cũng có hiểu biết chút ít.

"Đây chỉ là một khả năng, còn rất nhiều trường hợp khác. Người có chuyên môn về hóa học cũng hiểu biết về mấy thứ này." Bàn Lỗi cắt ngang lời cô.

"Tôi biết, người làm giấy hay trong lâm nghiệp đều biết tác dụng của xút, cũng chính là NaOH. Tôi đã kiểm tra bản đồ, đảo Thanh An có một khu công nghiệp mới, trong đó có một xưởng làm giấy và một xưởng dệt, cách khách sạn trên đảo khoảng 1 tiếng lái xe. Nhưng suy đoán của tôi càng nghiêng về việc hung thủ là nhiếp ảnh gia hơn. Đừng quên bọn họ vừa dự lễ tốt nghiệp, những người tham gia đều là nam nữ trẻ tuổi, chắc chắn sẽ muốn chụp hình để làm kỷ niệm. Trong lớp bọn họ không có người biết chụp, mà hung thủ rất có khả năng là người hiểu biết về nhiếp ảnh quen biết với sinh viên nào đó. Nếu là công nhân của xưởng, thời gian làm việc sẽ không tự do, không thể dễ dàng ra vào khách sạn cao cấp, cũng không thể trong thời gian ngắn biết Đàm Tuyết Thiên là sinh viên đại học Thanh An, di chuyển thi thể về ký túc xá, làm giả hiện trường tự sát như vậy."

Bàn Lỗi không phản bác cô, ý bảo cô tiếp tục.

Cô lại tiếp tục giải thích. Suy đoán hung thủ thuận tay trái là từ lúc cô nhìn thấy móc sắt trên đỉnh dây thừng mà ra. Dựa theo thói quen của người bình thường, nếu dùng tay phải, dây thừng cột móc sắt phải theo chiều kim đồng hồ, nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại. Hung thủ cao hơn 1m8 là từ lúc Bàn Lỗi đứng lên ghế mà suy đoán ra.

"Từ cách hung thủ xử lý thi thể, di dời hiện trường phạm tội, bố trí hiện trường thứ hai, mỗi phân đoạn đều suy xét toàn diện, đa số chi tiết hẳn đều chú ý. Điều này chứng minh IQ hung thủ khá cao, con người bình tĩnh, tâm tư kín đáo, thành tích học tập cũng không tệ. Hắn thuộc một tổ chức tội phạm, hơn nữa đã có kinh nghiệm, cho nên có thể xác định đây không phải lần đầu gây án."

Tang Cần trả tài liệu xuống bàn, tiếp tục giải thích: "Hắn là người hay đọc tin tức, vì thế ngay từ đầu đã cho rằng cái chết của Đàm Tuyết Thiên được xử lý theo mấy vụ án gần đây nên không xóa video khách sạn. Sau này có người mật báo, hẳn biết cảnh sát đã bắt đầu tham gia điều tra nên gấp gấp hack vào hệ thống khách sạn. Gần đây không phải có mấy vụ nữ sinh mất tích sao? Có lẽ cũng có liên quan tới hắn. Nếu không nhanh chóng bắt được, hung thủ sẽ tiếp tục gây án."

Tang Cần nói hết một hơi, tuy rằng ở giữa bị anh cắt ngang một lần, nhưng cuối cùng vẫn biểu đạt hoàn chỉnh suy nghĩ của mình. Cô quay đầu nhìn anh, muốn nghe ý kiến.

Kết quả, đôi mắt anh nhìn vào hư không như đang suy nghĩ gì đó, nửa ngày vẫn chưa nói chuyện.

"Có vấn đề gì sao?" Tang Cần nhìn không được mà hỏi.

"Không có gì, lời cô nói có thể dùng tham khảo. Bây giờ khuya rồi, cô đi ngủ trước đi." Bàn Lỗi trực tiếp kết thúc chủ đề, tùy tiện cầm lấy tài liệu cô vừa đặt xuống bàn, vừa lật xem vừa về bàn làm việc, tiếp tục nghiên cứu vụ án.

Tang Cần mong chờ anh khen mình mấy câu, nhưng kết quả lại hụt hẫng như vậy, trong lòng có chút không thoải mái.

Chỉ là, suy nghĩ lại, cô cảm thấy những suy đoán này có rất nhiều điều cần phải kiểm chứng. Chuyên ngành của cô rốt cuộc cũng không phải nghiên cứu tâm lý tội phạm, cô chỉ là từng học một khóa tâm lý học, cũng học qua tâm lý học tội phạm, hơn nữa còn mê đọc tiểu thuyết trinh thám mà thôi. Nhưng như thế khẳng định không thể đánh đồng với người chuyên nghiệp, hiện tại anh có thể cho cô một cơ hội luyện tập đã là tốt lắm rồi.

Nghĩ như vậy, tâm tình khó chịu cũng dần khai thông.

Tang Cần đứng dậy chuẩn bị về phòng, trong đầu đột nhiên nghĩ tới mấy chuyện: "Tôi còn hai nghi vấn, trong báo cáo kiểm tra tử thi có viết, Đàm Tuyết Thiên bị siết cổ, không thể hít thở mà chết. Nếu cô ấy chết đứng, hung thủ hẳn là dùng tay trực tiếp bóp cổ nạn nhân, nhưng trên cổ cô ấy không có dấu tay, trên đó lại không giống bị NaOH ăn mòn mà có dấu vết giống dây thừng siết chặt. Vết thương trên vai là như thế nào?"

Bàn Lỗi vừa đọc tài liệu trong tay vừa giải thích: "Đàm Tuyết Thiên không phải chết đứng. Cô ấy phản kháng rất mạnh, nếu chết đứng thì trên mặt hoặc trên người hung thủ sẽ để lại vết thương, rất dễ bại lộ. Điểm này, hung thủ chắc chắn đã suy nghĩ tới. Cho nên, cô ấy chết khi nằm ngửa, hung thủ dùng vật mềm nhẹ nào đó siết cổ nạn nhân, hai chân đạp lên vai khiến cô ấy thiếu không khí mà chết. Vết thương trên vai Đàm Tuyết Thiên nặng bao nhiêu chứng tỏ cô ấy phản kháng kịch liệt bấy nhiêu, bởi vì cô ấy càng phản kháng, hung thủ dùng lực phải càng nhiều."

"..." Tang Cần đột nhiên cảm thấy khó chịu, dường như có thể cảm thấy cổ mình bị ai bóp lấy.

Vì sao lại có người độc ác như vậy? Người này nhất định đã chịu thương tổn từ phụ nữ nên mới đau khổ, thống hận phụ nữ đến nỗi tâm lý biến thái như

thế!

Tang Cẩn nhìn tờ giấy mình vừa vẽ, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, chờ anh tiếp tục.

"Cổ nạn nhân vẫn hoàn chỉnh, bởi vì hung thủ cố ý giữ lại để chúng ta thấy rõ dấu vết. Pháp y đã cẩn thận kiểm tra, trên cổ cô ấy thật ra có 2 vết ngón, nguyên nhân thật sự làm Đàm Tuyết Thiên mất mạng chính là vật mềm nhẹ như tôi vừa nói, do đó nhìn vào dường như không thể nhận ra. Cho nên, hung thủ mới nghĩ tới việc dùng dây thừng để làm giả hiện trường tự sát."

"Đều là tác thờ mà chết, quả nhiên là thiên y vô phúc. Người này, thật đáng sợ." Tang Cẩn trầm cảm thán.

Bàng Lỗi buông tập tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, sắc mặt có chút tái nhợt. Cô gái này mặc dù có thể miêu tả chi tiết thi thể nhưng anh chắc chắn, lá gan của cô không hề giống với biểu hiện bên ngoài. Nếu ngay từ đầu cô đọc hết báo cáo xét nghiệm tử thi, nhất định sẽ biết, người chết không phải ở tư thế đứng thẳng, mà là nằm ngửa, trên cổ có 2 vết ngón, không phải 1.

Anh lại giục cô mau đi ngủ, nếu còn tiếp tục thảo luận, anh sợ tối nay cô sẽ gặp ác mộng.

Tang Cẩn vốn còn một nghi ngờ, mặc dù Đàm Tuyết Thiên phải chịu ngược đãi trước khi chết nhưng trong người lại không có tinh dịch của đàn ông, pháp y chỉ phát hiện trên cổ tay áo có dính chút tinh dịch. Cô định trực tiếp hỏi anh, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên. Nếu Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt ở đây, có lẽ cô sẽ hỏi thẳng, nhưng hiện tại chỉ còn hai người bọn họ.

Vấn đề này, cô quyết định ngày mai sẽ hỏi, cho nên lập tức đứng dậy về phòng.

Cô vừa rời đi, người đàn ông ngồi trước bàn làm việc liền ngẩng đầu, cả người dựa vào lưng ghế, ánh mắt xuất thần nhìn cửa phòng đóng chặt.

Bàng Lỗi sững sờ một lát, sau đó nhanh chóng cầm lấy di động, gọi một cuộc, hai mắt nhắm chặt, một tay xoa xoa ấn đường.

Di động vừa kết nối, anh trực tiếp ra lệnh: "Tiểu Vạn, ngoại trừ đi theo Tiêu Vũ San, cậu phải người tới hai nhà máy trên đảo Thanh An lấy bằng chứng từ thứ tư lúc 16h30 tới rạng sáng 2h thứ năm, hỏi xem có ai thích nhiếp ảnh hay không. Ngoài ra, cậu nói với Thích Nguyệt, kêu cô ấy kiểm tra lại quan hệ xã hội của Đàm Tuyết Thiên, tìm xem trong số bạn bè có ai thích thích nhiếp ảnh hoặc làm việc tương tự hay không. Nam, từ 20-40 tuổi, cao từ 1m8 trở lên, thuận tay trái..."

Anh còn chưa nói xong, Chu Tiểu Vạn ở đầu bên kia đã cắt ngang: "Boss, những việc này em sẽ ghi nhớ. Trong kết luận của anh không chỉ sở thích nhiếp ảnh và chiều cao của hung thủ, những việc khác... Anh và cô Tang thật ăn ý đó nha!"

"Bớt nói nhảm, ngày mai nhớ tới tìm Trình Dung lấy... Kết quả, sau đó tới cơ sở dữ liệu kiểm tra xem có phù hợp hay không."

Chu Tiểu Vạn nhảy bén phát hiện ra điều bất thường khiến anh dừng lại: "Boss, tìm cô Trình để lấy kết quả gì ạ?" Cậu cố ý nhấn mạnh "kết quả gì", sau đó tự mình trả lời, "Còn không phải tinh dịch đàn ông trên cổ tay áo của Đàm Tuyết Thiên sao? Đúng rồi, Boss, em có một thắc mắc, nếu là cưỡng bức, tinh dịch của hung thủ nhất định phải để lại cơ quan sinh dục của nạn nhân, nhưng vì sao vị trí lại là cổ tay áo chứ, chẳng lẽ hẳn ta thích dùng tay sao?"

"..." Bàng Lỗi bị Chu Tiểu Vạn làm cho nghẹn lời, khuôn mặt tuần tú trắng nõn nay bắt gặp đỏ hồng, "Ngày mai có kết quả bên Trình Dung, cậu tự nhiên sẽ biết chân tướng."

Chu Tiểu Vạn đương nhiên có thể tưởng tượng ra phản ứng của anh lúc này là gì, nhin không được bật cười hỏi: "Được rồi, Boss, nếu cơ sở dữ liệu trùng khớp, chúng ta có thể tìm ra hung thủ, vậy án này không cần dùng tới ba ngày đã có thể phá, đúng không?"

"Không đơn giản như vậy. Trước mắt cứ thế đi." Bàng Lỗi không giải thích nhiều, lập tức ngắt máy.

Anh có linh cảm, sự tình không hề đơn giản như vậy. Anh vẫn luôn cảm thấy bọn họ đã bỏ lỡ một phân đoạn rất quan trọng, nhưng cụ thể ở đâu, anh cần cẩn thận xem lại tài liệu mới rõ.

Bàng Lỗi trở về bàn làm việc, chuyên tâm nghiên cứu tài liệu, bất tri bất giác trời đã khuya.

Cửa phòng vẫn luôn đóng chặt đột nhiên mở ra, cô gái dùng hai tay ôm chần bông cùng một chiếc gối ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Ở chung một phòng

Tang Cẩn ôm chăn gối ra khỏi phòng, không hề nói chuyện mà trực tiếp đi về phía sô pha.

Bàng Lỗi nghe tiếng mở cửa, ánh mắt cũng bị hấp dẫn đưa qua, anh nhìn cô, vài giây sau mới có thể nhận ra rằng cô chỉ mặc áo ngủ, vì thế vội vàng dời

tầm mắt đi.

"Anh vẫn nên ngủ một lát đi. Người không phải làm bằng sắt, sao có thể mấy ngày mấy đêm không ngủ được?" Tang Cần vừa nói vừa đặt chân gối lên ghế sofa.

Trên giường Tang Cần có hai cái chăn, hai cái gối, vừa lúc có thể đem ra đây một bộ. Nơi này chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, nếu kêu anh về nhà, anh khẳng định sẽ không đồng ý. Vậy thì cô chỉ đành kêu anh ngủ trên sofa, so với không ngủ, làm việc suốt đêm vẫn còn tốt hơn nhiều.

"Tôi không ngủ được, ngày mai sẽ ngủ bù." Bàng Lỗi vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tang Cần xoay người nhìn anh, sau đó đi tới bàn làm việc: "Anh đừng nói với tôi là ba ngày chưa phá được án thì ba ngày anh không ngủ nha? Nếu lỡ ba ngày không phá được án thì sao?"

"Ba ngày nhất định sẽ phá được." Bàng Lỗi đột nhiên tăng thêm nửa phần ngữ khí, "Nhiều manh mối như thế, vụ án đơn giản này ba ngày là đủ."

"Thế những án treo hơn cả thập niên thì sao? Nếu lỡ vụ này giống thế, anh định mấy thập niên cũng không ngủ à? Anh có phải tưởng mình là thần tiên hay không?" Cô vòng ra sau bàn làm việc, trực tiếp nắm lấy áo, đẩy anh đi về phía sofa.

"..." Bàng Lỗi không khỏi bất ngờ trước chiêu này của cô.

Tang Cần đột nhiên dựa vào gần anh như vậy, mùi hương trên người cô như có như không, như con thủy triều lao vào lòng anh. Anh bỗng nhiên trở nên vững vẻ, ngay cả trái tim cũng bắt đầu loạn nhịp. Chờ anh hoàn hồn, cô đã đẩy anh ngã xuống sofa.

"Quần áo trên người chắc không cần tôi cởi giúp anh đâu nhỉ? Mà dù sao việc này tôi cũng không am hiểu, ngủ ngon." Tang Cần vừa nói vừa đi tới cửa, sau đó tắt đèn, căn phòng lập tức rơi vào bóng tối.

Tang Cần mò mẫm đường về phòng, trong bóng đêm lại đột nhiên lóe lên tia sáng. Bước chân cô dừng lại, theo ánh sáng đi qua. Thì ra là anh mở màn hình di động, chiếu sáng cho cô.

Cô muốn nói "Cảm ơn", khỏe môi khẽ động vài lần nhưng cuối cùng lại không phát ra âm thanh. Mấy ngày nay, những nơi cô cần nói "Cảm ơn" còn ít hay sao? Rốt cuộc, cô quyết định không nói gì cả, yên lặng trở về phòng, cẩn thận đóng chặt cửa lại.

Tang Cần lăn lộn trên giường nhưng vẫn tài nào không ngủ được. Tối qua cô không để ý ở trong khách sạn cùng một người đàn ông sẽ có gì đó không ổn, nhưng hôm nay, cô lại đột nhiên phát hiện cái cảm giác này vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh xuyên qua không khí, từ phòng khách bay vào phòng ngủ, tràn ngập xung quanh.

Bên ngoài đã không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa, cô không biết anh đã ngủ hay chưa, cả người bỏ dậy định ra ngoài tiếp tục nghiên cứu vụ án. Cô muốn ra ngoài xem, nhưng lại sợ phải tới gần anh.

"Phanh!" Một tiếng vang lớn làm Tang Cần bừng tỉnh, cô lập tức mở đèn ngủ đầu giường, kinh hoàng ngồi dậy.

Thì ra là cô quên đóng cửa sổ, gió lớn thổi vào làm cánh cửa đập mạnh một cái.

Tang Cần nhảy xuống giường, muốn tới đóng cửa sổ, nhưng nhìn trời bên ngoài tối om, cô đột nhiên sợ hãi.

Vốn dĩ tối nay thảo luận vụ án của Đàm Tuyết Thiên, sau đó còn đọc báo cáo kiểm tra từ thi đã khiến cô rùng mình, hiện tại, nhìn đâu cô cũng cảm thấy kinh sợ. Cô đột nhiên không muốn bản thân chậm trễ một phút nào cả, lập tức ôm chăn gối trên giường, nhanh chóng chạy ra.

Kết quả, cửa vừa mở, cô liền đụng phải một người.

"Sao thế?" Bàng Lỗi nhú mày nhìn cô đang ôm chăn gối.

"Sao anh lại đứng ngoài cửa thế này? Anh muốn ngủ trong phòng sao? Vừa lúc, anh ngủ trong phòng đi, tôi ngủ ngoài phòng khách." Tang Cần không đợi anh đồng ý, trực tiếp vòng qua người anh đi về phía ghế sofa còn trống, sau đó trải chăn lên rồi lập tức chui vào ổ.

Cô nhìn anh đi vào phòng, hình như là đóng cửa sổ lại. Cô cho rằng anh sẽ ngủ bên trong, nhưng kết quả, anh trở về phòng khách, nằm xuống chiếc ghế sofa đối diện.

Tang Cần kéo chăn xuống, vốn dĩ chỉ để lộ hai mắt nhìn thì bây giờ cả khuôn mặt nhỏ đều đã lộ ra. Cô nằm bên phải có thể nhìn rõ người đàn ông nằm phía đối diện, một tay gối đầu, một tay đặt trước ngực, hai mắt nhắm chặt.

"Anh ngủ rồi sao?"

Liệu anh có nhìn ra manh mối gì không? Có phải anh đang chê cười cô, cho rằng cô sợ hãi nên mới chạy ra phòng khách ngủ không?

"Lập tức." Người đàn ông chỉ trả lời hai chữ, cả người không hề động đậy. Trong màn đêm, giọng anh vô cùng thấp nhưng lại giàu cảm xúc như giọng trầm trong bản nhạc giao hưởng, so với cách bình thường nói chuyện hoàn toàn khác nhau.

Tang Cần không biết có phải vì trong phòng nhiều người hay vì nghe được giọng nói dễ nghe thư thái như vậy, cảm giác sợ hãi của cô cũng lập tức biến mất: "Vậy được rồi, tôi cũng lập tức đi ngủ."

Nói xong, cô xoay người, đưa lưng về phía anh, nhắm hai mắt lại, bắt đầu đếm cừu.

Sáng hôm sau, nghe tiếng đập cửa, Tang Cần lập tức bò dậy, nhảy xuống sô pha, đi mở cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông đã thay quần áo, gương mặt cũng rạng rỡ hẳn lên.

Sớm như vậy, anh đã về nhà rồi sao?

Tang Cần mở to hai mắt nhìn anh, có chút không tin được.

Anh đưa một cái túi cho cô: "Đây là bữa sáng. Có việc cứ gọi cho tôi, nếu gọi không được thì trực tiếp tìm Tiểu Vạn hoặc Thích Nguyệt. Nhớ kỹ, hôm nay ở trong khách sạn, không được ra ngoài..."

Bàng Lỗi còn chưa nói xong, cô đã cắt ngang: "Tôi có thể đi nằm vùng với anh được không? Không thể về trường đi dạy, tôi một mình ở khách sạn có chút... Tôi bảo đảm không quấy rầy anh phá án."

Tang Cần thật sự không nói nên lời, một mình ở lại khách sạn sẽ rất nhàm chán, cũng sẽ nôn nóng. Đương nhiên cũng vì hôm qua, cô đột nhiên cảm thấy bản thân thích tham dự quá trình quá án, đi cân nhắc từng chi tiết, không ngừng đặt ra nghi ngờ rồi tự mình đi tìm đáp án. Mỗi một đáp án có được đều khiến cô cảm thấy có chút thành tựu.

Bàng Lỗi vẫn luôn im lặng.

Anh không mang cô đi bởi vì bản thân cảm thấy không an toàn, nhưng vừa rồi cô lại áp a áp ứng khiến anh nghĩ rằng cô sợ một mình ở đây.

Giống như đêm qua, chỉ vì cửa sổ bị gió thổi phát ra tiếng động, cô đã sợ tới mức không dám ngủ một mình. Anh hoàn toàn không ngờ, một cô gái thoát nhìn không sợ trời không sợ đất như cô lại có lá gan nhỏ như thế.

Nhìn cô tới qua vật vả như vậy, anh cũng biết ở đây một mình sẽ rất khó khăn cho cô, thậm chí anh từng nghĩ rằng, liệu có nên mang theo cô nằm vùng hay không?

Hai người giằng co một hồi, chuông di động của anh đột nhiên vang lên.

Bàng Lỗi nhìn màn hình di động rồi nhanh chóng nghe máy: "Kết quả thế nào?"

"Boss, anh nhất định không ngờ tình dịch trên cổ tay áo Đàm Tuyết Thiên là của ai đâu!" Đầu bên kia vang lên tiếng của Chu Tiểu Vạn.

Giọng Chu Tiểu Vạn không nhỏ nên Tang Cần hoàn toàn nghe được. Thời điểm nghe cậu ta nói ra cái tên, cả người cô sửng lại. Sau đó bọn họ tiếp tục nói chuyện, cô không nghe vào nữa.

Mãi đến khi anh dập điện thoại, cô mới nhìn anh, kiên quyết: "Tôi muốn đi theo anh."

Bàng Lỗi nhìn cô, nhìn khuôn mặt bình tĩnh dần dần rơi vào khủng hoảng, thất vọng. Anh biết cho dù bản thân có từ chối, cô cũng sẽ đi, giống như những lần anh không đồng ý cho cô xem hồ sơ án treo vậy, cô vẫn sẽ bám riết không tha.

"Tôi cho cô nửa tiếng." Nói xong, Bàng Lỗi vòng qua, đi vào phòng khách, ngồi xuống sô pha.

"7 phút là đủ!" Tang Cần hoàn hồn, nhanh chóng đóng cửa lại, sau đó về phòng thay đồ, vệ sinh cá nhân đơn giản rồi chạy ra phòng khách, gấp rút lột vỏ trứng gà, "Tôi xong rồi, đi thôi!"

"Gấp cái gì? Ăn sáng trước đã." Anh đưa quả trứng đã lột sẵn vỏ cho cô, ý bảo cô ngồi xuống.

Tang Cần đưa tay nhận lấy, ngón tay anh xẹt qua tay cô, bọn họ giống như vừa bị điện giật, hai bên lập tức rút ra.

Cô ngồi xuống sô pha, bắt đầu ăn trứng, ánh mắt nhìn mặt bàn trước mặt có hộp sữa bò đã được cắm ống hút đầy đủ.

Trong đầu bỗng nhớ lại, hôm qua cũng vậy, anh lột sẵn trứng cho cô, còn cô thì tùy tay cầm hộp sữa trên bàn uống sạch... Hình như cô rất tự nhiên nhận những gì anh làm cho cô, bản thân không hề ý thức được, quan hệ giữa bọn họ chẳng qua là cảnh sát bảo vệ nhân chứng.

Đãi ngộ như vậy, lúc bà ngoại vẫn còn, cô cũng hưởng thụ như thế. Bà ngoại đi rồi, cô phải lập tức thích nghi với cuộc sống của một người.

Nhưng hiện tại có người đối xử với cô như thế, hơn nữa là một người không thân không thuộc, đặc biệt hơn lại là đàn ông, cô bỗng nhiên cảm thấy thấp thòm, tuy rằng trong lòng vô cùng ấm áp, giống như ánh nắng ban mai xuyên vào cửa sổ chiếu sáng căn phòng.

Tang Cần nhìn trộm anh.

Hôm nay anh không mặc áo thun màu đen mà thay bằng sơ mi trắng, ống tay áo tùy tiện cuộn lại lộ ra một đoạn cánh tay, từng ngón thon dài, linh hoạt, thỉnh thoảng lật lật vài trang giấy. Anh cúi đầu, cặp lông mày đen rậm giống như kính mực, đôi mắt chuyển chú ý tài liệu trong tay.

"Ăn xong rồi sao?" Anh đột nhiên buông tài liệu, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hai bên lập tức chạm nhau.

Tang Cần hoảng hốt, vội nhét toàn bộ trứng gà trong tay vào miệng, một bên gật đầu. Bỗng dưng, cô bị nghẹn lại, có lẽ là vì ăn quá nhanh.

"Tại sao cô lại gấp như vậy? Kỳ lục 7 phút đã được tự cô phá vỡ rồi, đây chắc hẳn là kỷ lục thế giới." Anh vừa nói vừa cầm hộp sữa đưa cho cô.

Tang Cần muốn cười, nhưng rồi bị nghẹn tới hoảng loạn, cô chỉ nhận hộp sữa, hút mạnh một hơi đem trứng gà trời vào bụng. Khó khăn lắm mới trở lại bình thường, cô vừa định đứng lên muốn đi, nhưng anh lại đứng dậy, đi tới gần tủ cạnh đó, bên trên là một cái khay, ấm nước và mấy cái ly.

Anh rót nước ra rồi cầm ly về sô pha đưa cho cô. Đây là muốn cô tráng miệng hay sao?

Tang Cần không thể liên hệ người đàn ông sắc sảo ti mỉ trước mặt này cùng người mỗi lần cô đến cục cảnh sát yêu cầu xem hồ sơ án treo.

Đây thật sự là cùng một người sao?

Cô vừa uống nước, trong lòng thầm đặt câu hỏi. Uống nước xong, chuông di động đột nhiên vang lên.

Tang Cần bắt máy, lại một lần nữa bị dọa khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nghi điểm mới

Dưới bầu trời xanh trong, không khí nặng nề khiến hô hấp của một số người có chút trở nên khó khăn.

Tang Cần đứng trước vườn hoa nằm trên sân thượng, ngẩng đầu nhìn trời, trong đầu không ngừng nhớ lại: Trưa thứ ba, cô gặp Trần Ngâm Khiết ở cầu thang lầu hai trong viện ngoại ngữ. Lúc đó, bà ấy cả người hoảng loạn, ánh mắt ngây dại, nhưng khi cô thử liên hệ hai người lại với nhau xem bọn họ có giao thoa gì không thì không thể nhìn ra gì cả..

Từ tin tức mới nhất bên Trình Dung, tình dịch trên cổ tay áo của Đàm Tuyết Thiên trùng khớp với tình dịch Phó Sơn Nhạc!

Lúc nghe Chu Tiểu Vạn nói tin tức này qua điện thoại cho Bàng Lỗi, cô hoàn toàn không tin kết quả sẽ là như vậy.

Cô cẩn thận đem những gì mình biết về Phó Sơn Nhạc cùng bức họa tâm lý tội phạm tối qua so sánh, trong lòng không khỏi giật mình. Bức họa của cô hoàn toàn căn cứ vào tư liệu hiện có, bao gồm hiện trường gây án, kết quả kiểm tra thi thể và lời khai của ba người Vu Hân, Tất Minh, Tiêu Vũ San. Cô không suy đoán theo cách chủ quan, nhưng kết quả hiện tại lại khiến cô không thể chấp nhận.

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào vậy?

Điều càng làm cô không tin chính là, Vu Hân quả nhiên chủ động gọi tới, thừa nhận hôm qua đã có điều che giấu. Trong điện thoại cô ấy còn nói, buổi chiều cô ấy rời khỏi đảo Thanh An, tới 22h quay lại thì thấy Phó Sơn Nhạc xuất hiện trong khách sạn.

Hiện tại, mọi chứng cứ đều chỉ về Phó Sơn Nhạc, cảnh sát cũng đã có thể bắt ông ấy về cục, tiếp tục điều tra.

Đương nhiên, vì thỉnh cầu của cô, Bàng Lỗi tạm thời không trực tiếp báo lên trên mà tới trường học trước, điều tra lại một lần.

Phó Sơn Nhạc năm nay 40 tuổi, dạy học ở trường đã 15 năm, hơn nữa còn là giáo sư. Lần đầu cô tới nhà họ ăn cơm, ông ấy còn đùa cả đời này bản thân chỉ có thể đi dạy bình thường như vậy.

Hiện tại nếu nghi ngờ này bị tuôn ra ngoài, cả đời làm nghề nhà giáo của ông ấy chắc chắn bị hủy.

Tang Cần suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không thể chấp nhận được sự thật này. Trực giác mách bảo với cô, sự tình còn có chuyển biến, chắc chắn bọn họ đã xem nhẹ một chi tiết nào đó.

Tang Cần xoay người nhìn Bàng Lỗi đang kiểm tra hoa viên, bước qua hỏi anh: "Có phát hiện dấu hiệu khả nghi nào không?"

Bàng Lỗi không dừng lại, vừa kiểm tra vừa giải thích: "Theo ghi chép của nhân viên quản lý khu dạy học, vườn hoa trên sân thượng này cần cải tạo lại nên đã cấm người ngoài lui tới. Thông báo đã có từ một tháng trước. Cho nên, ở đây hẳn sẽ không có ai ra vào. Trên cỏ quả thật có dấu bị dẫm đạp, nói đúng ra hẳn là có người đã tới. Từ đường ra khỏi vườn hoa có 2 dấu chân, một to một nhỏ, có lẽ là của Phó Sơn Nhạc và Đàm Tuyết Thiên. Theo lời cô

nói, sáng thứ ba Đàm Tuyết Thiên không đi học, giữa trưa gặp cô ở cầu thang. Như vậy, trong đoạn thời gian kia rất có khả năng cô ấy cùng Phó Sơn Nhạc ở đây."

"Bọn họ cùng xuất hiện ở đây cũng không thể chứng minh Phó Sơn Nhạc là hung thủ. Có lẽ Đàm Tuyết Thiên muốn từ đây nhảy xuống, Phó Sơn Nhạc đã cứu cô. Hôm đó câu đầu tiên cô ấy nói với tôi chính là xem chút đã nhảy xuống kia."

"Cô nhìn cô xem, tôi nói bọn họ cùng xuất hiện ở đây thì Phó Sơn Nhạc là hung thủ hả? Bây giờ tôi kể cô nghe toàn bộ quá trình, cô có thể dừng cắt ngang được không?" Bàng Lỗi rốt cuộc cũng đứng lên, xoay người nhìn cô.

"Nam, 20-40 tuổi, thích nhiếp ảnh, cao hơn 1m80, thuận tay trái, những suy đoán của cô đều trùng khớp với Phó Sơn Nhạc. Ông ấy là giảng viên đại học, cho dù không phải chuyên ngành hóa học nhưng chắc sẽ biết tác dụng của NaOH."

Tang Căn cả kinh: "Cô Phó là người quản lý phòng thí nghiệm hóa học." Thiếu chút nữa cô đã quên mất điểm này.

"Đây cũng là bằng chứng, ông ta muốn có NaOH sẽ dễ hơn người bình thường. Thứ ba, trước khi gặp Đàm Tuyết Thiên ở cầu thang, cô đã gặp Trần Tuyết Ngâm. Bà ta hoảng loạn, có lẽ đã nhìn thấy Phó Sơn Nhạc và Đàm Tuyết Thiên ở vườn hoa trên sân thượng." Bàng Lỗi nhìn một vòng, "Văn phòng kia của ai? Từ cửa sổ bên đó có thể nhìn thấy vườn hoa này."

Tang Căn nhìn theo ngón tay của anh, sắc mặt trắng bệch: "Là phòng của giáo sư Phó. Chẳng lẽ cô Phó tới tìm ông ấy, không cần thận nhìn thấy gì đó nên vội vàng rời đi hay sao? Nhưng bác ấy nên tới ngăn cản bọn họ mới đúng chứ?"

"Mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, nếu Trần Ngâm Khiết không muốn hôn nhân tan vỡ, bà ấy sẽ chừa lại lối thoát cho mình. Đi, đi gặp Phó Sơn Nhạc."

Nói xong, Bàng Lỗi trực tiếp nắm lấy tay cô, kéo cô ra ngoài. Hành động này không phải lần đầu anh làm, cho nên dường như đã thành thói quen.

Ra tới cửa bọn họ mới ý thức được anh đang nắm tay cô, hai người lập tức buông ra.

Tang Căn nhanh chóng hoàn hồn, giơ tay chỉ qua văn phòng bên cạnh: "Đây là phòng chủ nhiệm môn tiếng Anh. Tôi đi gõ cửa, xem có người hay không."

Cô nhanh chóng đi qua, cứ như bị ai đuổi theo phía sau.

Bàng Lỗi cúi đầu nhìn tay phải của mình, trong lòng thầm hỏi, tại hồi bản thân lại tùy tiện nắm tay người ta như vậy? Thật không biết lịch sự!

Tang Căn gõ cửa phòng, cánh cửa nhanh chóng được mở ra. Bên trong có hai người, Phó Sơn Nhạc và Trần Ngâm Khiết. Vợ chồng bọn họ dường như đang nhắc tới chuyện gì đó rất thú vị, trên mặt còn mang theo nụ cười. Thấy hai người bên ngoài, sắc mặt bọn họ lập tức cứng đờ.

"Tiểu Căn, sao lại là em?" Trần Ngâm Khiết nhất thời không biết có nên cho hai người vào trong hay không.

"Cô Phó, vị này là đội trưởng đội cảnh sát, đội trưởng Bàng, bọn em tới tìm cô để hỏi vài chuyện." Ấn tượng Tang Căn dành cho vợ chồng bọn họ vẫn vô cùng tốt, bây giờ mặc dù trở thành nghi phạm nhưng cô vẫn không thể trực tiếp lật mặt.

"Để bọn họ vào đi. Tiểu Khiết, em cứ về nhà, buổi tối anh về sớm, để anh nấu cơm." Phó Sơn Nhạc rời khỏi bàn làm việc, đi tới ngồi xuống ghế sofa sát cửa sổ.

"Hai người hiện tại đều là nghi phạm, cho nên, hy vọng hai người phối hợp lấy bằng chứng với chúng tôi. Nể mặt cô Tang, chuyện này, trước mắt, chúng tôi sẽ không công khai." Bàng Lỗi nói xong, đẩy cửa ra, bước vào văn phòng, ngồi xuống đối diện Phó Sơn Nhạc.

"Chuyện này không liên quan tới cô ấy, tôi sẽ đem mọi chuyện mình biết nói cho hai người, nhưng Tiểu Khiết không thể ở đây." Phó Sơn Nhạc kiên trì.

Tang Căn đương nhiên biết tình cảm vợ chồng bọn họ rất tốt, kết hôn mười năm nhưng tình yêu vẫn cuồng nhiệt như lúc ban đầu. Chuyện của Đàm Tuyết Thiên giống như một con dao đột nhiên xuất hiện giữa cuộc sống hạnh phúc bình yên đó, có lẽ chỉ một con dao nhỏ bé này sẽ phá hoại tất cả những gì trong mười năm qua. Phó Sơn Nhạc chắc hẳn cũng đang lo lắng điểm này, cho nên mới muốn Trần Ngâm Khiết tránh mặt.

"Cô Phó, chúng ta ra ngoài trước đi, vừa lúc em có việc muốn hỏi cô." Tang Căn nhận ra điểm này, cô ở đây cũng không giúp được gì, bởi vì cô không thể có cái nhìn khách quan. Nếu sẽ quấy nhiễu Bàng Lỗi điều tra phá án, thà rằng cô và Trần Ngâm Khiết cùng nhau tránh đi.

Trần Ngâm Khiết do dự một hồi, cuối cùng đồng ý.

Bàng Lỗi cũng không từ chối, nhìn bọn họ rời đi. Cửa vừa đóng lại, anh lập tức đi vào vấn đề chính: "Giáo sư Phó, bây giờ có thể bắt đầu rồi chứ? Chuyện của Đàm Tuyết Thiên, những gì ông biết, những gì ông trải qua, hy vọng ông đừng dấu diếm."

"Đương nhiên là không có gì phải giấu, quan hệ của chúng tôi là giảng viên và sinh viên bình thường. Tôi dạy học cho rất nhiều sinh viên, cô ấy không hề khác biệt. Nếu muốn nói có gì không giống thì có cái này, có lẽ nhạy cảm hơn người bình thường. Tình hình cụ thể của cô ấy tôi không rõ, nhưng cô ấy học môn tiếng Anh vô cùng nghiêm túc, tuy nền tảng hơi kém nhưng bốn năm đại học, thành tích cũng rất cao. Sáng thứ ba, cô ấy tới gặp tôi để tìm hiểu chương trình tuyển nghiên cứu sinh hệ thạc sĩ của viện tiếng Anh. Tôi kêu cô ấy lên web trường để đọc thông tin. Lúc đó, cô ấy có hơi kích động, nhất quyết bắt tôi lên vườn hoa trên sân thượng gặp cô ấy. Đi rồi, cô ấy lại nói muốn nhảy lầu tự tử. Tôi thuyết phục cô ấy đừng manh động, cô ấy đồng ý. Sau khi ra về, tôi không hề gặp lại cô ấy."

Phó Sơn Nhạc nói chuyện chậm rãi, hoàn toàn không giống nghi phạm giết người.

Bàng Lỗi cẩn thận ngẫm lại một lần, lời ông ấy nói quả thật vô cùng chân thật, không hề có chút dấu vết nói dối. Chỉ là, ông ấy cũng đã lọc đi rất nhiều tin tức.

"Hôm đó, vì sao Đàm Tuyết Thiên lại kích động? Cô ấy từng bị trầm cảm, hiện tại hẳn đã chuyển biến tốt hơn. Nếu bệnh cũ tái phát, cô ấy chắc chắn sẽ dễ mất khống chế, vì sao ông có thể thuyết phục cô ấy? Ông nói với cô ấy cái gì? Hay là, ông đã đồng ý yêu cầu gì hả?"

Bàng Lỗi vừa dứt lời, Phó Sơn Nhạc lập tức phản đối: "Tôi đã đồng ý với cô ấy một chuyện, nhưng chuyện đó không thể công khai. Tuy rằng bây giờ cô ấy không còn nhưng tôi vẫn phải giữ lời, cho nên tôi không thể nói. Còn những việc khác, anh muốn biết chuyện gì, tôi đều có thể trả lời."

"Những việc khác tôi không cần biết, ông nói cho tôi điểm này là được. Giáo sư Phó chắc là biết, vì sao tôi lại ở đây nói chuyện với ông chứ không phải mời ông tới cục cảnh sát, là vì Tang Cận thỉnh cầu, còn cả lòng tin của cô ấy dành cho ông. Nếu ông không chịu phối hợp, thật xin lỗi, tôi phải mời ông về cục cảnh sát rồi." Bàng Lỗi nói chuyện kiên quyết, lời vừa dứt liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Cô ấy chết rồi, vì sao phải so đo nhiều chuyện như vậy? Ngay cả mẹ cô ấy cũng chấp nhận sự thật cô ấy tự sát, nếu có chuyện gì thì cũng nên cho nó qua đi. Đây có lẽ cũng là kết quả cô ấy mong muốn."

Bàng Lỗi lập tức nhớ tới nội dung trong di thư "Đừng hỏi nguyên nhân, cũng đừng cố ý đi tìm hiểu chân tướng." Vì sao suy nghĩ của Phó Sơn Nhạc lại giống câu này như vậy?

"Nếu Đàm Tuyết Thiên không chết, ông có quyền im lặng, nhưng hiện tại cô ấy đã chết, chuyện giữa hai người đã không còn là chuyện cá nhân nữa, hoặc là bằng chứng phạm tội, hoặc là bằng chứng chứng minh ông không giết cô ấy."

Phó Sơn Nhạc nhìn anh, khỏe mỗi khi động nhưng không nói một lời. Ông ngira đầu, dựa lưng vào sofa, xoay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dường như không muốn tiếp tục.

Bàng Lỗi đứng yên vài giây, sau khi xác định hiện tại ông ấy sẽ không nói gì thêm mới xoay người rời khỏi. Xuống lầu, anh thấy Tang Cận và Trần Ngâm Khiết đang ngồi trên sofa dưới đại sảnh, hình như đang cùng nói chuyện gì đó.

"Tiểu Cận, em có biết giáo sư của em sẽ như thế nào không?" Tiếng của Trần Ngâm Khiết lộ ra sự khủng hoảng, tuy trên mặt bà ấy đang cố gắng giữ bình tĩnh nhưng sự lo lắng gương mặt, trong giọng nói, thậm chí là bên trong đôi mắt kia cũng để lại dấu vết rất rõ ràng.

"Cô Phó, nếu giáo sư và cái chết của Đàm Tuyết Thiên không có liên quan với nhau, thầy ấy sẽ không sao." Tang Cận nói những lời này có chút trống rỗng, ánh mắt thoáng nhìn qua cầu thang tìm một bóng lưng, sau đó lập tức đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tâm tình lay động

Tang Cận nhìn người đàn ông đối diện, trên khuôn mặt trắng nõn vẫn là biểu tình lạnh lùng và nghiêm trọng.

Cô thấy anh như vậy, không hỏi cũng biết, khẳng định là không thu được kết quả.

Bàng Lỗi đi tới chỗ hai người, gật đầu với Trần Ngâm Khiết, sau đó nhìn cô: "Cô muốn tiếp tục ở đây hay theo tôi tới đảo Thanh An?"

"Đội trưởng Bàng, chồng tôi không sao chứ? Anh ấy chắc chắn không giết người, Tiểu Cận cũng biết con người giáo sư cô ấy không phải như vậy." Trần Ngâm Khiết đứng lên, khẩn trương nắm tay Tang Cận.

"Ông ấy có giết người hay không hiện tại chỉ có hai người biết, một là Đàm Tuyết Thiên đã chết, hai là chính giáo sư Phó, nhưng ông ấy không chịu nói gì. Chức trách của tôi là tìm ra chân tướng, truy bắt hung phạm. Kết quả sẽ thế nào, hai người hẳn biết rõ, nếu ông ấy vẫn không chịu phối hợp, chúng tôi chỉ đành làm việc theo trình tự mà thôi."

"Không đâu, anh ấy nhất định sẽ nói, tôi sẽ đi thuyết phục anh ấy, phiền anh cho tôi thêm chút thời gian được không?" Trần Ngâm Khiết nghe ra ý phải đưa Phó Sơn Nhạc về cục cảnh sát, càng thêm hoảng loạn, "Tiểu Cận, hôm nay không thể mời em về nhà ăn cơm, lần sau hãy tới nha. Tôi lên lầu tìm anh ấy." Nói xong, bà ấy lập tức rời đi, nhanh chóng lên lầu.

Tang Cận nhìn anh, ánh mắt thăm dò.

Bàng Lỗi chỉ trả lời một chữ đơn giản: "Chờ." Nói xong, anh cũng lập tức xoay người ra ngoài. Sau lần trước, não anh đã phát ra tín hiệu không thể lại nắm tay cô, cho nên lần này anh không thể tiếp tục đề xuất hiện sự tình không hợp lý như vậy.

Tang Cẩn nhìn lên lầu ba. Hiện tại, có lẽ chỉ một mình Trần Ngâm Khiết mới có khả năng thuyết phục Phó Sơn Nhạc, cô ở lại cũng không làm được gì. Do dự một hồi, cô vẫn quyết định đuổi theo bóng lưng kia.

Hai người một trước một sau rời khỏi học viện, đột nhiên, một cô gái áo trắng chạy về phía này: "Cô Tang, hai người quả nhiên ở đây."

Tang Cẩn nhìn Vu Hân, không khỏi kinh ngạc, buổi sáng không phải bọn họ đã gọi điện thoại rồi sao? Cô ấy đã nói ra chuyện thấy Phó Sơn Nhạc ở khách sạn trên đảo, hiện tại vì sao còn từ công ty tới tìm bọn họ?

Vu Hân thấy hai người, vẻ mặt vui mừng khôn xiết: "Cô Tang, lúc này hai người có thời gian không? Chuyện của Đàm Tuyết Thiên và giáo sư Phó em có biết một chút, có lẽ sẽ giúp ích cho quá trình điều tra của hai người. Em sợ nói trong điện thoại không rõ nên mới chạy tới đây."

"Vậy thì tốt quá, chúng tôi đương nhiên có thời gian rồi." Tang Cẩn nhìn Bằng Lỗi, ánh mắt trung cầu ý kiến của anh.

Bằng Lỗi nâng tay nhìn đồng hồ, sau đó lại nhìn Vu Hân: "Cho cô nửa giờ."

Nửa tiếng này, anh có thể chờ Trần Ngâm Khiết thuyết phục Phó Sơn Nhạc.

Ba người tới quán trà gần trường. Bên trong không đông, vô cùng yên tĩnh.

Sau khi bọn họ vào chỗ, Vu Hân trực tiếp đi vào vấn đề: "Tôi cảm thấy cái chết của Tuyết Thiên chắc chắn có liên quan tới Phó Sơn Nhạc." Lần này cô không gọi là giáo sư Phó mà trực tiếp chỉ thẳng tên, giọng nói lộ rõ tức giận.

"Chúng tôi không cần cô cảm thấy, cô chỉ cần đem chuyện mình biết nói thật là được." Bằng Lỗi nhìn Vu Hân, nói xong liền nâng tách trà uống một ngụm.

Đây là lần đầu tiên giọng nói của anh không còn nghiêm khắc, mặc dù ánh mắt vẫn lạnh lẽo như trước.

Vu Hân hôm nay đã không còn sợ hãi như ngày hôm qua, cô ấy nhìn anh, cười: "Được, cảnh sát, nam thần." Cô bổ sung thêm hai chữ "nam thần" ở cuối.

Tang Cẩn lại trực tiếp gạt qua, vội hỏi: "Quan hệ giữa Tuyết Thiên và giáo sư Phó có gì không bình thường sao? Giáo sư Phó không giống là người như vậy, tình cảm giữa ông ấy và vợ vẫn luôn tốt mà."

Cô còn chưa nói xong, Bằng Lỗi đã cắt ngang: "Cái này của cô gọi là nhân chứng gây nhầm lẫn. Đừng mang suy nghĩ chủ quan của mình áp đặt vào người khác."

Tang Cẩn sững sốt, quay đầu nhìn anh. Cô dường như thấy được vị "Bàng tướng quân" lần đầu gặp mặt ở cục cảnh sát, khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, nói chuyện trực tiếp không chút lưu tình. Bất giác, cô cảm thấy áp lực đè nặng.

Chỉ là, tuy trong lòng không được thoải mái nhưng sự thật quả thật giống thế, cô luôn không có cái nhìn khách quan với người bên cạnh. Cô không phản bác được anh, cho nên đành phải im lặng, vừa uống trà vừa nghe Vu Hân nói.

Vu Hân đem chuyện của Đàm Tuyết Thiên kể nhanh một lần.

Đàm Tuyết Thiên thi và được nhận vào trường ngành phát thanh. Tiếng Trung cô ấy rất tốt, nhưng tiếng Anh thì không, không những thế thời trung học còn cực kỳ không thích tiếng Anh. Vào đại học, sau khi học một khóa của Phó Sơn Nhạc, cô ấy đột nhiên thay đổi.

Cô ấy bắt đầu nghiêm túc học, thành tích cũng theo đó tăng lên, chính cô ấy không chỉ thuận lợi vượt qua các kỳ thi cần thiết cho khóa học mà ngay cả tiếng Anh cấp 4, cấp 6 đều dễ dàng vượt qua. Cuối kỳ, tới bài thi cấp 8, đối với sinh viên thuộc chuyên ngành tiếng Anh còn khó nhưng cô ấy vẫn có thể thi đậu.

Điều làm người khác kinh ngạc hơn chính là Đàm Tuyết Thiên đột nhiên muốn học lên thạc sĩ chuyên ngành tiếng Anh.

Nói tới đây, trên mặt Vu Hân lộ ra vẻ khó hiểu: "Cô gái này, thật sự điên rồi. Ban đầu tôi chỉ nghĩ cô ấy nói giỡn, nào ngờ cô ấy định thi thật. Tôi thật sự không rõ vì sao cô ấy lại phải thế. Mãi đến tới thứ tư, tôi thấy Phó Sơn Nhạc xuất hiện ở khách sạn thì mới hiểu, thì ra Đàm Tuyết Thiên yêu thầm ông ấy."

"Không phải trường cảm giảng viên và sinh viên yêu nhau sao?" Tang Cẩn hỏi.

Thời gian cô vào dạy không ngắn, đương nhiên quá rõ nội quy của trường. Lúc mới đọc, cô còn không thể tin, đây là thời đại nào rồi, vì sao còn có quy định như vậy?

"Mấu chốt vấn đề không phải ở đây, như cô Tang vừa nói, tình cảm giữa Phó Sơn Nhạc và vợ ông ấy rất tốt. Có lẽ đó chỉ đơn giản là suy nghĩ trong lòng của Đàm Tuyết Thiên mà thôi. Tôi đoán rằng sắp tới lễ tốt nghiệp nên cảm xúc cô ấy có chút dao động. Chiều thứ tư hôm đó, tôi thật bị cô ấy làm cho tức điên. Cô ấy cùng đám người Tiêu Vũ San thân thiết thế nào tôi không quan tâm, nhưng cô ấy lại đi nói với tôi, cô ấy muốn sinh con, còn nói nguyện vọng rất nhanh sẽ thành hiện thực. Hai người nói xem có phải đầu óc cô ấy có vấn đề rồi không?"

Nói tới đây, Vu Hân tức giận nâng tách trà lên, uống một ngụm.

Trong lòng Tang Cẩn có chút khó hiểu, vì sao Vu Hân lại chán ghét Đàm Tuyết Thiên như vậy?

Một sinh viên vốn có thành tích tiếng Anh rất kém, nhưng vì thích giáo viên nên bắt đầu nỗ lực học hành, muốn gần người mình thích một chút, cho dù cô ấy biết rõ không thể tới gần. Loại chuyện này, cô cảm thấy quá bình thường.

"Khi đó tôi mắng cô ấy một trận, bây giờ nghĩ lại mới thấy hối hận, tại sao chính mình lại không hỏi cô ấy rốt cuộc xảy ra chuyện thế nào chứ? Hôm thứ ba, tôi chỉ biết cô ấy tới viện ngoại ngữ, chắc chắn là tìm Phó Sơn Nhạc, chẳng lẽ giữa bọn họ đã phát sinh chuyện gì rồi sao? Liệu có phải Đàm Tuyết Thiên ngu ngốc kia chủ động nhào vào, Phó Sơn Nhạc xong việc đôi ý, muốn giết cô ấy hay không?"

"Cô có thể đi rồi." Người đàn ông im lặng ngồi cạnh đột nhiên lên tiếng.

Vu Hân xấu hổ cười, có lẽ bản thân cũng ý thức được bản thân đã quá xúc động. Đúng lúc có điện thoại gọi tới thúc giục, có lẽ là chuyện công ty, cô ấy liền đứng dậy rồi đi.

Tang Cẩn nhìn người đàn ông đối diện vẫn luôn im lặng, như một thói quen, cô nhịn không được mà hỏi: "Anh cũng cảm thấy giáo sư Phó không phải loại người như Vu Hân nói đúng không?"

"Đó là cô cảm thấy, đừng lôi tôi vào." Bằng Lỗi nâng tay nhìn đồng hồ.

Tang Cẩn biết anh đang chờ tin tức bên Trần Ngâm Khiết. Không biết nên nói cái gì, cô tiếp tục uống trà, trong đầu bắt đầu suy nghĩ.

Phó Sơn Nhạc vì sao không muốn giải thích chứ?

Tang Cẩn bắt đầu từ góc độ khách quan xem xét vai trò của Phó Sơn Nhạc trong vụ án của Đàm Tuyết Thiên.

Động cơ gây án vô cùng đầy đủ. Một sinh viên ông không thích lại đi thích ông, còn tỏ ra chủ động, có lẽ thói hư tật xấu của đàn ông khiến ông ấy nhất thời mất không chế. Xong việc, cô gái yêu cầu người đàn ông chịu trách nhiệm, người đàn ông từ chối, sau đó giết người giết khẩu... Cốt truyện cầu huyết như vậy cũng rất thường thấy.

Điều kiện gây án vô cùng rõ ràng. Như Bằng Lỗi nói, căn cứ theo kết quả kiểm nghiệm tử thi, tài liệu có được từ hiện trường gây án cùng bức họa tâm lý hung thủ đều tương đồng với Phó Sơn Nhạc tới hơn 90%.

Tuy từ góc độ cá nhân, cô vẫn không thể chấp nhận sự thật Phó Sơn Nhạc là hung thủ, nhưng theo những chỉ dẫn hiện tại, nếu ông ấy không chịu mở miệng nói chân tướng ra, việc điều tra căn bản không thể tiếp tục.

Hay là do cô đã nghĩ sai chỗ nào sao?

Tang Cẩn cảm thấy bản thân như rơi vào vũng bùn, cô không thể giải thích rõ các mối quan hệ phức tạp trong đó, trong nháy mắt, cảm giác thất bại liền vây quanh. Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Những gì hôm qua tôi nói đều là vô nghĩa, mấy anh đừng để ý."

Bằng Lỗi bị cô cắt ngang suy nghĩ, rốt cuộc cũng hoàn hồn: "Hiện tại cô mới là nói lung tung, Phó Sơn Nhạc không phải hung thủ, ông ta là nhân chứng quan trọng nhất, cũng là người duy nhất ngoại trừ hung thủ nhìn thấy hiện trường gây án đầu tiên."

"..." Tang Cẩn bị tư duy của anh làm cho kinh sợ.

Từ lúc Phó Sơn Nhạc bị nghi ngờ là hung thủ tới những lời anh nói lúc này chẳng qua chỉ mới nửa ngày. Giữa thời gian đó bọn họ chỉ tới kiểm tra vườn hoa trên sân thượng viện ngoại ngữ, sau đó anh nói chuyện với Phó Sơn Nhạc chưa tới nửa giờ, thời gian ngồi cùng Vu Hân ở đây cũng chỉ nửa giờ. Tại sao anh có thể đưa ra kết luận này nhanh như vậy?

Tang Cẩn nghe Phó Sơn Nhạc không phải hung thủ, cảm giác suy sụp lập tức thay đổi: "22h thứ tư, Vu Hân thấy Phó Sơn Nhạc xuất hiện ở khách sạn, trên video giám sát cũng có ghi lại. Lúc đó ông ấy vào phòng Đàm Tuyết Thiên nhưng nhanh chóng ra ngoài, trong phòng có lẽ đã không có ai, điều đó chứng minh thời gian đó Đàm Tuyết Thiên đã bị hại, hơn nữa còn bị dìm sao?"

"Không sai, tối thứ tư, lần đầu Tất Minh về ký túc xá là trước 22h30, cô ấy đã thấy hung thủ đem thi thể của Đàm Tuyết Thiên tới. Trước đó chúng ta đã tính, từ đảo Thanh An tới ký túc xá, bao gồm cả việc xử lý thi thể, thời gian ngắn nhất cần dùng cũng là 2 tiếng, vậy suy ngược lại, thời gian nạn nhân tử vong là khoảng 22h30. Trên bàn làm việc trong văn phòng của Phó Sơn Nhạc có để lịch giảng dạy, ông ấy có lẽ sau khi hết tiết mới chạy tới đảo Thanh An."

"Chắc chắn là thế, tiết cuối cùng trên trường phải tới 20h30 mới tan. Tốt quá, tôi phải gọi cho cô Phó ngay." Tang Cẩn nghe anh phân tích như thế, tâm tình lập tức tốt lên. Cô lấy di động ra, bắt đầu ấn phím nhưng đột nhiên cảm thấy có một người đang dựa tới mình.

Tang Cẩn nhận ra mùi thơm quen thuộc này. Cô vừa ngẩng đầu liền đối diện với đôi mắt đen nhánh kia.

Anh vốn ngồi đối diện cô, còn bây giờ, một tay chống trên bàn, cả người dựa về phía trước. Anh dựa vào cô, cô lại ngã người ra phía sau, nhưng đây là ghế dựa, cô không thể tiếp tục lui về.

Người đàn ông rất cao lớn, cô ngồi đó không thể cử động, mặt hai người cơ hồ lại gần sát nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở cũng đan xen vào.

Tang Cẩn không biết vì sao hô hấp lại có chút khó khăn, ngay cả nói cũng không ra lời như vậy.

Anh tiến lại gần hơn, chớp mũi cao thẳng động tới chớp mũi cô khiến cả người nóng lên, loại tiếp xúc da thịt này khiến cô như bị điện giật.

"Gọi cái gì?" Anh lên tiếng, cô liền cảm thấy tay mình bỗng nhiên trống không.

Thì ra anh đã đoạt lấy điện thoại của cô.

Chờ cô hoàn hồn, anh đã đứng lên, đặt điện thoại cô xuống bàn: "Người nên gọi điện không phải là cô."

Quả nhiên, như lời anh nói, chuông di động đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Một nam một nữ

Bàng Lỗi nhận điện thoại, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

"Tôi đưa cô về khách sạn." Anh tắt máy, lấy áo khoác sau ghế, móc túi tiền ra rồi nhanh chóng đặt hai tờ tiền màu đỏ lên bàn.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Tang Cẩn vốn tưởng người gọi tới là Trần Ngâm Khiết, nhưng nhìn về mặt của anh thì chắc chắn không phải, ngược lại rất giống điện thoại của cấp dưới gọi tìm.

"Đã xảy ra vụ mất tích thứ năm, nói đúng hơn là vụ giết người thứ năm, hiệp đàm rồi sát hại."

Tâm trạng nóng của Tang Cẩn lập tức bị dập tắt. Cô cũng khiếp sợ nhưng không truy hỏi gì, tình hình cụ thể khẳng định phải đợi anh về cục cảnh sát mới biết.

Lần này, cô không đòi đi theo anh nữa. Anh đưa cô về khách sạn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tang Cẩn một mình ở lại phòng, buồn chán kêu phục vụ mang cơm trưa lên. Ăn xong, không có gì làm, cô lại ngồi trên sofa tiếp tục xem tài liệu về vụ án của Đàm Tuyết Thiên.

Thời điểm cúi tay cầm lấy di thư, cô thoáng dừng một chút, sau đó mới dứt khoát cầm lấy, cẩn thận đọc đi đọc lại mấy lần, tầm nhìn dừng trước câu "Đừng hỏi nguyên nhân, cũng đừng cố tìm hiểu chân tướng".

Dưới câu này có gạch hai đường, bên cạnh còn vẽ thêm một dấu chấm hỏi thật lớn, nét chữ dùng lực như vậy cô vừa nhìn liền biết là của Bàng Lỗi.

Có phải anh đã sớm nghi ngờ quan hệ giữa Đàm Tuyết Thiên và Phó Sơn Nhạc không phải quan hệ thầy trò bình thường rồi không?

Tang Cẩn cẩn thận nhớ lại, nghĩ tới lời Vu Hân nói, Đàm Tuyết Thiên muốn sinh con, trên quần áo cô ấy có tinh dịch của Phó Sơn Nhạc, trên bồn hoa sân thượng viện ngoại ngữ có dấu vết để lại... Chẳng lẽ bọn họ thật sự đã phát sinh quan hệ rồi sao?

Bàng Lỗi nói Phó Sơn Nhạc không phải hung thủ, chẳng lẽ là... Trần Ngâm Khiết? Phó Sơn Nhạc xong việc liền tới khách sạn trên đảo Thanh An, đúng lúc thấy Trần Ngâm Khiết đi đòi thi thể, làm giả hiện trường tự sát hay sao?

Hôm thứ ba cô gặp Trần Ngâm Khiết, thần sắc bà ấy hoảng loạn, liệu có phải vì thấy những gì xảy ra trên vườn hoa sân thượng hay không? Nếu thật là vậy, Trần Ngâm Khiết quả thật cũng có động cơ giết người.

Trong lòng Tang Cẩn vô cùng khó chịu, trong đầu không ngừng hiện lên những vết thương trên người Đàm Tuyết Thiên. Cô lập tức phủ nhận, Trần Ngâm Khiết chắc chắn sẽ không độc ác như vậy.

Cô trầm tư một hồi, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên. Cô bị tiếng chuông làm cho giật mình, lúc nhìn màn hình điện thoại càng thêm sợ hãi, bên trên là cái tên Trần Ngâm Khiết!

Tang Cẩn do dự một hồi, sau đó bắt máy: "Cô Phó, bên phía giáo sư thế nào rồi ạ?" Vì cẩn thận, cô không trực tiếp nói với bà hiềm nghi trên người Phó Sơn Nhạc đã bị loại bỏ.

"Tiểu Cẩn, em đang ở đâu, cô muốn gặp em. Cô cảm thấy mình sắp không xong rồi." Trong điện thoại truyền tới tiếng khóc nức nở.

"Em..." Tang Căn do dự không biết có nên đi gặp bà ấy hay không, chỉ hỏi, "Cô đang ở đâu?"

"Cô đang ở bờ sông trên đảo Thanh An. Tối hôm đó, anh ấy tới đây, cô có nhìn thấy. Có phải anh ấy đi tìm Đàm Tuyết Thiên hay không? Tiểu Căn, cô rất khó chịu, nhưng cô lại không thể trách anh ấy... Bọn cô kết hôn đã mười năm nhưng cô lại không thể sinh con cho anh ấy. Anh ấy ghét cô cũng là chuyện bình thường. Người đáng chết nên là cô..." Trần Ngâm Khiết vô cùng xúc động, lời nói cũng theo đó mà đứt quãng.

"Cô Phó! Cô đừng nghĩ như vậy, cô ở đâu, em lập tức tới." Tang Căn không kịp nghĩ nhiều, cầm theo túi xách rồi chạy ra ngoài. Cô vừa nói chuyện vừa chạy tới thang máy.

Vì đi quá gấp nên túi xách cô không ngừng đong đưa, cô bị thứ đồ rất cứng bên trong đập vào người. Vào trong thang máy, điện thoại đột nhiên mất tín hiệu. Cô chỉ đành tắt đi động trước, sau đó kiểm tra túi xách của mình, bên trong đột nhiên nhảy ra một lọ phun sương phòng thân. Thứ này cô mua từ lúc nào nhỉ?

Thang máy xuống lầu một, di động liền có tín hiệu, cô lại tiếp tục vừa an ủi Trần Ngâm Khiết vừa chạy ra ngoài bắt xe. Vừa lúc một chiếc taxi dừng lại, hành khách bên trong đi xuống, cô liền chui vào: "Bác tài, tới đảo Thanh An."

Nói chuyện xong, cô định gọi cho Bằng Lỗi, nhưng lúc này cô mới phát hiện bản thân không có số của anh. Cô chỉ đành gọi cho Chu Tiểu Vạn, nhưng cậu ấy lại không bắt máy, cuối cùng, cô chỉ có thể nhấn tin để lại tin tức.

Sau đó, cô gọi cho Phó Sơn Nhạc. Ông ấy vừa nghe cô nói tới thứ tư Trần Ngâm Khiết đi theo mình tới đảo Thanh An thì lập tức phản ứng lại: "Cô ấy sao có thể làm vậy? Cả ngày chỉ biết suy nghĩ miên man. Tiểu Căn, em không cần đi đâu, để tôi đi tìm cô ấy."

Tang Căn do dự một hồi, cuối cùng vẫn đem chuyện trưa thứ ba gặp Trần Ngâm Khiết trong viện ngoại ngữ, thần sắc hoảng loạn của bà ấy cô cũng nói ra.

"Trưa thứ ba cô ấy tới vẫn phòng tôi sao? Tôi đợi cô ấy cả nửa ngày nhưng cô ấy không tới, còn nói với tôi đang ở nhà ngủ. Rốt cuộc cô ấy đang suy nghĩ gì vậy?"

"Giáo sư, tuy rằng em tin thầy không phải hung thủ, nhưng em thật không biết giữa thầy và Đàm Tuyết Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô Phó có lẽ đã thấy gì đó nên hiểu lầm thầy. Cảm xúc hiện tại của cô Phó đang rất kích động. Em sợ cô sẽ có khuất mắc trong lòng."

"Tôi biết rồi, cảm ơn em. Tôi đã lên xe, em giúp tôi an ủi cô ấy, chuyện này tôi sẽ giải thích rõ ràng. Tiểu Căn, thật xin lỗi, tôi không nên trách cứ việc em báo cảnh sát. Em nói với cảnh sát Bằng một tiếng, tôi sẽ đem những chuyện mình thấy nói lại cho anh ta."

"..." Trong lòng Tang Căn cảm nhận được áp lực từ ông, cô muốn tiếp tục nói thì đầu bên kia đã cúp máy.

Cô nhìn màn hình di động đen thui, ngây ngốc một lát. Đột nhiên, tiếng chuông di động lại lần nữa vang lên, màn hình đen cũng bật sáng, thông báo người gọi tới là Tất Minh. Hôm qua lúc gặp bà cô gái, trước khi chia tay, cô đã cố ý để lại số điện thoại của mình cho bọn họ, vừa lúc có thể dùng tới.

Tang Căn nghe máy, đầu kia lập tức truyền tới giọng nói lạnh lùng của Tất Minh: "Cô Tang, nếu em đem những gì mình thấy nói cô cho biết, cô có thể đảm bảo cảnh sát sẽ không tìm em nữa không? Sắp thi công chức rồi, em không muốn những chuyện không liên quan ảnh hưởng tới sự nghiệp của mình, mong cô có thể hiểu được."

Tang Căn không khỏi không khâm phục lý trí của Tất Minh, tuy rằng trong lòng vẫn chưa thể tiếp thu hoàn toàn suy nghĩ của cô ấy, nhưng cô vẫn trả lời chắc chắn: "Chỉ cần em nói ra những gì mình thấy ở ký túc xá hôm tối thứ tư, cô bảo đảm cảnh sát sẽ không gây ảnh hưởng gì xấu tới em."

Nghe vậy, Tất Minh lập tức đem chuyện mình nhìn thấy nói ra.

Quả nhiên, tình hình thực tế gần như giống hệt suy đoán của Bằng Lỗi, chỉ trừ thời gian cụ thể.

Tối thứ tư, Tất Minh vốn ôn bài ở thư viện, trong lúc tìm sách tham khảo thì phát hiện chỉ có tập 2, còn tập 1 lại để trong ký túc xá. Khoảng 21h, cô ấy rời khỏi thư viện để tới trường học.

Lần đầu tới ký túc xá là khoảng 22h, ở cửa cầu thang cô ấy nhìn thấy một cô gái tóc dài đi vào. Lúc đó cô liền cảm thấy kỳ lạ, phòng bọn họ không phải đã tới đảo Thanh An dự lễ tốt nghiệp rồi sao?

Cô không nghĩ nhiều, chỉ tưởng Đàm Tuyết Thiên hay Vu Hân cũng giống như cô, quên đồ nên trở về lấy. Cô tới trước phòng, lấy chìa khóa mở cửa, kết quả, cánh cửa vừa mở ra, cô thấy bên trong không chỉ có một người, hơn nữa còn là đàn ông. Hai người bọn họ chuyên chú thương lượng gì đó nên không phát hiện cô đang đứng bên ngoài.

"Em có nghe bọn họ nói gì không?" Trực giác mách bảo rằng, hai người đó chắc chắn là hung thủ, chuyện bọn họ nói là manh mối vô cùng quan trọng.

"Em nghe một người nói để cô ấy nằm trên giường, là bạn trai của Tiêu Vũ San, giọng của anh ta em biết. Lúc đó em còn thầm mắng Đàm Tuyết Thiên tại sao ở cùng loại người này còn kéo nhau tới ký túc xá. Cho nên, em định trực tiếp rời đi, nhưng sau đó lại có một người nói đứng trên giường không với tới, cô ấy nặng như vậy, phải suy nghĩ cách để cô ấy chết hợp lý. Giọng nói này khàn khàn, nghe rất đáng sợ. Lúc đó em không dám ở lại nữa, trực tiếp bỏ chạy."

"Sau khi em rời đi liền đi mua chiếc váy, nhưng vì lo Đàm Tuyết Thiên gặp người xấu không ai giúp đỡ nên mới về trường. Sau khi quay về, em thấy Đàm Tuyết Thiên đã chết. Chuyện là thế sao?"

"... Em còn cách nào nữa sao? Cho dù không chạy đi, em cũng không thể cứu cô ấy, có khi còn hại cả chính mình. Cha mẹ chỉ có mình em là con gái thôi. Em không cảm thấy mình đã làm sai. Hiện tại em đem mọi chuyện nói rõ, chuyện này về sau không còn liên quan tới em nữa."

"Tất Minh, em yên tâm, cô đã bảo đảm thì nhất định làm được. Em thấy Đàm Tuyết Thiên bị người ta treo lên trần nhà, em sợ hãi, không dám chạy vào, cô có thể hiểu. Nhưng em có thể gọi điện báo cảnh sát, nếu lúc đó em gọi, cảnh sát sẽ bắt đầu điều tra sớm hơn, hôm nay sẽ không xuất hiện vụ mất tích thứ năm rồi."

"Cô Tang, cô nói lời này có phải quá không công bằng hay không? Tại sao vì chuyện em không báo án mà đổ tất cả những vụ mất tích sau này lên đầu em hả? Còn nữa, cô có nghĩ tới, nếu em báo án, trường học sẽ như thế nào không? Em chỉ có hai tay hai chân, em còn phải vì tương lai của mình mà suy nghĩ, vì cha mẹ mình mà cẩn thận. Cho dù cô có nói thế nào, hiện tại em đã làm những gì mà mình làm được. Cứ vậy đi."

"..." Điện thoại bị đập, Tang Cẩn cũng không có cơ hội phản bác lại.

Trong lòng Tang Cẩn khó chịu tới hoảng loạn, cô không biết rốt cuộc Tất Minh có sai hay không, nhưng mặc kệ thế nào, cô ấy hiện tại đã cung cấp manh mối rất có giá trị. Cô gọi cho Chu Tiểu Vạn, điện thoại vẫn không kết nối, cô chỉ đành ghi âm lại gửi cho cậu ấy, nghĩ nghĩ, cô gửi một đoạn cho Thích Nguyệt, đề phòng Chu Tiểu Vạn đang có việc không thấy tin của cô.

Tài xế nhắc cô xe đã tới đảo Thanh An, hỏi cô địa điểm cụ thể.

Tang Cẩn không biết Phó Sơn Nhạc có tìm được Trần Ngâm Khiết hay không. Lúc đi ngang khách sạn, trong lúc vô tình cô thấy Tiêu Vũ San đang đứng ngoài cửa, nhìn nhìn một hồi mới đi vào trong, bộ dáng vô cùng cảnh giác.

Tiêu Vũ San tới khách sạn làm gì?

Lý Nguyên Lăng là bạn trai của cô ấy, một nam một nữ mà Tất Minh nhìn thấy ờ ký túc xá liệu có phải là Lý Nguyên Lăng cùng cô ấy hay không?

Tang Cẩn kêu tài xế dừng xe, nhanh chóng thanh toán rồi chạy tới khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ba ngày phá án

Tang Cẩn vừa vào khách sạn liền có một đoàn người từ thang máy bước ra. Cô hòa vào dòng người đi sau Tiêu Vũ San.

"Đồ biến thái kia, anh đi chết đi! Anh rốt cuộc đang làm cái quái gì hả? Còn muốn bà đây tới giải quyết cục diện rối rắm cho anh nữa sao?" Tiêu Vũ San nói chuyện điện thoại nhưng giọng rất lớn, bộ dáng nhìn vào vô cùng tức giận, cô ấy hoàn toàn không bận tâm ánh mắt của mọi người xung quanh.

Đầu bên kia điện thoại cũng đáp trả lại, tuy rằng không rõ nội dung cụ thể nhưng có hai chữ lại vô cùng to: "Tiện nhân..."

"Chồng à, không được gọi em là tiện nhân! Nếu để em tìm được, em sẽ trực tiếp xử lý nó ngay lập tức." Tiêu Vũ San hét lớn vào điện thoại, sau đó đập máy.

Tiêu Vũ San tới trước cửa thang máy, thang máy vừa mở, cô ấy lập tức vào trong, dùng sức nhấn nút đóng cửa. Trong một khắc đó, cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc, nhưng đưa mắt nhìn kỹ thì thang máy đã đóng.

Bên ngoài, Tang Cẩn hòa theo dòng người đi vào thang máy bên cạnh. Cô không nhấn lầu 10, mà lại nhấn lầu 11. Tối thứ tư hôm đó, bốn phòng của bốn nữ sinh nằm ngay lầu 10, nếu Tiêu Vũ San tới phòng 1004 mà Đàm Tuyết Thiên từng ở, nhất định sẽ tới lầu 10. Cho nên, cô phải đi trước một bước, tìm được đồ vật đó trước Tiêu Vũ San.

Tiêu Vũ San muốn tìm gì? Người cô ấy nói chuyện trong điện thoại rốt cuộc là ai?

Tang Cẩn cố gắng trong thời gian ngắn nhất sắp xếp lại các mối quan hệ cô biết.

Nếu người vừa rồi là bạn trai của cô ấy Lý Nguyên Lăng, vậy theo cách nói chuyện, ngày đó bọn họ tới cửa hàng sửa chữa lấy bằng chứng, thấy bọn họ ân ái ái ái hoàn toàn không phải sự thật. Có lẽ bọn họ của ngày hôm đó chỉ là diễn kịch. Quan hệ giữa Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lăng cũng có khả năng bằng mặt mà không bằng lòng, hoặc là tồn tại quan hệ lợi có lợi gì đó. Từ nội dung cuộc nói chuyện, đối phương gọi cô ấy là "Tiện nhân" nhưng dưới con thiện nộ cô ấy vẫn gọi đối phương là "Chồng", rõ ràng địa vị trong tình cảm giữa hai người không hề cân bằng.

Chẳng lẽ hung thủ thật sự là Lý Nguyên Lăng và Tiêu Vũ San sao? Lý Nguyên Lăng có quan hệ mờ ám với Đàm Tuyết Thiên nên khiến Tiêu Vũ San ghi

hận, cô ấy giết Đàm Tuyết Thiên, sau đó hai người hợp mưu đưa thi thể về ký túc xá, làm giả hiện trường tự sát sao?

Lúc này, bọn họ phát hiện Đàm Tuyết Thiên đã để lại bằng chứng gì đó trong phòng nên Lý Nguyên Lăng mới kêu Tiêu Vũ San tới lấy sao?

Như vậy dường như cũng có tính thuyết phục. Nhưng vấn đề là, vì sao cô lại cảm thấy trong điện thoại, Tiêu Vũ San hình như còn nhắc tới một người khác với Lý Nguyên Lăng chứ?

"Đỉnh!"

Thang máy tới lầu 11, suy nghĩ của Tang Cẩn cũng bị cắt ngang, cô nhanh chóng ra ngoài.

Trong đại sảnh giao hành lang hai bên có hai nhân viên khách sạn, một người là người dọn vệ sinh, một người hình như là quản lý tầng.

"Ngũ Hương Bình, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo chị, nếu còn xuất hiện loại tình huống như vậy, chị trực tiếp đóng gói về quê đi."

"Vâng vâng, giám đốc, tôi xin lỗi, mấy ngày nay con tôi bị bệnh nằm viện mà không ai chăm sóc. Về sau tôi sẽ làm vệ sinh đúng giờ, đảm bảo sẽ không để xảy ra vấn đề này nữa."

"Biết thì tốt."

"..."

Tang Cẩn vừa xuất hiện, cuộc đối thoại của hai người lập tức dừng lại. Có lẽ vì thấy khách tới, hai người đồng loạt nhìn về hướng này, mỉm cười chào cô.

Tang Cẩn đối với người giám đốc này đương nhiên có chút ấn tượng. Cô đột nhiên nhớ lại, ông ta chính là người hôm qua cùng cô và Bằng Lỗi vào phòng xem xét, hơn nữa còn nói với bọn họ có một nhân viên vệ sinh xin nghỉ, chẳng lẽ là Ngũ Hương Bình này sao?

Cô vừa định mở miệng hỏi, kết quả, giám đốc khách sạn trực tiếp đuổi bà ấy đi, kêu bà nhanh chóng đi quét dọn phòng cho khách.

Sau đó, ông ấy quay đầu nói với cô, chuyện hôm qua vẫn chưa có tin tức gì mới, nếu có tin gì, ông ấy nhất định sẽ gọi điện báo cho cảnh sát.

Phản ứng đầu tiên của Tang Cẩn chính là ông ấy nói dối!

Cô không lật mặt giám đốc khách sạn mà tùy tiện bịa ra lý do, nói lần này cô cùng bạn tới đây du lịch. Sau đó cô trực tiếp quẹo trái đi vào hành lang, đi thêm một đoạn rồi dừng lại. Cô quay đầu lại, thấy giám đốc khách sạn đi về phía hành lang bên phải, tới cuối cùng thì đi vào phòng bên phải. Cô đoán, ông ấy có lẽ đi theo nhân viên vệ sinh vừa rồi.

Tang Cẩn chờ giám đốc khách sạn vào thang máy rồi mới đi ra, đi tới cuối hành lang bên phải, giả bộ tìm đồ.

"Cô ơi, cô mất thứ gì sao?" Ngũ Hương Bình thấy cô, lập tức dừng công việc trên tay lại, tận tình hỏi thăm.

"Chiếc nhẫn kim cương bạn trai tặng mấy ngày nay tôi không đeo nhưng đột nhiên biến mất, chắc chắn là rơi trong khách sạn. Chị có nhìn thấy hay không?" Tang Cẩn đem câu chuyện của cô gái vấy đen trên máy bay sửa lại một chút.

"Sao có nhiều người mất đồ như vậy? Vừa rồi giám đốc có nói, khách phòng 1004 cũng làm mất đồ..." Ngũ Hương Bình nói được một nửa, lập tức im lặng.

"Không biết người ta có như tôi không. Tôi báo cảnh sát nhưng bọn họ lại nói mình bận, không có cách giúp tôi tìm đồ, cho nên tôi đành một mình tới tìm. Tìm không ra, việc kết hôn của tôi sẽ gặp rắc rối. Chị, chị nhất định phải giúp tôi."

Tang Cẩn đột nhiên bị khả năng diễn xuất của mình hù dọa. Sao cô có thể nói dối mà mặt không đỏ, lời nói chắc chắn như vậy chứ? Điểm mấu chốt chính là, chị làm vệ sinh này lại hoàn toàn tin cô, còn quan tâm hỏi rất nhiều vấn đề, khi nào mất, nhẫn có hình dạng gì. Cuối cùng, chị ấy đề nghị cô tới phòng chứa đồ tìm thử, còn chỉ cô phải đi hướng nào.

Cô rối rít cảm ơn rồi xoay người rời đi, phía sau lại đột nhiên truyền tới tiếng người gọi lại: "Cô gái, tôi đi cùng cô. Xem chút là tôi quên phải giặt sạch bộ rèm dơ kia."

"Vì chuyện này mà chị bị mắng sao?" Tang Cẩn thăm dò.

"Đúng vậy, cô gái như cô thật cẩn thận." Chị làm vệ sinh này dường như đã không còn cảnh giác với Tang Cẩn.

"Chị đừng để trong lòng, giám đốc khách sạn chắc cũng vì muốn tốt cho chị."

"Tôi biết, đó là lỗi của tôi không sớm đi giặt rửa. Thật kinh tởm, ngay cả nghĩ tôi cũng không dám chạm vào. A, thật là, bây giờ lại phải cần tới nó."

"..." Khóe miệng Tang Cẩn cong lên, cô đã xác định được thứ Tiêu Vũ San muốn tìm là gì, cũng chắc chắn rằng cô sẽ nắm được chứng cứ quan trọng này trước cô ấy.

.....

Cục cảnh sát, trong phòng họp, không khí vô cùng căng thẳng.

Xung quanh bàn hội nghị hình chữ nhật, tất cả mọi người dường như ngừng thở, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Bàng Lỗi tổng kết lại những tin tức có được, sau đó chốt bằng một câu: "Ba tháng, thành phố chúng ta xảy ra năm vụ nữ sinh đại học mất tích, thật là si nhục của chúng ta!"

"Đội trưởng, việc này không thể trách chúng ta, trường học và gia đình không chịu phối hợp, chỉ có cha của Phùng Tiểu Tiểu là người báo án đầu tiên, vụ án mất tích mới biến thành án giết người."

"Đây là vụ mất tích thứ năm, trừ Đàm Tuyết Thiên của trường đại học Thanh An, những vụ án khác, cách gây án, đối tượng đều tương tự nhau, điểm mấu chốt là, nơi cuối cùng nạn nhân xuất hiện đều phát hiện được hoa đâm bụi, điều này chứng tỏ là do một người gây án."

"Có phải sát thủ liên hoàn hoa đâm bụi của 15 năm trước lại xuất hiện không?"

"...."

Trong phòng họp bắt đầu xuất hiện tiếng động bàn tán.

Bàng Lỗi đứng dậy, hai tay chống lên bàn, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người: "Thứ nhất, năm vụ án mất tích này đều là án giết người cùng một hung thủ. Thứ hai, đừng đổ lỗi cho sát thủ liên hoàn hoa đâm bụi gì đó, tùy tiện rải hoa ngay cả đứa bé ba tuổi cũng có thể làm được. Thứ ba, trong vòng ba ngày phải phá được án. Tan họp, làm việc đi!"

Anh nâng tay nhìn đồng hồ, bổ sung một câu: "Ba ngày, đã qua hai ngày, hôm nay là ngày cuối cùng."

Nói xong, anh lập tức xoay người rời khỏi phòng họp.

Những lời này chỉ có Khương Huy Dân, Chu Tiểu Vạn và Thích Nguyệt có thể nghe hiểu, bởi vì bọn họ cùng tham dự vụ án của Đàm Tuyết Thiên. Ba người đều không khỏi nhú mày, ba ngày đã là rất khó, bây giờ lại biến thành một ngày, có khả năng sao?

"Trong vòng ba ngày phải phá được án."

Những lời này như câu cửa miệng của đội trưởng Bàng anh dùng tuần tú nhưng cũng là cơn ác mộng của các thành viên trong đội. Mỗi lần nghe câu này, bọn họ đều hiểu tất cả phải làm việc suốt ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ. Cũng vì câu này, trên dưới cục cảnh sát mới tôn xưng anh là "Bàng tướng quân".

Lần này, ba ngày biến thành một ngày, anh ấy đang muốn thách lại ý trời hay sao?

Mọi người đều vô cùng tò mò, không biết "Bàng tướng quân" lần này định thách thiên thể nào?

Chu Tiểu Vạn bàn bạc với đồng đội một vài vấn đề, sau đó vội vàng lấy di động ra, lúc họp, điện thoại của cậu ấy run lên nhưng lại không kịp xem. Cậu vừa rời phòng họp vừa mở tin nhắn, phát hiện là một đoạn ghi âm của dãy số xa lạ. Số điện thoại này không ghi chủ tên họ, cậu ấy đương nhiên không biết của ai.

Cậu trở về văn phòng, dùng tai nghe nghe xong nội dung, khuôn mặt lập tức như nở ra hoa, vội vàng chạy tới văn phòng mở cửa.

Bên trong, Bàng Lỗi còn đang trầm mặc suy nghĩ thì bị tiếng mở cửa cắt ngang, anh nhìn Chu Tiểu Vạn, ánh mắt sắc bén, biểu cảm trên mặt rõ ràng không hài lòng.

"Boss, chắc chắn là Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lăng. Tất Minh gọi điện cho cô Tang, cô Tang đã đem đoạn ghi âm cuộc trò chuyện gửi cho chúng ta." Chu tiểu vương gỡ tai nghe ra, mở loa ngoài, phát lại nội dung đoạn ghi âm lần nữa.

Ghi âm phát xong, Chu Tiểu Vạn báo cáo tình hình theo dõi Tiêu Vũ San: "Cô gái này cứ lén la lén lút, vừa rồi có tin anh em báo lại, hôm nay cô ta lén lút chạy tới đảo Thanh An, không biết lại đang làm chuyện gì nữa. Còn một tin nữa, bên kỹ thuật đã điều tra, địa chỉ IP hack video giám sát của khách sạn là từ xưởng sửa xe của Lý Nguyên Lăng. Hiện tại, bọn họ đang tiếp tục theo dõi hoạt động của xưởng sửa chữa đó. Hung thủ nhất định là Tiêu Vũ San và Lý Nguyên Lăng. Boss, chứng cứ đã đầy đủ, chúng ta có trực tiếp đi bắt người chưa?"

"Chứng cứ đầy đủ?" Bàng Lỗi hỏi lại, "Tôi thứ tư từ 16h30 tới trưa thứ năm 12h, Tiêu Vũ San đều ở trong phòng 1002, có video giám sát, cũng có nhân viên khách sạn làm chứng. Hôm đó, cứ khoảng một giờ cô ta lại gọi người phục vụ một lần. IP chỉ là vật vô tri vô giác, nếu có người muốn vu oan nên trộm IP của bọn họ hack vào hệ thống video giám sát là chuyện dễ như trở bàn tay. Như thế, những thứ này còn có thể làm bằng chứng sao?"

Về mặt hưng phấn của Chu Tiểu Vạn trong nháy mắt bị dập tắt, cậu ta tiếp tục: "Địa chỉ IP có thể không tính, nhưng chuyện của Tiêu Vũ San cũng bỏ qua sao? Cô ta làm thế rõ ràng có chuyện che giấu."

"Cô ta chắc chắn có điều che giấu, nhưng chúng ta không thể phủ nhận tối hôm đó cô ta ở lại khách sạn, không hề ra ngoài. Người phụ nữ xuất hiện ở ký túc xá của Đàm Tuyết Thiên bị Tất Minh nhìn thấy không phải cô ta."

Ngữ khí của Bàng Lỗi vô cùng chắc chắn, nhưng anh đột nhiên phát hiện nửa ngày nay không ai tiếp lời mình khiến anh cảm thấy thiếu thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.